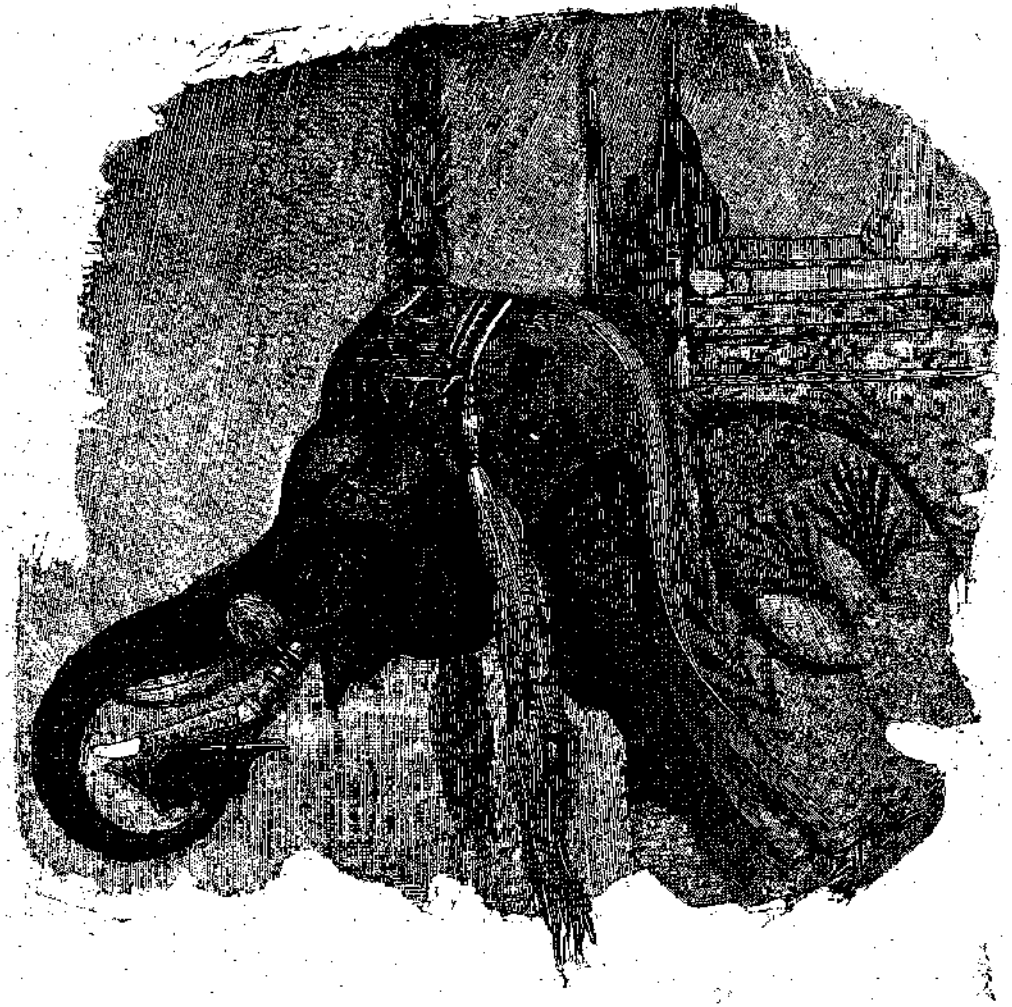

Ο ΚΟΠΤΗΡ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

Γνωρίζετε ὅτι αἱ Ἰνδίαι ἀνήκουσιν ἐν μέρει εἰς τοὺς Ἄγγλους. Οἱ ἡγεμόνες τῆς χώρας ταύτης ὠνομάζοντο ἄλλοτε *ραγιάχ*, οἱ Ἄγγλοι ἐπέτρεψαν εἰς αὐτοὺς νὰ διατηρήσωσι τὸν τίτλον των, ὅστις εἶνε τιμητικὸς μόνον καὶ δὲν δίδει εἰς αὐτοὺς καμμίαν πραγματικὴν ἐξουσίαν.

Πρό τινων ἐτῶν ἔζη ἐν Καλκούτᾳ πλούσιός τις *ραγιάχ*, ὅστις ἀγαπῶν πολὺ τοὺς κατακτητὰς τῆς πατρίδος του ἔμαθε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ γράφῃ τὴν γλῶσσάν των· ὑπερηφανεύετο δὲ διὰ τοῦτο, καὶ δὲν ἄφινεν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο ἀγγλομαθής.

Ἡμέραν τινὰ ἐπισκεφθεὶς τὸν ἀντιβασιλέα ἢ διοικητὴν τῶν Ἰνδιῶν, εἶδεν ἐπί τινος τραπέζης ἓν τεῦχος τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ *Ἐπιθεώρησις τοῦ Ἐδιμβούργου* φθάσαν πρὸ ὀλίγου. Ἐπειδὴ παρευρίσκοντο πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ διοικητοῦ ὁ *ραγιὰχ* ἐθεώρησε κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν ὅπως κάμῃ ἐπίδειξιν τῆς ἀγγλομαθείας του.

— Ἠμπορεῖ νὰ μοῦ δανείσῃ ἡ ἐξοχότης σάς αὐτὸ τὸ βιβλίον; ἠρώτησε.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν του, πάντες δὲ οἱ παριστάμενοι ἐξέφρασαν τὴν ἔκπληξίν των πῶς ὁ *ραγιὰχ* κατενίκησε τὰς δυσκολίας τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης

καὶ κατώρθωσε ν' ἀναγινώσκῃ μὲ εὐχαρίστησιν ἀγγλικὰ περιοδικά. Ὁ ἰνδὸς ἡγεμὼν ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ βιβλίου, κατευχαριστημένος ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε.

Ἂν καὶ ὁ *ραγιὰχ* δὲν εἶχεν ἀρκετὰς γνώσεις ὅπως ἐννοήσῃ καλῶς τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον εἶχε δανεισθῆ, εἶπεν ὅτι ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, ὅπως, ὅταν τῷ κάμῃ λόγον ὁ ἀντιβασιλεύς, ἠξεύρῃ ποίαν ἀπάντησιν νὰ δώσῃ.

Ἤρχισε λοιπὸν τὸ πρῶτον ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ὡς θέμα εἶχε κυνήγιον οὐραγγουτάγκων.

Ἀνέγνωσε τὴν ἀρχὴν μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἡ σελὶς ἐτελείωνεν ὡς ἑξῆς·

«Ὁ οὐραγγουτάγκος ἔχει τόσον ἀνάστημα» ἔστρεψε τὴν σελίδα καὶ ἐξηκολούθησε— «ἡ ἀτυχὴς βασίλισσα τῆς Σκωτίας ἡ ὁποία εἶχεν ὡραιότερον ἴσως ἀνάστημα ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ ἀντίζηλόν της Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας.»

Ὁ *ραγιὰχ* εὑρέθη εἰς ἀμηχανίαν. Ἡ φρᾶσις βεβαίως εἶχεν ἔννοιάν τινα, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ποίαν σχέσιν εἶχε τὸ ἀνάστημα τοῦ πιθήκου μὲ τὸ ἀνάστημα τῆς βασιλίσσης τῆς Σκωτίας. Τὸ χειρότερον δὲ ἦτο ὅτι ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου ἀπέβλεπεν ἀποκλειστικῶς πλέον τὴν βασίλισσαν καὶ δὲν ἐγίνετο διόλου λόγος περὶ οὐραγκοτάγκου.

Ὁ ἰνδὸς ἡγεμὼν προσπαθεῖ ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του νὰ εὕρῃ σχέσιν τινὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων προσώπων· ἀλλ' ἀπελπισθεὶς συνεκέντρωσεν ὅλην τὴν προσοχήν του εἰς τὴν Μαρίαν Στουάρτην. ὥστε ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς δευτέρας σελίδος ἐλησμόνησε καθ' ὁλοκληρίαν ὅτι ὑπάρχουν καὶ οὐραγκουτάγκοι εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ τελευταία γραμμὴ τῆς δευτέρας ταύτης σελίδος περιεῖχε τὰς λέξεις ταύτας. «Ἡ οἰκογένεια τῶν Γκιζῶν, πανίσχυρος τότε ἐν Γαλλίᾳ» ὁ *ραγιὰχ* ἔστρεψεν ἐκ νέου τὴν σελίδα καὶ ἀνέγνωσε «ἀφωσιώθη σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν διατροφὴν ἀγελάδων».

— Ὤ, εἶπεν ὁ ἰνδὸς ἡγεμών, πολὺ παράξενα γράφουν αὐτοὶ οἱ Ἄγγλοι . . .

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ἀντιβασιλεὺς μετά τινας ἡμέρας, ὅτε ὁ *ραγιὰχ* ἔφερεν ὀπίσω τὸ τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ· εὑρήκατε τίποτε ἐνδιαφέρον εἰς τὸν τόμον τοῦτον;

— Ναί, βεβαίως· πολλὰ ἄρθρα εἶνε ὡραῖα γραμμένα, ἀλλὰ μοὶ φαίνονται κάπως ἀσυνάρτητα. Παραδείγματος χάριν ἰδέτε, καὶ τῷ ἔδειξε τὰς παραδόξους φράσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ἀναγνώσῃ.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔχων πολὺ καλὴν ἀνατροφὴν δὲν ἐκάγχασεν ὅπως θὰ ἔκαμνον πολὺ ἄλλοι εἰς τὴν θέσιν του. Ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ εἰς τὸν *ραγιὰχ* μετ' ἄκρας φιλοφροσύνης.

— Ἔπρεπε νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σας ὅτι τὰ φύλλα δὲν ἦσαν κομμένα. Ἀπὸ ἓν ἄρθρον περὶ οὐραγκουτάγκων ἐπηδήσατε εἰς ἓν περὶ Μαρίας Στουάρτης, καὶ ἀπ' αὐτὸ εἰς ἓν ἄλλο περὶ τῶν ἀγελάδων τῆς Γερσέης.

Τότε λαβὼν κοπτῆρά τινα εὑρισκόμενον ἐπὶ τοῦ γραφείου του «ἰδέτε τώρα» εἶπε κόψας φύλλα τινά. Καὶ ἀνέγνωσε: «Ὁ οὐραγκουτάγκος ἔχει τόσον ἀνάστημα ὅσον καὶ ὁ ὑψηλότερος τῶν ἀνθρώπων, συχνάκις δὲ τὸν ὑπερβαίνει κατά τι. — Ἡ οἰκογένεια τῶν Γκιζῶν, πανίσχυρος τότε ἐν Γαλλίᾳ . . . διηύθυνε τὸ κράτος.»

Ὁ *ραγιὰχ* τόσον ἐξεπλάγη διότι τὰ βιβλία ἐτυπόνοντο καὶ εἰς τὴν ὀπισθίαν σελίδα, ὥστε ἐλησμόνησε τὴν λύπην του διὰ τὸ πάθημά του.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῷ ἐξήγησε τότε ὅτι τὰ φύλλα τυπόνονται πρὶν διπλωθοῦν· ἰδὼν δὲ ὅτι ὁ *ραγιὰχ* ἐζήταζε μὲ περιέργειαν τὸν κοπτῆρά του, τὸν προσέφερεν εἰς αὐτὸν φιλοφρονέστατα. Ὁ ἰνδὸς ἡγεμὼν ἐδέχθη αὐτὸν μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ τὸν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐλησμόνησε τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο· ἀλλὰ τὸ ἐνεθυμήθη μετὰ ἓν ἔτος κατὰ παράδοξον τρόπον.

Ἡμέραν τινὰ εἶδεν ἐρχόμενον εἰς τὸ ἀντιβασιλικόν του μέγαρον τὸν φίλον του *ραγιὰχ* ἐπὶ νεαροῦ ἐλέφαντος, συνοδευόμενον ἀπὸ πολυάριθμον ἀκολουθίαν. Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις,

— Ἡ ὑψηλότης σας ἔχει κανὲν φυλλάδιον τῆς *Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Ἐδιμβούργου* μὲ ἄκοπα φύλλα; ἠρώτησεν ὁ ἰνδὸς ἡγεμών.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς προσέταξε νὰ φέρουν ἕν.

— Μοῦ κάμνει τὴν χάριν ἡ Ἐξεχότης σας νὰ τὸ ῥίψῃ εἰς τὸν ἐλέφαντά μου;

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τοῦ φίλου του, μὴ ἐννοῶν τί ἤθελε νὰ πράξῃ.

Ὁ ἐλέφας ἥρπασε τὸ τεῦχος μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ φαντάσθητε τὴν ἔκπληξιν τοῦ ἄγγλου ἀντιβασιλέως ὅτε εἶδεν αὐτὸν νὰ κόπτῃ τὰ φύλλα μὲ ἕνα ἐκ τῶν ὀδόντων του.

Παρετήρησε τότε ὅτι εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο κατεργασμένος ὡς κοπτὴρ καὶ εἶχε λείαν λεπίδα καὶ λαβὴν χρυσοστολισμένην.

Ἀφ' οὗ ἔκοψε τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ ὁ ἐλέφας ἔδωκε τὸ τεῦχος εἰς τὸν ἔκπληκτον καὶ κατεύχαριστημένον ἀντιβασιλέα.

— Ἡ Ὑψηλότης σας, εἶπεν ὁ *ραγιὰχ* καταβαίνων ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα, τὸ παρελθὸν ἔτος μοῦ προσέφερε ἕνα κοπτῆρα. Ὁ κοπτὴρ αὐτός, καθὼς βλέπετε, ἐζωντάνευσε. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ τὸν λάβετε ὀπίσω.

Ἐν Καλκούτᾳ εἶνε πασίγνωστος ἡ ἱστορία αὕτη, ὅλοι θαυμάζουν τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἐλέφαντος.

Δὲν ἐγγυώμεθα περὶ τῆς ἀληθείας τῆς διηγήσεως ταύτης, ἂν καὶ πρό τινος ἀνέγνωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι εἰς *κοπτὴρ ἐλέφας* ἐδόθη ὡς δῶρον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὸν ἀντιβασιλέα λόρδον Δουφέριν.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε καὶ ἀδύνατον ἐλέφας νὰ κόπτῃ τὰ φύλλα βιβλίου, ἀφ' οὗ ἄλλοι ὁμόφυλοί του βαδίζουν ἐπὶ τεταμένων σχοινίων ὡς σχοινοβάται, καὶ κάμνουν παντὸς εἴδους ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι μαρτυροῦν πολλὴν εὐφυΐαν καὶ ἐπιδεξιότητα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

Ἦτο ἀξιέραστον πουλάκι τὸ ὁποῖον ποτέ του δὲν ἔβλαψε κανένα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν δύο ἐτῶν τὰ ὁποῖα ἔζησε, τὸ ἓν διῆλθεν ἐντὸς κλωβίου, δὲν εὗρε καιρὸν νὰ διακριθῇ, πλὴν μόνον ὅτι ἔγινε τὸ ἡμερώτατον καὶ ἀγαπητότατον τῶν ὁμοίων του πτηνῶν. Οὐδεὶς ἐκ τῶν μικρῶν μου ἀναγνωστῶν ἢ τῶν μικρῶν μου ἀναγνωστριῶν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὸν κόσσυφον, τὸ εὔμορφον ἐκεῖνο μελανόπτερον πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἔχει ῥάμφος καὶ πόδας κιτρίνους, καὶ εἶνε εὐκίνητον καὶ ζωηρὸν καὶ μουσικώτατον. Ὅταν περιπατῆτε εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰς δενδροστοιχίας δύνασθε νὰ ἰδῆτε πολλοὺς κοσσύφους μεγάλους ὡς μικρὰ ὀρνίθια ἁρπάζοντας διὰ τοῦ ῥάμφους των τὰ σκωλήκια χωρὶς νὰ ταράσσωνται ἐκ τῆς παρουσίας σας· διότι τὰ πτηνὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἄγρια. Κτίζουσι τὰς φωλεάς των ἐπὶ χαμηλῶν θάμνων καὶ πλησίον τόπων, ὅπου κατοικοῦσιν ἄνθρωποι. Ἀλλὰ προσοχή, μὴ πλησιάζετε πολὺ εἰς τὰς φωλεάς των, διότι τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ πολλάκις νὰ τους κάμῃ νὰ τας ἐγκαταλείψωσι καὶ νὰ ἀφανισθῶσι τὰ ᾠά των ἢ οἱ νεοσσοί των.

Ὁ κόσσυφος καὶ ἡ κίχλα ἔχουσι τόσην ὁμοιότητα τὰς πρώτας ἑβδομάδας τῆς ζωῆς των, ὥστε δυσκολώτατον εἶνε νὰ διακρίνῃ τις τὰ μικρὰ ἐὰν εἶνε κόσσυφοι ἢ κίχλαι διότι ἔχουσι τὸ χρῶμα τῆς κίχλας.

Ὅταν μας ἐχάρισαν τὸν κόσσυφον τοῦ ὁποίου τὴν βιογραφίαν θὰ ἀναγνώσετε, οὔτε μαῦρα πτερὰ εἶχεν οὔτε κίτρινον ῥάμφος. Πτίλον μελανόστικτον ἐκάλυπτε τὸ μικρὸν σῶμά του, καὶ ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς κίχλαν, ἕως ὅτου μετὰ παρέλευσίν τινων ἑβδομάδων ἔγινε σωστὸς κόσσυφος.

Πολὺ εὐκόλως ἐσυνήθισε νὰ μας βλέπῃ πλησίον του. Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν τὸ κλωβίον του ἐταλαντεύετο μεταξὺ τῶν δένδρων, τῶν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας μας· τὴν δὲ νύκτα διενυκτέρευεν εἴτε εἰς τὸ μαγειρεῖον εἴτε εἰς τὸν διάδρομον.

Δυστυχῶς ὑπῆρχε τότε μεταξὺ τῶν κατοικούντων ἐν τῇ οἰκίᾳ μας καὶ γάτος φοβερός, συνηθισμένος νὰ κυνηγῇ τὰ πτηνὰ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας μεθ' ἧς καὶ τοὺς ποντικούς. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προσήλωσε τὸ ἄπληστον βλέμμα του ἐπὶ τοῦ μικροῦ κοσσύφου· ὥστε ἠρχίσαμεν νὰ φοβώμεθα περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ μικροῦ ξένου μας. Ἐπειδὴ δὲ ὁ γάτος ἐγίνετο ὁσημέραι ἐπιφοβώτερος ἠναγκάσθημεν νὰ κρεμάσωμεν τὸ κλωβίον ἐντὸς θαλάμου, οὕτινος ἡ εἴσοδος ἦτο αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη εἰς τὸν γάτον.

Ἐκεῖνος ὅστις ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν θάλαμον καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἀφυπνίζετο τακτικῶς ὑπὸ τοῦ γλυκυτάτου ᾄσματος τοῦ κοσσύφου. Ἐὰν ἡ θύρα τοῦ κλωβίου ἔμενεν ἡμίκλειστος, ὁ κοιμώμενος ἠσθάνετο εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του ἐλαφρὸν θροῦν τῶν πτερῶν, καὶ ὁ μικρὸς κόσσυφος ἔχων ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν καὶ χαλαρωμένας τὰς πτέρυγάς του τὰς μελανὰς καὶ εὐμορφοτάτας, ἔψαλλε φρίσσων ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἣν ἠσθάνετο ἐκ τοῦ ἰδίου ᾄσματός του, ἔψαλλεν ᾆσμα ἐωθινὸν φαιδρὸν καὶ ζωηρόν. Ὁ θάλαμος ὅλος ἐπληροῦτο ὑπὸ γλυκυτάτων μουσικῶν φθόγγων, τοὺς ὁποίους ὅστις ἤκουε ἀδύνατον νὰ μὴ ἠσθάνετο εὐφροσύνην ἀνεκλάλητον.

Ἐὰν δὲ ὑπεκρίνετο ὅτι κοιμᾶται καὶ εἶχε κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ τέχνασμα τοῦτο δὲν ἐπετύγχανε πολύ, διότι ὁ κόσσυφος δὲν ἠπατᾶτο. Προσωρινῶς μόνον διέκοπτε τὸ ᾆσμά του καὶ ἐθώπευε διὰ τοῦ ῥάμφους του τὴν κεφαλὴν τοῦ ὑποκρινομένου ὅτι κοιμᾶται. Εὐθὺς δὲ ὡς ἔβλεπεν ἀνοιγόμενα τὰ βλέφαρα τοῦ κοιμωμένου, ἐπανελάμβανε τὸ ᾆσμα ἐξογκώνων τὸν λάρυγγά του, κινῶν τὰς πτέρυγας καὶ ζωογονῶν τὸν ἀέρα διὰ τῶν φαιδρῶν καὶ ποικίλων φθόγγων του.

Ἀλλ' ἡ τέχνη τοῦ ᾄσματός του ἀνεπτύχθη τὸ δεύτερον ἔαρ τῆς βραχείας ζωῆς του. Διότι καθ' ὅλον τὸ πρῶτον ἔτος δὲν ἠκούομεν ᾆσμα, ἀλλὰ μόνον φθόγγους τινὰς ἐπαναλαμβανομένους ἄνευ ποικιλῳδιῶν ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ λόγια τοῦ βρέφους τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ. Οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι φθόγγοι ἦσαν ἡ μελέτη τὴν ὁποίαν ἔκαμνε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ ἀσθενὲς προανάκρουσμα τῶν ᾀσμάτων τὰ ὁποῖα ἐμέλλομεν νὰ ἀκούσωμεν τὸ ἑπόμενον ἔαρ.

Βεβαίως τὸ προσφιλέστατον μικρὸν πτηνὸν εἶχε τὰ πάντα ἐν ἀφθονίᾳ, ἀλλ' ὅμως ὁ προορισμός του δὲν ἦτο νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς κλωβίου ἢ ἐντὸς δωματίου, καὶ θὰ ἤμεθα πολὺ σκληροκάρδιοι ἐὰν ἠθέλομεν νὰ το ἀναγκάσωμεν νὰ ζήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ βίου. Ἐλέγομεν δὲ νὰ τον ἀφήσωμεν ἐλεύθερον νὰ πετᾷ ὅπου θέλει εὐθὺς ὡς ἠθέλομεν ἴδῃ ὅτι δύναται μόνος του νὰ ζήσῃ καὶ νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν ἀναγκῶν του. Διότι τον ἐνομίζομεν ὡς ξενιζόμενον καὶ ὡς μαθητήν μας οὐχὶ δὲ ὡς δεσμώτην καὶ αἰχμάλωτον.

Ἐὰν τον ἐλευθερώνομεν τὸν χειμῶνα, βεβαίως θὰ ἀπέθνησκε τῆς πείνης. Τὸ δὲ προσεχὲς ἔαρ εἶχε τόσον καλῶς διαπαιδαγωγηθῇ καὶ διδαχθῇ, ὥστε εἶχε μάθῃ νὰ πετᾷ ἐλευθέρως καὶ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον.

Τότε ἐκρεμάσαμεν τὸ κλωβίον μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ ἀφήσαμεν τὴν θύραν ἀνοικτήν. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἐπέταξεν ἔξω του κλωβίου δὲν ἐπέταξε διὰ μιᾶς καὶ μεθ' ὁρμῆς, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, διότι κατὰ τὸ φαινόμενον ἐτρόμαξε βλέπων τὸ ἄπειρον διάστημα ἐκτεινόμενον ἐνώπιόν του. Ἀλλὰ ταχέως ὅμως ἐσυνήθισε καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐξήρχετο καὶ ἐπανήρχετο ἀδιστάκτως καὶ ἀφόβως ὅπως καὶ ὅταν τὸ κλωβίον του ἦτο ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Μόλις ἔφεγγε τὸ πρωὶ καὶ ὁ κόσσυφος ἐπέτα ἔξω εἰς τὰ δένδρα. Διὰ τοῦ χαρμοσύνου ᾄσματός του ἐχαιρέτιζε τὴν ἀνατολὴν τοῦ φωτὸς καὶ ἦτο μία χαρὰ νὰ ἀκούῃ τις τὴν πολυποίκιλον μελῳδίαν του.

Ὡς ἔβλεπε τὸ παράθυρόν μου ἀνοιγόμενον, εὐθὺς ἐπέτα καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ δακτύλου μου, μὲ ἐκαλημέριζε καὶ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς χειρός μου ὁ τι ἐκράτουν. Τὸ αὐτὸ ἔκαμνε ὁσάκις τον προσεκάλουν νὰ ἔλθῃ πλησίον μου. Οὐδέποτε ἀπέδειξε τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν· διότι εἴξευρεν ὅτι πάντες τον ἐπεριποιούμεθα καὶ τον εἴχομεν εἰς τὰς χεῖράς μας τόσον μόνον ὅσον ἔπρεπε. Ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἐὰν τον ἐκρατοῦμεν, δὲν θὰ τον ἔμελε, διότι θὰ ἐσυλλογίζετο ὅτι διὰ τὸ καλόν του τὸν κρατοῦμεν τόσην ὥραν.

Δὲν εἶνε πρᾶγμα συγκινητικώτερον καὶ θελκτικώτερον παρὰ νὰ ἴδῃ τις περὶξ του πλάσματα τοῦ παναγάθου Θεοῦ ἥμερα καὶ εὐγνώμονα, τὰ ὁποῖα νομίζουσι τὸν ἄνθρωπον οὐχὶ ἐχθρόν, ἀλλὰ προστάτην καὶ εὐεργέτην.

Καὶ ὅμως ὁ γάτος δὲν ἔπαυσε μεταχειριζόμενος πᾶσαν πανουργίαν καὶ ὑπουλότητα κατὰ τοῦ κοσσύφου. Πολλάκις τον εἶδον ἐνεδρεύοντα ὄπισθεν θάμνου ἐν ᾧ ὁ κόσσυφος ἔβοσκεν ἐπὶ τῆς χλόης, ἢ ἀναρριχώμενον ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ κόσσυφος ἀμέριμνος. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦτο εὐκίνητος ὁ γάτος, οὐδεὶς ὑπώπτευεν ὅτι θὰ κατώρθωνέ ποτε νὰ προφθάσῃ τὸν κόσσυφον. Καὶ ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι ἠπατῶντο ὅσοι ἐπίστευον εἰς τὴν ταχύτητα καὶ τὴν εὐκινησίαν τῶν πτερῶν τοῦ κοσσύφου.

Νύκτα τινὰ ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, ἐκρέμασαν τὸ κλωβίον εἰς τὸ παράθυρόν μου διὰ νὰ τον προφυλάττῃ τὸ γεῖσον τῆς οἰκίας νὰ μὴ βρέχεται. Ὁ κόσσυφος κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰσῆλθεν εἰς τὸ κλωβίον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ἐξῆλθε πρὸ τῆς ἀναβολῆς τοῦ ἡλίου. Ἐνθυμοῦμαι δὲ ὅτι ἤκουσα εἰς τὸν ὕπνον μου τὸ κελάδημά του ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, ὅπου ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς χλόης ἀναζητῶν σκώληκας καὶ σπόρους.

Αἴφνης ὀξεῖα κραυγὴ τρόμου μὲ ἀφύπνισεν. Ἐγνώρισα τὴν φωνὴν τοῦ κινδυνεύοντος κοσσύφου καὶ παρευθὺς τρέχω εἰς τὸ παράθυρον. Κύπτω καὶ παρατηρῶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς, ἀλλ' οὐδὲν σημεῖον βλέπω τοῦ δυστυχήματος τὸ ὁποῖον ὑπώπτευον ὅτι ἠδύνατο νὰ συμβῇ.

Τετέλεσται.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐξέρχομαι ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν κόσσυφον οὔτε ἐπὶ τῆς χλόης οὔτε ἐπὶ τῶν

κλάδων τῶν δένδρων. Τὸν προσκαλῶ, ἀλλὰ δὲν ἀποκρίνεται εἰς τὴν φωνήν μου ὅπως ἄλλοτε. Ἔκτοτε, δὲν ἠκούσαμεν πλέον οὔτε τὸν ἐλαφρὸν τριγμὸν τῶν μεταξίνων πτερῶν του οὔτε τὸ γλυκὺ καὶ μελῳδικὸν ᾆσμά του.

Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω πόσον ἐλυπήθημεν τὸν ἠγαπημένον μας κόσσυφον. Εἴχομεν ὅμως μικράν τινα ἐλπίδα κρυφὴν ὅτι ἴσως εὑρεθῇ που. Πρὸς τοῦτο περιήλθομεν τοὺς πέριξ κήπους καὶ

Καὶ δὲν εἴχομεν ἄδικον νὰ τον ὑποπτεύωμεν.

Ἔκτοτε λοιπὸν οὐδεὶς τον ἐθώπευσε, πάντες τον ἀπεστράφημεν καὶ τον ἐσιχάθημεν. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ αὐτὸς το ἐνόησε, καὶ δὲν μας ἐπλησίαζε πλέον. Ἔφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐπλανᾶτο ἔξω εἰς τοὺς ξένους κήπους ὡς ἀγριόγατος. Πολλοὶ δὲ γείτονες παρεπονοῦντο ὅτι ἔχασαν τὰ ὀρνίθιά των, πάντες δὲ ὁμοφώνως ὑπώπτευον τὸν φυγάδα.

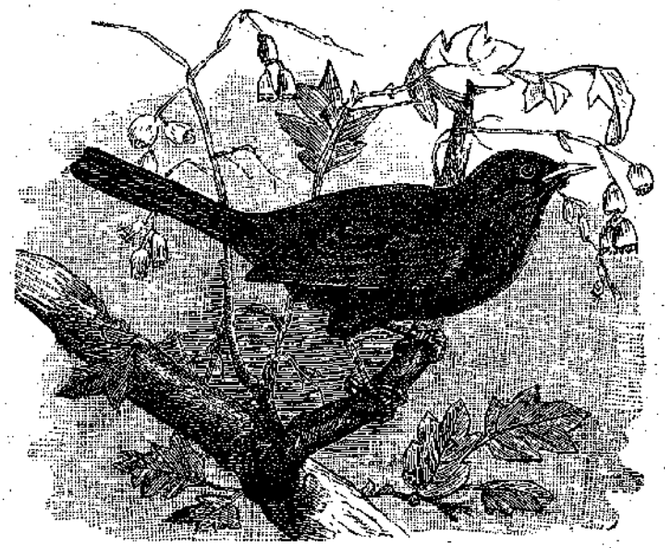

Ο ΚΟΣΣΥΦΟΣ

ὅλον τὸν ἐλαιῶνα, ἀλλὰ εἰς μάτην. Οὐδὲ ἴχνος πτεροῦ ἀνεκαλύψαμεν.

Τετέλεσται! ὁ κόσσυφος δὲν ζῇ. Διότι ἐὰν ἔζη, ἐξ ἅπαντος θὰ ἐπανήρχετο νὰ μας εἴδῃ.

Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανε;

Κατὰ τοῦ γάτου ὑπῆρχον ὑποψίαι ἀλλὰ δὲν ἦσαν βάσιμοι, ὥστε νὰ ἀποφασίσωμεν. Ὅπως δήποτε ἐκ τῶν γενομένων ἀνακρίσεων ἔγινε γνωστὸν ὅτι ὁ κύριος γάτος τὸ πρωὶ περιεφέρετο ἔξω τῆς οἰκίας εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐσυνήθιζε νὰ βόσκῃ ὁ δύσμοιρος κόσσυφος· ἐφαίνετο δὲ ἀγριωπὸς ὡς τίγρις καὶ ἔλειχε τὰ χείλη του.

Ἡμέραν τινὰ εὑρέθη ἐντὸς κήπου νεκρὸς ὁ φοβερὸς γάτος. Εἶχε συλληφθῇ εἰς παγίδα τὴν ὁποίαν εἶχε στήσῃ ὁ γείτων διὰ νὰ συλλάβῃ λαγιδεῖς. Καθὼς ἔλειψεν ἀπό του προσώπου τῆς γῆς ὁ γάτος, παρευθὺς ἔλειψαν καὶ τὰ παράπονα τῶν γειτόνων. Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος ἦτο ὁ αἴτιος τῶν καταστροφῶν καὶ τῶν ἁρπαγῶν καὶ ὅτι δικαίως ἐτιμωρήθη διὰ τὰ παράνομα κατορθώματά του.

[Ἐκ τῶν τοῦ P.-J. Stahl]

Π. Ι. Φ.

Η ΓΙΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μίαν φορὰν ἦτο πόλεμος. Οἱ στρατιῶται ἔτρεχον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Κάποτε ἠκούοντο μακρόθεν πυροβολισμοί. Ὅλη ἡ χώρα ἦτο ἄνω κάτω.

Ἐκεῖ πλησίον τῶν συνόρων ὅπου ἐγίνετο ὁ πόλεμος ἔζη μία πτωχὴ γυνή, ἡ ὁποία κατῴκει καταμόναχη μὲ τὰ δύο παιδία της εἰς ἕνα μικρὸν χαμόσπιτον. Τὸ ἕνα της παιδὶ ἦτο ἀγοράκι, μόλις τριῶν μηνῶν ἄρρωστον καὶ μαραμένον. Τὸ στομαχάκι του δὲν ἐσήκωνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ γάλα τῆς γίδας. Τὸ ἄλλο ἦτο κοριτσάκι ἕως πέντε ἐτῶν καὶ ἠγάπα πολύ, πάρα πολὺ τὸ ἀδελφάκι του καὶ ὅταν ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ τὸ ἐκουνοῦσε εἰς τὴν κούνιαν του καὶ τὸ ἐνανούριζε τρυφερά, τρυφερὰ μὲ τὴν γλυκειὰ φωνή του.

Πλησίον εἰς τὸ χαμόσπιτον ἦτο ἕνας σταῦλος μέσα εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν μίαν γίδα. Ἔδιδε γάλα ἀρκετόν, καὶ τὸ ἄρρωστο παιδάκι τὸ ἔπινε τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν.

Μίαν ἡμέραν ὅμως ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὸ χαμόσπιτο τρεῖς στρατιῶται. Ἐφαίνοντο ἄγριοι, καὶ εἶχον μεγάλα μουστάκια καὶ μακρυὰ σπαθιά.

— Ἔχετε μιὰ γίδα ἐδῶ 'ς τὸ σταῦλο, εἶπεν ὁ εἷς στρατιώτης εἰς τὴν περίτρομον μητέρα. Ἀκούσαμε τὴν φωνήν της. Καί, νὰ μᾶς τὴν δώσῃς, μᾶς χρειάζεται.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνεφώνησεν ἡ δυστυχὴς γυνή, ἀφῆστέ μου τὴν γίδα μου!

— Θὰ τὴν πάρωμεν νὰ τὴν σφάξωμεν, εἶπεν ὁ στρατιώτης. Πεινᾶμε καὶ ἔχομεν τρεῖς ἡμέρας νὰ βάλωμε βουκιὰ 'ς τὸ στόμα μας.

— Ἄχ! λυπηθῆτέ μας! ἀνεφώνησεν ἡ μήτηρ. Μὴ μᾶς πέρνετε τὴν γίδα, γιατὶ θὰ μοῦ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν τὸ παιδάκι μου ποῦ εἶνε ἄρρωστο! Δὲν πίνει τίποτε ἄλλο παρὰ γάλα τῆς γίδας.

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει ἡμᾶς! εἶπεν ὁ στρατιώτης μὲ ἀπότομον φωνήν. Ἡ γίδα μᾶς χρειάζεται. Εἶνε πόλεμος.

Μετὰ τὴν φιλονεικίαν αὐτήν, οἱ στρατιῶται ὥρμησαν εἰς τὸν σταῦλον, ἔπιασαν τὴν γίδα ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ τὴν ἔβγαλαν ἔξω.

Ἡ γίδα ἐβέλαζε λυπητερὰ καὶ ἀνθίστατο μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας της. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ὠφέλει διόλου.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ στρατιῶται ἤθελον νὰ σύρουν τὴν γίδα ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, τὸ κοριτσάκι ἐκρεμάσθη μὲ τοὺς δύο βραχίονάς του ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς γίδας.

— Ἄχ! καλή μας γιδοῦλα! ἐφώναζε, γιδοῦλά μας, γιδοῦλα! Ἄχ! μὴ μᾶς τὴν πέρνετε! γιατὶ θὰ πεθάνῃ τὸ ἀδελφάκι μου! τὸ κακόμοιρο τὸ ἀδελφάκι μου!

Αἱ παρακλήσεις καὶ τὰ δάκρυα τῆς μικρᾶς κόρης συνεκίνησαν τοὺς στρατιώτας. Παρετήρησεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, καὶ εἶδον πάλιν τὴν μικράν, ἡ ὁποία ἐκράτει ἀκόμη τὴν γίδα ἐνηγκαλισμένην δυνατά. Ἀμέσως δὲ εἶπεν ὁ στρατιώτης·

— Ἄς ἀφήσωμεν 'ς αὐτὴ τὴν πτωχὴ οἰκογένεια τὴν γίδα τους. Ἠμπορεῖ νὰ εὕρωμεν ἀλλοῦ καμμιὰ παχειὰ ἀγελάδα.

Ἀφῆκαν λοιπὸν τὴν γίδα, ἡ ὁποία βελάζουσα καὶ σκιρτῶσα ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸν σταῦλον.

(Ἐκ Χαϊδελβέργης)

Σταματινα Αρ. Κουρτιδου
[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΝΕ ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

[Σημ. τῆς Διευθ. τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Ὁ ἐκ τῶν συνεργατῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ κ. Βλάσιος Γ. Σκορδέλης συνέγραψε νέον βιβλίον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΣ τὸ ὁποῖον λίαν μετριοφρόνως ἀποκαλεῖ χριστιανικὸν ἀναγνωσματάριον διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα. Λέγομεν λίαν μετριοφρόνως διότι κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, ἣν ἐσχηματίσαμεν ὅτε πρὸ μικροῦ μᾶς ἀνέγνωσεν ἐν χειρογράφῳ ἔτι τὸ νέον του ἔργον, τὸ βιβλίον τοῦτο δύναται ἐπαξίως νὰ ὀνομασθῇ ἐγκόλπιον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἀδιστάκτως πιστεύομεν ὅτι τοιοῦτον θὰ ἀποβῇ ὅταν μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐκδοθῇ. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀξιολόγου τούτου βιβλίου εἶνε ὁ κάτωθι δημοσιευόμενος διάλογος μεταξὺ Σωκράτους καὶ Ἀριστάρχου].

Ὁ μέγας φιλόσοφος Σωκράτης εἶχε φίλον νέον τινὰ Ἀρίσταρχον ὀνομαζόμενον.

Μίαν ἡμέραν συναντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν Ἀρίσταρχον καὶ βλέπει αὐτὸν λυπημένον καὶ μελαγχολικόν.

— Διὰ τί, Ἀρίσταρχε, εἶσαι λυπημένος καὶ μελαγχολικός;

— Γνωρίζεις, ὦ Σώκρατες, ὅτι ὁ πατήρ μου ἀπέθανε καὶ εἶμαι ὀρφανός. Ἔχω νὰ θρέψω μητέρα καὶ ἑπτὰ ἀδελφάς, ἡ δὲ περιουσία μας εἶναι ἐλαχίστη, ἕνεκα δὲ τῶν περιστάσεων τὰ κτήματά μας δὲν δίδουσι κανὲν σχεδὸν εἰσόδημα, καὶ κανεὶς δὲν μᾶς δανείζει χρήματα.

— Λυπεῖσαι λοιπὸν διὰ τὰς ἀδελφάς σου, ὡς νὰ ἔχῃς φορτίον βαρὺ καὶ ὀχληρόν; Ἐγὼ δ' ἐνόμιζον ὅτι εἶναι εὐτύχημα καὶ χαρὰ νὰ ἔχῃ τις ὄχι μόνον ἀδελφοὺς ἀλλὰ καὶ ἀδελφάς.

— Καὶ ἐγώ, Σώκρατες, ἀγαπῶ τὰς ἀδελφάς μου καὶ σέβομαι τὴν μητέρα μου, ἀλλὰ πῶς νὰ τὰς θρέψω; πῶς νὰ τὰς ἐνδύσω;

— Καὶ τί ἐργάζονται, ὦ Ἀρίσταρχε, αἱ ἀδελφαί σου;

— Τί νὰ ἐργάζωνται; ἡ ἐργασία τῶν κορασίων προξενεῖ μᾶλλον ζημίαν παρὰ ὠφέλειαν.

— Ἄ, Ἀρίσταρχε, νομίζω ὅτι ἀρχίζω ν' ἀνακαλύπτω τὴν θεραπείαν τῆς λύπης σου καὶ τῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν σου. Βοήθεσέ με, καὶ ἴσως θὰ εὕρωμεν τὸ μέσον τῆς θεραπείας.

— Εἶμαι πρόθυμος, ὦ Σώκρατες, νὰ σὲ βοηθήσω εἰς ὅ,τι θέλεις, ἂν φρονῇς ὅτι εἰμπορῶ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰς δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι τόσον πολὺ μὲ στενοχωροῦσι, θὰ σοι εἶμαι δὲ εὐγνώμων, καὶ ὄχι μόνον ἐγὼ ἀλλὰ καὶ αἱ ἀδελφαί μου.

— Γνωρίζουν ἐργασίαν τινὰ αἱ ἀδελφαί σου, Ἀρίσταρχε;

— Βεβαίως, σεβαστὲ διδάσκαλέ μου. Ὁ πατήρ μου ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τελείαν ἑλληνικὴν ἀνατροφήν. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ;

— Καὶ ποίας ἐργασίας γνωρίζουσι;

— Γνωρίζουσι δὰ νὰ ῥάπτωσι καὶ νὰ κεντῶσι, γνωρίζουσι νὰ γράφωσι, μία γνωρίζει καὶ ζωγραφικήν, καὶ μία γνωρίζει τεχνικώτατα ὑφάσματα νὰ ὑφαίνῃ.

— Σύ, ὦ Ἀρίσταρχε, ἔχεις θησαυρὸν κεκρυμμένον εἰς τὴν οἰκίαν σου, καὶ προσποιεῖσαι ὅτι δὲν γνωρίζεις αὐτόν, καὶ κάθεσαι καὶ λυπεῖσαι καὶ μελαγχολᾷς.

— Ἐγώ, ὦ Σώκρατες, πιστεύω εἰς τοὺς λόγους σου· ἀλλὰ δὲν μοι φανερόνεις, σὲ παρακαλῶ, τοῦτον τὸν κεκρυμμένον θησαυρόν μου· διότι, ἀφοῦ ἔχω θησαυρὸν κεκρυμμένον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶμαι πλούσιος, ἐγὼ δὲ ἠγνόουν τοῦτο μέχρι τοῦδε.

— Βεβαιότατα, Ἀρίσταρχε, δύνασαι νὰ εἶσαι πλούσιος, ἐὰν πλούσιος εἶναι ὅστις ἔχει τὰ πρὸς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν του ἀπαιτούμενα.

— Εἶμαι σύμφωνος ὅτι ὁ τοιοῦτος εἶναι πλούσιος, ἐὰν μόνον προσθέσωμεν ὅτι πλούσιος εἶναι ὅστις ἔχει τὰ πάντα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὰς ἀνάγκας του *καὶ κάτι τι, διὰ νὰ βοηθῇ καὶ τοὺς ἄλλους.*

— Ἔχεις δίκαιον, Ἀρίσταρχε, καὶ σ' ἐπαινῶ διὰ τὴν συμπλήρωσιν· ἐγὼ δὲν ἐπρόσθεσα τὸ δεύτερον, διότι εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου κατατάσσω καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βοηθῇ τοὺς πάσχοντας.

— Ἀλλὰ ποῦ λοιπὸν εἶναι ὁ θησαυρός μου, ὦ Σώκρατες; Βλέπεις, ἔγεινα ἀνυπόμονος νὰ τὸν μάθω.

— Εὐθὺς θὰ τὸν ἴδῃς, ὦ Ἀρίσταρχε. Ἀγόρασε ὀλίγον ὕφασμα, ἔστω καὶ μὲ πίστωσιν, καὶ δὸς αὐτὸ εἰς ἐκείνας τὰς ἀδελφάς σου, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουσι καλλίτερα νὰ ῥάπτωσι, διὰ νὰ κατασκευάσωσι χιτῶνα, ἱμάτιον καὶ εἴ τι ἄλλο ἔνδυμα.

» Αἱ ἀδελφαί σου, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουσι καλὸν κέντημα, ἂς κεντήσωσιν ἐνδύματα ἢ ἔπιπλα.

» Ἡ ζωγράφος ἂς ζωγραφήσῃ εἰκόνα τινά.

» Δὸς νῆμα εἰς τὴν καλὴν ἀδελφήν σου, ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ ὑφαίνῃ.

» Καὶ τέλος μία ἐξ αὐτῶν ἂς ἀντιγράφῃ τὰ

ἔπη τοῦ Ὁμήρου διὰ τοὺς παῖδας τοὺς φοιτῶντας εἰς τὰ σχολεῖα.

» Δὲν νομίζεις, ὦ Ἀρίσταρχε, ὅτι ἐκ τόσων ἐργασιῶν δύνασθε ὄχι μόνον ὅλας τὰς ἀνάγκας σας νὰ θεραπεύητε, καὶ τοὺς πτωχοτέρους νὰ βοηθῆτε, ἀλλ' ἀκόμη καὶ μικρὸν περίσσευμα κατὰ μῆνα νὰ ἔχητε;

— Ναί, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος; δὲν εἶναι ἐντροπὴ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀριστάρχου νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ τρέφωνται;

— Πάντες μὲν οἱ φρόνιμοι πολῖται, ὦ Ἀρίσταρχε, θὰ ἐπαινέσωσι τὰς ἀδελφάς σου, περὶ δὲ τῶν ἀνοήτων οὐδαμῶς μᾶς μέλλει τί θὰ εἴπωσι. Πῶς δὲ εἶνε ἐντροπή, Ἀρίσταρχε, νὰ ἐργάζωνται, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τιμῶσι τὴν ἐργασίαν; ἢ ἀγνοεῖς ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς λέγεται καὶ Ἐργάνη; ὅτι ὁ Ἥφαιστος ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργάζεται μὲ τὴν σφῦραν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του; Πῶς εἶνε ἐντροπή, ἀφοῦ καὶ οἱ βασιλεῖς ἐργάζονται καὶ αἱ θυγατέρες τῶν βασιλέων; Μήπως δὲν ἀνάγνωσες ὅτι ἡ Ναυσικᾶ ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων ἔπλυνε τὰ φορέματα τῶν ἀδελφῶν της καὶ τῶν γονέων της; Μήπως ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν κατεσκεύασε μὲ τὰς χεῖράς του τὸ πλοιάριόν του; Οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας δὲν ἐξέρχονται καθ' ἑκάστην εἰς κυνήγιον; ἢ νομίζεις ὅτι ὀλιγώτερον ἔντιμος ἐργασία εἶνε τὸ ῥάψιμον, τὸ κέντημα, ἡ ζωγραφικὴ ἀπὸ τὸ κυνήγιον;

— Ἄκουσε, τέκνον μου Ἀρίσταρχε, τί λέγει ὁ σοφὸς ποιητὴς Ἡσίοδος·

Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀργίη δ' ὄνειδος.

(Ἡ δουλειὰ ἐντροπὴ δὲν εἶναι,
καὶ ἐντροπὴ εἶν' ἡ ἀργία).

Ὁ Ἀρίσταρχος ἠκολούθησε τὴν σοφὴν καὶ πατρικὴν συμβουλὴν τοῦ Σωκράτους, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀπηλλάγησαν ἀπὸ ὅλας τὰς στενοχωρίας, εἰς δὲ τὴν οἰκίαν ἐβασίλευεν ἡ ὑγεία, ἡ φαιδρότης καὶ ἡ χαρά.

Βλασιος Γ. Σκορδελης

ΟΝΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Α'.

«Ἔλα μίαν στιγμὴν ἐδῶ κῦρ Γαΐδα, εἶπεν ἵππος γηραλέος ἀπόμαχος πρὸς τὸν ὄνον ὅστις συνέβοσκε μετ' αὐτοῦ, ἐντὸς ἀγροῦ.

— Τί με θέλεις; ἠρώτησεν ὁ κῦρ Γαΐδας ἐρχόμενος πλησίον τοῦ ἵππου.

— Κύτταξε ἐκεῖ πέρα.»

Ἡμίονος εὔρωστος καὶ εὐμορφοτάτη διήρχετο σύρουσα κάρραν φορτωμένον λαχανικὰ διαφόρων εἰδῶν.

«Ἄχ! πῶς εὐωδιάζουν! εἶπεν ὁ κῦρ Γαΐδας ὀσφραινόμενος καὶ στενάζων. Καὶ τί νόστιμα ὅπου θὰ εἶνε. Ποτὲ μου δὲν ἔφαγα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν εὐωδίαν ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε νοστιμότατα...

— Ἐγὼ ὅμως 'ς τὰ νειάτά μου ἔτρωγα, εἶπεν ὁ ἵππος περίλυπος. Ἄχ! δὲν θὰ φάγω πλέον!

— Τί εὐτυχὴς θνητὸς αὐτὴ ἡ ἡμίονος! προσέθηκεν ὁ κῦρ Γαΐδας, καὶ ἔστρεφε βραδέως τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερον τὸ κάρρον καὶ τὴν ἡμίονον...

— Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος! Ἄλλοι γεννῶνται εὐτυχεῖς καὶ ἄλλοι δυστυχεῖς, ἄλλοι καλόμοιροι καὶ ἄλλοι κακόμοιροι, εἶπεν ὁ ἵππος στενάζων.

Καὶ μετὰ χαρᾶς ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν κῦρ Γαΐδαν τὰς παλαιάς του ἀναμνήσεις, περιγράφων πόσον νόστιμα ἦσαν τὰ λαχανικὰ καὶ παραβάλλων τὴν παροῦσαν κατάστασίν του πρὸς τὴν τῆς εὐτυχεστάτης ἡμιόνου.

Β'.

Μετὰ τινας ὥρας ἐπέστρεψε τὸ κάρρον κενόν. Ὁ καραγωγεὺς ἐσταμάτισε τὴν ἡμίονον διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρός τινα διαβάτην.

«Ὥρα καλή, πατριώτισσα! εἶπεν ὁ ἵππος πλησιάζων πρὸς τὴν ἡμίονον. Δὲν μᾶς λές, νὰ ἔχωμε καλὸ 'ρώτημα, τί τα ἔκαμες τὰ λαχανικά σου;

— Τὰ ἄφησα 'ς τὴν Ἀγορά.

— Σ' τὴν Ἀγορά! Δέν σε συγχαίρω. Ποῦ ἡ πρωϊνή σου εὐτυχία, καὶ ποῦ ἡ τωρινή!

— Ποία εὐτυχία!

— Καὶ θέλει 'ρώτημα; Τὸ πρωὶ δὲν κουβαλοῦσες τόσον νόστιμα λαχανικά, ποὺ ἐμοσχομύριζεν ὅλος ὁ ἀέρας;

— Μάλιστα. Ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάμῃ αὐτὸ μὲ

τὴν εὐτυχίαν μου; Μήπως ἦσαν δικά μου; Ἐγὼ τὰ κουβαλῶ, καὶ ἄλλοι τα τρώγουν.

— Ἀ! ἀλήθεια, εἶπεν ὁ κῦρ Γαΐδας πρὸς τὸν ἵππον, ἐν ᾧ ὁ καραγωγεὺς ἐμάστιζε τὴν ἡμίονον διὰ νὰ τρέξῃ. Κύτταξε τί πρᾶγμα εἶνε ὁ κόσμος! Ἀλλοιώτικα εἶνε τὰ πράγματα καὶ ἀλλοιώτικά τα βλέπομεν. Πόσες φορὲς καὶ ἐγὼ ἐζήλευσα τὴν τύχην τοῦ ἐξαδέλφου μου τοῦ κῦρ Μακράφτη καὶ τὸν ἐμακάρισα, διότι κάθε Σάββατον περνᾷ ἀπ' ἐδῶ καὶ σύρει κάρρον γεμᾶτον λαχανικὰ ὀρεκτικώτατα. Τώρα λέγω καὶ ἐγὼ μέσα μου μήπως καὶ αὐτὸς ἔχει τὴν ἰδίαν τύχην τῆς ἡμιόνου; Ὅσον καὶ ἂν εἶνε εὐχάριστον νὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ μακρὰν διάφορα εὔμορφα πράγματα, στοιχηματίζω ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου τὰ κουβαλοῦν τὰ χαίρονται ὀλιγώτερον παρὰ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὰ βλέπουν νὰ περνοῦν.»

Καὶ ὁ γέρο Γαΐδας, καμαρώνων διὰ τὴν ἀγόρευσίν του ταύτην, ἔχωσε τοὺς ῥώθωνάς του εἰς θάμνον ξηρὸν καὶ ἤρχισε νὰ τὸν τραγανίζῃ, ὁ δὲ σύντροφός του ὁ ἵππος ὕψωνεν ὑψηλὰ τοὺς ῥώθωνάς του, προσπαθῶν νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς τὸν ἀέρα τίποτε ἀπομεινάρια τῆς εὐωδίας τῶν πρωϊνῶν λαχανικῶν.

(Μῦθος ἀγγλικός)

Π. Ι. Φ.

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Ὁ ἥλιος ὑψοῦτο πάντοτε καὶ ἐξετόξευε τὰς φοβερὰς ἀκτῖνάς του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ δυστυχοῦς Σαΐτ. Μετὰ μεγάλης δυσκολίας, κυλιόμενος ἐπὶ τῆς ἄμμου κατώρθωσε νὰ στραφῇ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ μικρὰ σφυρίκτρα, τὴν ὁποίαν ἔφερε πάντοτε ἀνηρτημένην εἰς τὸν λαιμόν του, ἔπεσε κατὰ γῆς. Ἀμυδρὰ ἐλπὶς διῆλθε τότε ἐκ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὁ δυστυχὴς δεσμώτης κατέβαλε μεγίστας προσπαθείας διὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ εἰς τὸ στόμα του. Κατώρθωσε τέλος νὰ τὴν ἐγγίσῃ μὲ τὰ χείλη του, νὰ φυσήσῃ... ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην κατάστασίν του, δὲν ἐξῆλθεν ἦχος, τὸ δὲ φυλακτὸν ἔμεινεν ἀνωφελές. Ἀπηλπισμένος καὶ ἐξηντλημένος κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, ὁ Σαΐτ, ἀφῆκε τὴν κεφαλήν του νὰ πέσῃ, καὶ καταβληθεὶς ἀπὸ τὴν αὔξουσαν θερμότητα τοῦ ἡλίου κατέπεσεν εἰς βαθεῖαν νάρκην.

«ΟΤΕ Ο ΚΑΛΟΓΙ-ΜΗΕΚ ΙΣΤΑΤΟ ΕΞΩΘΕΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ....» (Σελ. 140)

Μετὰ πολλὰς ὥρας ὁ Σαΐτ ἐξύπνησε ἀπὸ μέγαν θόρυβον ὅστις ἐγίνετο πέριξ αὐτοῦ. Συγχρόνως ἠσθάνθη νὰ τὸν κινοῦν βιαίως, ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης, νομίζων ὅτι τὰ θηρία τὸν εἶχον περικυκλώσῃ καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν καταβροχθίσουν. Ἀλλ' ἀνθρώπινοι φωναὶ ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτά του καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ μὲ τοὺς ὄνυχας ἀγρίου τινος θηρίου, ἀλλὰ μὲ τὰς χεῖρας ἀνθρώπου ὅστις ἐνησχολεῖτο μετὰ φιλοσοργίας περὶ αὐτοῦ καὶ ἔλυε τὰ δεσμά του, ἐνῷ συγχρόνως ὡμίλει μετὰ δύο ἢ τριῶν ἄλλων: «Ἀναπνέει ἀκόμη, ἔλεγον μεταξύ των, ἀλλὰ φαίνεται ὡς παράφρων καὶ μᾶς ἐκλαμβάνει ὡς ἐχθρούς του.»

Ὁ Σαΐτ ἤνοιξε τέλος ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ παρετήρησεν ἐνώπιόν του κοντὸν καὶ χονδρόν τινα ἄνθρωπον μὲ πρόσωπον ἐρυθρωπόν, μικροὺς καὶ πονηροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μακρὰν γενειάδα. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ ὡμίλησε φιλικῶς, τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐγερθῇ

καὶ τῷ προσέφερε νὰ φάγῃ καὶ νὰ πίῃ, πράγματα τῶν ὁποίων εἶχε μεγίστην ἀνάγκην. Ἐνῷ βαθμηδὸν ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις του, ὁ σωτήρ του ἤρχισε νὰ τῷ διηγῆται ἐν συντομίᾳ ὅτι ἦτο ἔμπορος τῆς Βαγδάτης, ὀνομαζόμενος Καλούμ-Μπέκ, καὶ ὅτι μετήρχετο τὸ ἐμπόριον τῶν σαλίων, τῶν πέπλων καὶ ἄλλων γυναικείων ὑφασμάτων. Προσέθηκεν ὅτι διήρχετο τὴν ἔρημον, ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του, ὅταν συνήντησε τὸν Σαὶτ ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ἠμιθανῆ. Τὸ θέαμα τοῦτο τὸν συνεκίνησε καὶ ἐσταμάτησε, μετεχειρίσθη δὲ ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζωήν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τέλος κατώρθωσε.

Ὅταν ὁ ἔμπορος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ὁ Σαὶτ τὸν ηὐχαρίστησε ζωηρῶς, διαβεβαιῶν αὐτὸν περὶ τῆς αἰωνίας εὐγνωμοσύνης του, διότι ἦτο προφανὲς ὅτι ἄνευ τῆς ὡς ἐκ θαύματος μεσολαβήσεως τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, θὰ ἀπέθνησκεν ἀθλίως ἐκεῖ. Ὁ Καλοὺμ-Μπὲκ ἐζήτησε συγχώρησιν μὴ δυνάμενος νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν δρόμόν του, διότι δὲν εἶχε καιρὸν ἐπειδὴ ἔσπευδε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Βαγδάτην ὅπου αἱ ὑποθέσεις του τὸν ἐκάλουν κτλ. κτλ. κτλ. Τέλος δὲ προσεκάλεσε τὸν νέον νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Ἂν καὶ αὐτὸ θὰ τὸν ἀπεμάκρυνε πολὺ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ του, ὁ Σαὶτ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως παρὰ νὰ δεχθῇ τὴν προσφορὰν αὐτήν, καὶ συγκατένευσε τόσῳ μᾶλλον εὐχαρίστως ὅσῳ ὁ ἔμπορος τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι εἰς τὴν Βαγδάτην θὰ εὕρισκεν εὐκαιρίαν ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Βαλσόραν.

Καθ' ὁδὸν ὁ Καλοὺμ-Μπέκ, ὅστις ἦτο πολὺ φλύαρος ἐδιηγεῖτο εἰς τὸν συνοδοιπόρον του τὰ περὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς Χαροὺν-αλ-Ρασὶτ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πιστῶν. Ἐξεθείκσε τὸν ἔρωτα αὐτοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, τὴν ὀξύνοιάν του καὶ τέλος πάντων τὴν ἁπλῆν καὶ θαυμαστὴν μέθοδον μὲ τὴν ὁποίαν ἔλυε καὶ τὰς μᾶλλον περιπλόκους δίκας. Μεταξὺ πολλῶν παραδειγμάτων τῷ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τοῦ *σροινᾶ* καὶ τοῦ *ἀγγείου μὲ τὴς ἐλῆές*, ἱστορίαν τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ παιδία γνωρίζουν σήμερον. «Ὁ καλίφης μας, ἐξηκολούθησεν ὁ ἔμπορος, εἶνε ἄνθρωπος ἔκτακτος! Νομίζετε ὅτι διέρχεται τὴν νύκτα κοιμώμενος ὡς οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι; ἀπατᾶσθε· δύο ἢ τρεῖς ὧραι ὕπνου περὶ τὴν πρωΐαν τὸν ἀρκοῦν. Ἐγὼ γνωρίζω τί συμβαίνει, διότι ὁ αὐλάρχης του Μεσσοὺρ εἶνε ἐξάδελφός μου. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ κοιμᾶται καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὁ καλίφης περιπατεῖ ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βαγδάτης, σπανίως δὲ διέρχεται ἑβδομάς, χωρὶς νὰ τῷ συμβῇ κἄτι τί. Διότι καθὼς θὰ εἴδες εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ *ἀγγείου μὲ τὴς ἐλῆές*, ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὴς καθὼς ὁ λόγος τοῦ προφήτου, δὲν κάμνει τὴν περιπολίαν του ἔφιππος, μὲ μεγαλοπρεπῆ ἐνδύματα καὶ περιστοιχούμενος ἀπὸ φύλακας καὶ δαδοῦχους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἂν τοῦ ἤρεσκε θὰ τὸ ἔκαμνε βέβαια διόλου. Πλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μετημφιεσμένος εἰς ἔμπορον, ἢ στρατιώτην, ἢ λεμβοῦχον, ἢ μουφτῆν καὶ βεβαιοῦται ὁ ἴδιος ὅτι τὰ πάντα βαίνουν κανονικῶς. Ἐκ τούτου προέρχεται ὅτι δὲν ὑπάρχει πόλις εἰς τὸν κόσμον ὅπου νὰ εἶνε τόσον εὐγενεῖς πρὸς τοὺς ἀγνώστους τοὺς ὁποίους συναντοῦν τὴν νύκτα, ὅσον ἡ Βαγδάτη. Πράγματι, ἐν ἄτομον τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ ἄθλιον ἐξωτερικὸν ἄραβος τῆς ἐρήμου, δύναται νὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος καλίφης, καὶ καμμία δυσάρεστος παρεξήγησις δύναται νὰ σοῦ κοστίσῃ κανὲν δυνατὸν ξυλοκόπημα.»

Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἔμπορος, ὁ δὲ Σαὶτ ἂν καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδῃ τὸν πατέρα του, ἐχάρη ἐν τούτοις διὰ τὴν εὐκαιρίαν ἥτις τῷ παρουσιάσθη ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν διάσημον πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ περίφημος Χαροὺν-αλ-Ρασίτ.

Μετὰ δέκα ἡμερῶν πορείαν, οἱ ὁδοιπόροι μας ἔφθασαν εἰς Βαγδάτην, μεθ' ὅλας δὲ τὰς περιγραφὰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσῃ ὁ Σαὶτ ἐξεπλάγη διὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς πόλεως αὐτῆς, ἡ ὁποία κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ἐκείνην εὑρίσκετο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης της. Ὁ ἔμπορος προσεκάλεσεν εὐγενῶς τὸν νέον εἰς τὴν κατοικίαν του. «Δέχομαι, εἶπεν ὁ Σαίτ, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ ἐπισφραγίσῃς, ἀγαπητέ μοι Καλούμ, τὰς πρὸς ἐμὲ καλοσύνας σου. Διότι ἂν καὶ εὑρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ τόσων ἀξιοθαυμάστων πραγμάτων ἐνθυμήθην αἴφνης τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν μὲ ἀφῆκαν οἱ λῃσταί, ἔλεγον δὲ κατ' ἐμαυτὸν ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ἀέρος, τοῦ ὕδατος τοῦ Τίγρητος καὶ τῶν βαθμιδῶν ἑνὸς τζαμίου διὰ προσκεφάλαιον, ἡ πόλις αὕτη, μὲ ὅλα της τὰ πλούτη, οὐδὲν θὰ μοὶ προσφέρῃ δωρεάν. Εἶσαι ἐκ δευτέρου ὁ σωτήρ μου, ἀγαπητέ Καλούμ.»

Ὁ ἔμπορος ἔκαμε μορφασμὸν μετριοφροσύνης ὡς νὰ μὴ ἤθελεν ἐπαίνους διὰ τόσον ἁπλῆν πρᾶξιν, καὶ ὡδήγησε τὸν νέον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς των, ὁ ἥρως μας ἐνεδύθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ καὶ περιπατήσῃ εἰς τὴν πόλιν, καί, καθὼς πᾶς νέος τῆς ἡλικίας του, ηὐφραίνετο προκαταβολικῶς διὰ τὰ βλέμματα τὰ ὁποῖα ἡ ὡραία ἐνδυμασία του θὰ εἵλκυεν, ὅτε ὁ φιλοξενῶν αὐτὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀφοῦ ἐξήτασε τὸν Σαὶτ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, τῷ εἶπε μετά τινος εἰρωνίας.

«Ἡ ἐνδυμασία αὐτὴ εἶνε ὁμολογουμένως ἀρκετὰ ὡραία, ἀλλὰ τί σκέπτεσαι; Εἶσαι, καθὼς φαίνεται, ἐλαφρὰ κεφαλὴ ἡ ὁποία δὲν σκέπτεται διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἔχεις λοιπὸν ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ ζῇς μὲ τρόπον ἀνάλογον μὲ τὸ ἔνδυμα τὸ ὁποῖον φορεῖς;»

«Ἀγαπητὲ κύριε, ἀπήντησεν ὁ νέος ἐρυθριῶν, εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν ἔχω χρήματα· οἱ λῃσταὶ οἱ ὁποῖοι μὲ ἐγκατέλιπον εἰς τὴν ἔρημον μοὶ ἀφήρεσαν πᾶν ὅ,τι εἶχον· ἀλλ' ἐάν, ὡς δύναμαι νὰ πιστεύω ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον μὲ μετεχειρίσθης ἕως σήμερον, θελήσῃς νὰ μὲ δανείσῃς μικρὸν ποσὸν ὅπως δυνηθῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πατρίδα μου, δύνασαι νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ πατήρ μου θὰ σοὶ ἀποδώσῃ τὸ δάνειον καὶ θὰ σὲ ἀποζημιώσῃ πλουσίως δι' ὅλα τὰ ἔξοδα τὰ ὁποῖα πρὸς χάριν μου ἔκαμες.

— Ὁ πατήρ σου! ὁ πατήρ σου! ἀνέκραξεν ὁ ἔμπορος μεταβάλλων αἴφνης ὕφος καὶ γελῶν ἀναιδῶς, ἀλήθεια, παιδί μου, φαίνεται ὅτι ὁ ἥλιος σοῦ ἐγύρισε τὸ μυαλό. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἐπίστευσα εἰς ὅλας τὰς ἱστορίας τὰς ὁποίας μοὶ διηγήθης εἰς τὴν ἔρημον; Δὲν βαρύνεσαι! ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, μάθε το καλά, ἀνεκάλυψα τὰ ἀναιδῆ ψεύδη σου καὶ ἡ ἀναίδειά σου ἐκίνησε τὴν ἀγάνακτησίν μου.

«Καὶ πρῶτον, γνωρίζω ὅλους τοὺς πλουσίους ἐμπόρους τῆς Βαλσόρας διότι ἦλθον εἰς ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ αὐτούς, καὶ βεβαίως θὰ τοὺς ἤκουα νὰ κάμνουν λόγον περὶ τοῦ Βενεζάρ, ἂν ὁ πατήρ σου εἶχεν εἰσόδημα μόνον ἓξ χιλιάδων λιρῶν. Εἶνε λοιπὸν προφανὲς ἢ ὅτι δὲν εἶσαι ἀπὸ τὴν Βαλσόραν, ἢ ὅτι ὁ πατήρ σου θὰ εἶνε κανεὶς *φουκαρᾶς* εἰς τὸν υἱόν τοῦ ὁποίου δὲν εἰμπορῶ νὰ δανείσω οὔτε ἓν ἄσπρο. Πρῶτον ψεῦδος!

«Καὶ ἐκείνη ἡ προσβολὴ εἰς τὴν ἔρημον! Ἀφ' ὅτου ὁ σοφὸς Χαροὺν-αλ-Ρασίτ, ἐκαθάρισε τὰς ἐμπορικὰς ὁδοὺς ἀπὸ τὰς συμμορίας αἱ ὁποῖαι τὰς ἐμάστιζον, πότε συνέβη ὥστε κλέπται, νὰ τολμήσουν νὰ λῃστεύσουν ὁλόκληρον κερβάνιον, καὶ τὸ χειρότερον, νὰ αἰχμαλωτίσουν τοὺς ἀνθρώπους; Ἀλλ' ἐὰν παραδεχθῶ ὅτι ἡ διήγησίς σου εἶνε ἀληθής, τὸ συμβὰν αὐτὸ θὰ ἦτο γνωστόν, καὶ ἐν τούτοις κάθ' ὅλην τὴν πορείαν μου καὶ ἐδῶ ἀκόμη εἰς τὴν Βαγδάτην ὅπου συνέρχονται ὁδοιπόροι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ποτὲ δὲν ἠκούσαμεν νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοιούτου πράγματος. Ἰδοὺ τὸ δεύτερον ψεῦδος, ἀναιδέστατε ἄνθρωπε!»

Ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς καὶ αἴσχους, ὁ Σαὶτ ἠθέλησε νὰ διακόψῃ τὴν ὁμιλίαν τοῦ μοχθηροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου. Ἀλλ' οὗτος ἐκραύγαζε δυνατώτερα ἀπὸ αὐτόν. «Καὶ τὸ τρίτον ψεῦδός σου, ἀναιδέστατε, εἶνε ἡ διαμονή σου εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σελίμ. Βεβαίως τὸ ὄνομα τοῦ Σελὶμ εἶνε γνωστὸν εἰς πάντα ὅστις ὡμίλησε μὲ ἄραβα τῆς ἐρήμου, ἀλλ' ὁ Σελὶμ θεωρεῖται ὡς φοβερώτερος καὶ ἀσπλαγχνώτερος λῃστής, καὶ τολμᾷς νὰ λέγῃς ὅτι ἐφόνευσες τὸν υἱόν του καὶ ὅτι δὲν ἐξεδικήθη ἐναντίον σου, ἐνῷ ἠδύνατο νὰ σὲ κατακερματίσῃ! Ἡ ἀναίδειά σου εἰς τὰ ψεύδη πηγαίνει ἀκόμη μακρύτερα, ὥστε θέλεις νὰ μᾶς κάμῃς νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς χονδροειδεστέρους μύθους σου. Ὁ Σελὶμ σὲ ἐπροστάτευσεν ἐναντίον τῆς λύσσης τῶν ὀπαδῶν του, σὲ ἐδέχθη εἰς τὴν ἰδίαν του σκηνὴν καὶ ἐπὶ τέλους ἀντὶ νὰ σὲ κρεμάσῃ εἰς ἓν δένδρον σὲ ἀπηλευθέρωσε χωρὶς λύτρα, αὐτὸς ὁ ὁποῖος συχνώτατα φονεύει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ταξειδιώτας, ἐναντίον τῶν ὁποίων δὲν τρέφει κανὲν μῖσος, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ ποίους μορφασμοὺς θὰ κάμνουν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀγωνίας των! Ὦ! θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶσαι κακοήθης ψεύστης.

— Ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ νέος πνιγόμενος ἀπὸ συγκίνησιν, ὄχι, δὲν ἐψεύσθην. Πᾶν ὅ,τι σοὶ εἶπα εἶνε ἀληθές, τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχήν μου.

— Εἰς τὴν ψυχήν σου! ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ἔμπορος εἰς τὴν ψυχήν σου τὴν δολίαν καὶ ψεύστριαν. Ὡραία ἐγγύησις.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω θετικὰς ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, εἶπεν ὁ Σαὶτ προσπαθῶν νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγανάκτησίν του, ἀλλὰ δὲν μὲ εὑρες δεσμευμένον καὶ ἀποθνήσκοντα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου;

— Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος. Εἶσαι ἐνδεδυμένος ὡς πλούσιος λῃστὴς καὶ κλίνω νὰ πιστεύσω ὅτι εἶσαι τοιοῦτος. Ἴσως, τίς οἶδε, προσέβαλες κανένα ὁδοιπόρον ἰσχυρῶ-

τερον ἀπό σὲ ὁ ὁποῖος σὲ κατέβαλε καὶ σὲ ἔδεσε ὅπως σὲ εἶδον.»

Ἐνώπιον τοιαύτης βλακώδους ἐπιμονῆς, ὁ Σαΐτ ἐθεώρησεν ἀνωφελὲς νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ πλέον. «Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωήν, εἶπε, καὶ μὲ ὅλας τὰς ὑβριστικὰς ὑποψίας σου, σὲ εὐχαριστῶ ἀκόμη. Ἀλλὰ τέλος πάντων, ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς; Ἐὰν ἀρνῆσαι νὰ μὲ βοηθήσῃς, πρέπει νὰ ἐπαιτήσω. Βεβαίως δὲν θὰ τείνω ποτὲ τὴν χεῖρα εἰς κανένα ἐκ τῶν ὁμοίων μου, θὰ ὑπάγω κατ' εὐθείαν εἰς τὸν καλίφην καὶ θὰ τῷ εἴπω . . .

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ ἔμπορος μὲ ἐμπαικτικὸν ὕφος, δὲν θέλῃς νὰ ἀπευθυνθῇς εἰς κανένα ἄλλον παρὰ εἰς τὸν βασιλέα μας; Αὐτὸ λέγεται πρωτότυπος ἐπαιτεία. Σκέψου καλά, νέε τυχοδιῶκτα, ὅτι ὁ δρόμος ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τοῦ καλίφη, διέρχεται πρῶτον ἀπὸ τὸν ἐξάδελφόν μου Μεσσοὺρ τὸν αὐλάρχην του καὶ δὲν ἔχω παρὰ νὰ τῷ εἴπω μίαν λέξιν διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω περὶ τῆς μεγάλης τέχνης σου μὲ τὴν ὁποίαν ψεύδεσαι. Ἀλλὰ ἂς ὁμιλήσωμεν σοβαρώτερον· λυποῦμαι τὴν νεότητά σου, Σαΐτ, δύνασαι νὰ διορθωθῇς καὶ νὰ γίνῃς καλλίτερος, ὑπάρχει δὲ ἀκόμη ἐλπὶς νὰ γίνῃς κάτι τί. Θὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν τυχοδιωκτικὸν βίον καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὲ τοποθετήσω εἰς τὸ κατάστημά μου, ὅπου θὰ μὲ ὑπηρετήσῃς ἐπὶ ἓν ἔτος ὡς ὑπάλληλος. Μετὰ τοῦτο, ἂν δὲν σοὶ ἀρέσῃ νὰ μείνῃς περισσότερον πλησίον μου, θὰ σὲ πληρώσω καὶ θὰ σὲ ἀφήσω νὰ μεταβῇς ὅπου θέλεις, εἰς τὸ Χαλέπιον, εἰς τὴν Μεδίναν, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν Βαλσόραν, καὶ εἰς τοὺς ἀπίστους ἀκόμη, ἂν ἀγαπᾷς. Σοὶ δίδω προθεσμίαν μέχρι τῆς μεσημβρίας, διὰ νὰ μελετήσῃς τὴν πρότασίν μου. Ἂν δέχεσαι, ἔχει καλῶς, ἂν ὅμως ἀρνῆσαι, θὰ ὑπολογίσω ἀκριβῶς ὅσα ἔξοδα ἔκαμα διὰ σέ, θὰ ἀποζημιωθῶ ἀπὸ τὸ ὡραῖον φόρεμά σου, καὶ θὰ σὲ ρίψω γυμνὸν εἰς τοὺς δρόμους. Τότε, παιδί μου, ἠμπορεῖς ἐλευθέρως νὰ ἐπαιτήσῃς ἀπὸ τὸν καλίφην ἢ ἀπὸ τὸν μουφτῆν, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς ὁποίαν ὑποδοχὴν θὰ σοῦ κάμουν.»

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, ὁ μισαρὸς ἔμπορος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἀφῆκε τὸν νέον εἰς τὰς σκέψεις του. Ὁ Σαΐτ τὸν ἐθεώρησεν ἀπομακρυνόμενον μὲ ὄμμα πλῆρες περιφρονήσεως. Ἡ ποταπότης τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, ὅστις τὸν ἐβοήθησε καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔνθα τὸν ἐκράτει εἰς τὴν ἐξουσίαν του, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κερδοσκοπήσῃ καὶ τὸν καταστήσῃ δοῦλόν του, τῷ ἐπροξένει μᾶλλον ἀηδίαν παρὰ ὀργήν. Ἐδοκίμασε νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλὰ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου του εἶχον σίδηρα, αἱ δὲ θύραι ἦσαν ἐπιμελῶς κεκλεισμέναι. Τέλος μετὰ μεγάλας σκέψεις, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, τὴν πρότασιν τοῦ ἐμπόρου, διότι εἰς ἣν κατάστασιν εὑρίσκετο, τοῦτο θὰ ἦτο ἡ καλλιτέρα ἀπόφασις. Ἄλλως τε, ἐστερημένος πάσης συνδρομῆς, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Βαλσόραν; Ἐν τούτοις εἶχεν ὑπ' ὄψιν ὅπως, δοθείσης εὐκαιρίας, ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν τοῦ καλίφη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Καλοὺμ-Μπὲκ ἐτοποθέτησε τὸν νέον ὑπάλληλον εἰς τὸ κατάστημά του. Τῷ ἔδειξε τὰ σάλια, τὰ πέπλα, τὰ πολυτελῆ μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ τὸν ἐδίδαξε τὴν ἰδιαιτέραν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνε, Ἐνδεδυμένος ὡς ὑπάλληλος τοῦ μαγαζίου καὶ ὄχι πλέον ὡς κομψὸς ἱππεύς, κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἓν σάλιον καὶ εἰς τὴν ἄλλην χρυσοκέντητον πέπλον, ὁ Σαΐτ ὤφειλε νὰ ἵσταται εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος, νὰ καλῇ τοὺς διαβάτας, νὰ ἐπιδεικνύῃ πρὸς αὐτοὺς τὰ ἐμπορεύματα, νὰ φωνάζῃ τὴν τιμήν των καὶ νὰ τοὺς προσκαλῇ νὰ εἰσέλθουν καὶ ἀγοράσουν. Ἐμπιστευόμενος τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν εἰς τὸν νέον, ὁ πονηρὸς ἔμπορος ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὸ συμφέρον του. Ὁ Καλοὺμ-Μπέκ, ὅπως εἴπομεν ἤδη, ἦτο γέρων καὶ δυσειδὴς καὶ ὅτε ἵστατο ὁ ἴδιος ἔξωθεν τοῦ καταστήματός του, ἀναπτύσσων καὶ ἐπαινῶν τὰ ἐμπορεύματά του, συχνάκις γείτων τις ἢ διαβάτης τὸν ἐμυκτήριζε· ἄλλοτε τὰ παιδία τὸν περιέπαιζον, ἐνίοτε δὲ αἱ γυναῖκες αἵτινες γελῶσαι ὑπὸ τὰ μακρὰ καλύμματά των, ἀπομακρύνοντο λέγουσαι: «Πώ-πώ! τί φρίκη!» Τοὐναντίον πάντες ἵσταντο εὐχαρίστως πρὸ τοῦ νέου καὶ ὡραίου Σαΐτ ὅστις ἐγνώριζε νὰ προκαλῇ εὐγενῶς τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν καὶ νὰ παρουσιάζῃ πρὸς αὐτοὺς μὲ ἐπιτηδειότητα πλήρη γοήτρου, τὰ κομψὰ ὑφάσματα.

Ὅταν ὁ Καλοὺμ-Μπὲκ παρετήρησεν ὅτι τὸ κατάστημά του, ἀφ' ὅτου τὸ διηύθυνεν ὁ Σαΐτ, ἐδέχετο καθ' ἑκάστην μεγαλείτερον ἀριθμὸν ἀγοραστῶν, ἐφάνη φιλικώτερος πρὸς τὸν νέον, τῷ ἐφέρετο καλλίτερον ἢ πρότερον καὶ ἐφρόντιζε νὰ τῷ δίδῃ φορέματα κομψά. Ἀλλ' αἱ ἐνδείξεις αὐταὶ τῆς εὐνοίας δὲν ἠδύναντο νὰ διασκεδάσουν τὴν λύπην του, αἱ νύκτες δὲ καὶ αἱ ἡμέραι του παρήρχοντο εἰς τὸ νὰ μελετᾷ τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁ-

ποίου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πώλησις ἦτο ἀρκετὰ ζωηρά, οἱ δὲ ὑπηρέται τοῦ καταστήματος ἀνεχώρησαν διὰ νὰ μεταφέρουν τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀγοραστῶν, γυνή τις ἡλικιωμένη εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγαζεῖον καὶ ἠγόρασεν ἀρκετὰ πράγματα. Ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸν Καλοὺμ-Μπέκ, τὸν ἠ ὠτησεν ἂν εἶχε κανένα ὅπως τὴν συνοδεύσῃ καὶ μεταφέρῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν οἰκίαν της. «Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν θὰ σᾶς τὰ στείλω, ἀπήντησεν ὁ Καλοὺμ-Μπέκ· μοὶ εἶνε ἀδύνατον τόρα, ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ πάρετε μὲ ἔξοδά σας κανένα ἄνθρωπον τοῦ δρόμου.

— Ὄχι βέβαια! ἀνέκραξεν ἡ κυρία, μὲ ὅλην δὲ τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν ἔχεις, εἶσαι ἕνας φιλάργυρος ἄνθρωπος. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ πόρω ἄνθρωπον τοῦ δρόμου, καὶ τὸ καθῆκόν σου εἶνε νὰ στείλῃς τὰ πράγματα αὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπαιτῶ δὲ νὰ τὸ κάμῃς.

— Περιμείνατε τοὐλάχιστον ἡμίσειαν ὥραν, εὐγενεστάτη κυρία, εἶπεν ὁ ἔμπορος. Ὅλοι οἱ ὑπηρέται μου ἀπουσιάζουν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν.

— Ὡραῖον μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμπορικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει οὔτε ἕνα ὑπηρέτην, εἶπεν ἡ ἀνυπόμονος κυρία. Ἀλλὰ τί κάμνει ἐδῶ αὐτὸς ὁ ὀκνηρός; ἀνέκραξε στρεφομένη πρὸς τὸν Σαΐτ. Ἔμπρὸς τεμπέλη, λάβε αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἀκολούθει με.

— Ὄχι, ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Καλοὺμ-Μπέκ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ ἀντιπρόσωπός μου, ὁ κῆρυξ μου, ὁ μαγνήτης μου, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τὸ κατάστημα.

— Τί εἶπες; ἀπήντησε μετὰ περιφρονήσεως ἡ κυρία, ἐνῷ συγχρόνως ἔρριπτε τὸ δέμα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σαΐτ, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ ἐμπόρου. Ἰδοὺ τῇ ἀληθείᾳ ὡραῖος ἔμπορος καὶ ὡραιότερα ἐμπορεύματα τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην ἑνὸς βλακὸς διὰ νὰ τὰ συνιστᾷ. Ἔμπρὸς, νέε μου, περιπάτει καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω.

— Τρέξε, ἐν ὀνόματι τοῦ Σατανᾶ καὶ ὅλων τῶν διαβόλων, ἐψιθύρισε συγχρόνως ὁ Καλοὺμ-Μπὲκ εἰς τὸ οὖς τοῦ ὑπαλλήλου του. Τρέξε καὶ ἐπίστρεψε τὸ ταχύτερον. Αὐτὴ ἡ παληάγρια εἶνε ἱκανὴ νὰ σηκώσῃ εἰς τὸ ποδάρι ὅλην τὴν ἀγοράν, ἂν δὲν τὴν εὐχαριστήσω.

«Ο ΣΑΪΤ ΗΚΟΛΟΥΘΗΣΕ ΤΗΝ ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΗΝ ΓΡΑΙΑΝ»

Ὁ Σαΐτ ἠκολούθησε τὴν ἀπαιτητικὴν γραῖαν ἥτις ἐβάδιζε διὰ μέσου τῶν ὁδῶν καὶ ὠλίσθαινε διὰ τοῦ πλήθους μὲ βάδισμα πολὺ ἐλαφρότερον ἢ ὅσον ἐπέτρεπεν ἡ ἡλικία της. Ἐστάθη τέλος ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς οἰκίας κειμένης εἰς ἀπομεμακρυσμένην συνοικίαν καὶ ἔκρουσε θύραν ἥτις ἠνοίχθη καθ' ὁλοκληρίαν ἀμέσως, παρουσιάσθη δὲ μεγαλοπρεπὴς ἐκ μαρμάρου κλίμαξ τὴν ὁποίαν ἡ γραῖα ἀνῆλθε ταχέως νεύουσα εἰς τὸν Σαΐτ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Τοιουτοτρόπως ἔφθασαν εἰς εὐρεῖαν αἴθουσαν ἐπιπλωμένην μὲ πολυτέλειαν καὶ κομψότητα ἀγνώστους εἰς τὸν Σαΐτ. Ἡ γραῖα ἐρρίφθη ἐξηντλημένη ἐπί τινος μαλθακοῦ διαβανίου τὸ ὁποῖον κατελάμβανε τὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Σαΐτ νὰ ἀφήσῃ τὸ δέμα, ἀφοῦ δὲ τῷ ἔδωκεν ἀργυροῦν νόμισμα ὡς ἀμοιβὴν τὸν διέταξε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Εὑρίσκετο ἤδη εἰς τὴν θύραν ὅτε γλυκεῖα καὶ ἁρμονικὴ φωνὴ ἐφώναξε: «Σαΐτ!» Ἀκούσας τὸ ὄνομά του προφερόμενον εἰς μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν ἄγνωστον, ὁ νέος ὑπάλληλος

ἐστράφη αἴφνης. Κυρία τις ἐξόχως ὡραία καὶ περιστοιχιζομένη ἀπὸ πολυπληθεῖς δούλους καὶ νεάνιδας, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ διαβανίου εἰς τὴν θέσιν τῆς γραίας· ὁ Σαὶτ ἔκπληκτος καὶ ἄφωνος ἐκ θαυμασμοῦ, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἐγονάτισεν εὐλαβῶς πρὸ τῆς θελκτικῆς ἐκείνης ὀπτασίας.

— Σαὶτ, ἀγαπητόν μοι παιδίον, εἶπεν ἡ κυρία, ἢ μᾶλλον ἡ μάγισσα, λυποῦμαι πολὺ διὰ τὰ λυπηρὰ συμβεβηκότα τὰ ὁποῖα σὲ ἔφεραν εἰς τὴν Βαγδάτην, ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἦτο ἡ μόνη πόλις ἡ προωρισμένη διὰ τὸ πεπρωμένον σου, ἐὰν συνέβαινε νὰ ἀφήσῃς τὴν πόλιν τῆς γεννήσεώς σου πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν εἴκοσι ἐτῶν σου. Σαὶτ, ἔχεις ἀκόμη τὴν σφυρίκτραν σου;

— Ἐὰν τὴν ἔχω; βέβαια ἀνέκραξε περιχαρὴς ὁ νέος ἐξάγων ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν χρυσῆν ἄλυσον μετὰ τῆς σφυρίκτρας. Ἀλλὰ σεῖς.. εὐγενὴς κυρία... (καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως) δὲν εἶσθε ἡ νεράϊδα, ἡ ὁποία μοὶ ἔκαμε τὸ δῶρον αὐτό, τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου;

— Ναί, ἤμην φίλη τῆς μητρός σου, ἀπεκρίθη αὕτη, καὶ θὰ ἦμαι καὶ ἰδικήσου ἐφ' ὅσον διαμένεις καλὴ καὶ εὐγενὴς καρδία. Ἀ! διατί ὁ πατήρ σου δὲν ἤκουσε τὰς ἁπλᾶς συμβουλὰς τῆς συζύγου του· θὰ ἀπέφευγες πολλὰ δυστυχήματα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΡΑΦ.

Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΑΟΥΦ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΠΟΣΟΙ ΜΕΤΕΤΕΘΗΣΑΝ;

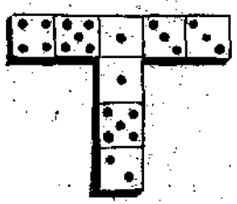

ΙΣ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ φανῇ ὅτι δύναται χρείας τυχούσης νὰ ἐπιδείξῃ ὅτι εἶνε μάγος ἐπιδεξιώτατος; Πολλοὶ προσπαθοῦσιν, ἀλλὰ δὲν το κατορθώνουσι. Πρὸς τοῦτο εἶνε χρεία ὁδηγίας ἀκριβεστάτης καὶ σαφεστάτης, καὶ ἐπιδεξιότητος καὶ ἀταραξίας.

Θὰ σας διδάξω σήμερον παιγνίδιον περιεργότατον καὶ θαυμαστὸν εἰς ὅσους δὲν εἰξεύρουσι τὴν κλεῖδα τοῦ παιγνιδίου, ἀλλὰ ἁπλούστατον καὶ φυσικώτατον εἰς ἐκείνους οἵτινες εἶνε κάτοχοι τῆς μυστηριώδους κλειδός.

Ἀκούσατε καὶ κρίνατε.

Λαμβάνετε τοὺ πεσσοὺς τοῦ δομινοῦ καὶ τους ἀναμιγνύετε. Ἔπειτα δὲ ἐντέχνως καὶ ἐπιδεξίως ἐκλέγετε τὸ διπλοῦν λευκὸν καὶ το τοποθετεῖτε ἀνεστραμμένον, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται τί πεσσὸς εἶνε ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὑποκρινόμενοι ὅτι τυχαίως τὸ ἐλάβατε. Πρὸς ἀριστερὰ δὲ τοῦ διπλοῦ λευκοῦ παρατάσσετε δώδεκα πεσσούς, πρῶτον μὲν τὸν ἔχοντα ἓν στίγμα, δεύτερον τὸν ἔχοντα δύο στίγματα, τρίτον τὸν ἔχοντα τρία στίγματα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ δωδεκάτου, χωρὶς νὰ σας νοήσωσιν οἱ παριστάμενοι ὅτι ἐκλέγετε τοὺς πεσσοὺς ἀλλὰ ὅτι τυχαίως δῆθεν λαμβάνετε καὶ τοποθετεῖτε αὐτούς. Πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τοῦ πεσσοῦ παρατάσσετε δώδεκα ἄλλους πεσσοὺς οἵους δήποτε, πάντας, ἐννοεῖται, ἀνεστραμμένους.

Ἀποσύρεσθε ἔπειτα εἴς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ λέγετε εἰς τοὺς παριστάμενους νὰ μεταθέσωσιν ἐκ δεξιῶν εἰς τὰ ἀριστερὰ ὅσους πεσσοὺς θελήσωσι καὶ ὅτι σεῖς θὰ εὕρετε ἄνευ τινὸς δυσκολίας πόσους μετέθεσαν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνοι ἐκτελέσωσι τὴν μετάθεσιν, πλησιάζετε καὶ παρατηρεῖτε τοὺς πεσσοὺς μετὰ σοβαρότητος, ἀλλὰ κατὰ διάνοιαν μετρεῖτε ἐκ δεξιῶν δεκάτρεῖς πεσσοὺς καὶ ἀναστρέφετε τὸν δέκατον τρίτον· ὅσα δὲ στίγματα ἔχει ὁ δέκατος τρίτος πεσσός, τόσοι πεσσοὶ μετετέθησαν ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά. Ἐννοήσατε;

Ἀλλ' ὑποθέσατε ὅτι διὰ νὰ σας συγχύσωσι δὲν μετέθεσαν οὐδένα πεσσόν· μὴ φοβηθῆτε νὰ τα χάσετε. Πάλιν σεῖς θὰ μετρήσετε δεκάτρεῖς πεσσοὺς καὶ θὰ ἀνατρέψετε τὸν δέκατον τρίτον, ὅστις θὰ εἶνε τὸ διπλοῦν λευκόν, ὅπερ οὐδὲν στίγμα ἔχει, λοιπὸν σεῖς θὰ εἴπητε ὅτι οὐδὲν μετέθεσαν.

Ἐὰν δὲ ἓν μόνον μετέθεσαν πάλιν θὰ μετρήσητε δεκατρεῖς πεσσοὺς καὶ θὰ ἀναστρέψετε τὸν δέκατον τρίτον, ὅπερ εἶνε τὸ πρῶτον μετὰ τὸ λευκόν, ὅ ἐστι τὸ ἔχον ἓν στίγμα, ὅπερ θὰ ἀποκριθῆτε ὅτι μετέθεσαν ἓν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς πάντοτε ὁ δέκατος τρίτος πεσσὸς θὰ σας λέγῃ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στιγμάτων του πόσοι πεσσοὶ μετετέθησαν.

Ὡς βλέπετε τὸ παιγνίδιον τοῦτο δὲν εἶνε δύσκολον, ἀλλ' ὅμως ἐκτελούμενον καλῶς καὶ ἐπιδεξίως δύναται νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς παριστάμενους καὶ νὰ τους κάμῃ νὰ σας θαυμάσωσι. Ὅπως δήποτε ὅμως εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν. Καὶ μήπως τὸ κυριώτατον πάσης συναναστροφῆς καὶ παντὸς παιγνιδίου δὲν εἶνε ἡ διασκέδασις;

Φ.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΟΥΣ

Ἦτον μιὰ γιαγιά, καὶ εἶχε πολλὰ ἐγγονάκια, ποῦ τὴν ἀγαποῦσαν πολύ. Ὅταν ἔχανε τὰ γυαλιά της ἢ τὸ μανδῆλι της, ἔτρεχαν ἀμέσως ποιὸς νὰ τῆς τὰ πρωτοεύρῃ. Ὅταν ἤθελε νὰ καθίσῃ ἔτρεχαν καὶ τῆς ἔφερναν τὸ σκαμνάκι νὰ βάλῃ τὰ πόδια της, καὶ πάντοτε ἐπροσπαθοῦσαν νὰ τὴν εὐχαριστήσουν. Καὶ ἡ γιαγιὰ τὰ ἀγαποῦσε πολύ. Τοὺς ἔδιδεν ὡραῖα πράγματα καὶ συχνὰ τοὺς ἔλεγε καὶ παραμύθια. Μίαν βραδιὰ τὸν χειμῶνα, ποῦ ἔπεφτε χιόνι καὶ ἦτον πολλὴ ψύχρα, εἶπε τὸ μεγαλήτερον ἐγγονάκι· «Γιαγιά, δὲν θὰ μᾶς εἴπῃς ἀπόψε κανένα παραμύθι;» — «Μάλιστα», εἶπεν ἡ γιαγιά· «Σήμερον ποῦ εἴσασθε καλὰ παιδιά, θὰ σᾶς 'πῶ. Ποῖον παραμύθι θέλετε;» Ὅλα τὰ παιδιὰ ἐφώναξαν· «Τοῦ λύκου τὸ παραμύθι.»

Ἐκάθισε λοιπὸν ἡ γιαγιὰ κοντὰ εἰς τὸ μαγκάλι, καὶ τὰ παιδιά, γεμᾶτα χαρὰ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ βάλουν τὰ σκαμνάκια τους κοντά, κοντὰ εἰς τὴν γιαγιά, διὰ νὰ μὴ χάσουν οὔτε λέξιν. Ἀφοῦ ἐκάθισαν, ἡ γιαγιὰ εἶπεν· «Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ καλὴ 'σπέρα σας.» Τὰ παιδιὰ ὅλα μαζῆ ἀπεκρίθησαν: «Καλὴ 'σπέρα σας, καλὴ 'σπέρα σας, καὶ ἡ γιαγιὰ ἐξηκολούθησεν:

— Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦτον ἕνας λύκος. Μίαν ἡμέραν ποῦ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν φωλιά του, ἦτον καλὸς καιρὸς καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν περίπατον. Ἀφοῦ ἔκαμεν ὀλίγον δρόμον ἀπήντησε μίαν ἀλωποῦ. «Καλὴν ἡμέραν, ἀλωποῦ.» «Καλὴν σου ἡμέραν, λύκε.» «Ποῦ πηγαίνεις;»—«Εἰς τὸν περίπατον.» «Καὶ σύ;» «Κ' ἐγὼ εἰς τὸν περίπατον πηγαίνω.» «Πᾶμε μαζῆ;» «Πᾶμε.» «Καὶ πῶς σὲ λένε;» «Ἐμένα, εἶπεν ὁ λύκος, μὲ λένε Νικόλα.» «Καὶ ἐμένα, εἶπεν ἡ ἀλωποῦ, μὲ λένε Μαριόλα.»

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ περιπατοῦν ὁ ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἔβλεπαν μὲ χαρὰν ἀμπέλια φορτωμένα σταφύλια, δένδρα μὲ κόκκινα ὀπωρικά, χωράφια καταπράσινα, λειβάδια μὲ ὡραῖα λουλούδια, ποταμάκια μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα.

Σιγά, σιγὰ ἔφθασαν εἰς ἕνα χωριὸ καὶ ἄκουσαν βιολιὰ καὶ τραγούδια. «Μπᾶ! τί εἶνε τοῦτο;» εἶπαν καὶ οἱ δύο. Τοὺς ἄκουσεν ἕνας πετεινὸς καὶ τοὺς εἶπε: «Γάμος γίνεται.» Εἶπε τότε ἡ Μαριόλα: «Αἴ, κὺρ Νικόλα! πᾶμε καὶ μεῖς 'στὸν γάμο;» — «Καὶ πῶς νὰ πᾶμε ποῦ θὰ μᾶς διώξουν;» «Μὴ σὲ μέλει· δὲν θὰ μᾶς διώχνουν· ἔλα μαζῆ μου.» Ἔμβῆκε λοιπὸν πρώτη ἡ ἀλωποῦ, καὶ κοντά της ὁ λύκος.

Οἱ καλεσμένοι ἦσαν καθισμένοι γύρω γύρω εἰς ἕνα μεγάλο χαμηλὸ τραπέζι. Ἡ ἀλωποῦ τοὺς εἶπεν: «Ὥρα σας καλή.» «Καλῶς τὴν κυρὰ ἀλωποῦ· κάθισε νὰ φᾷς καὶ νὰ πιῇς μαζῆ μας.» Ὁ λύκος, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν ὑπῆγε κρυφὰ καὶ ἐχώθηκε ἀποκάτω εἰς ἕνα καναπέ. Ἡ ἀλωποῦ ἐκάθισε καὶ ἔτρωγε, καὶ κάπου κάπου ἔρριχνεν ἕνα κομμάτι καὶ εἰς τὸν λύκον. Τοῦ ἔδωσε καὶ ἕνα κεσὲν γιαγοῦρτι καὶ ὁ λύκος τὸν ἔφαγε καὶ ἐπασαλείφθηκαν τὰ μοῦτρά του ἕως εἰς τ' αὐτιά του. «Δός μου καὶ κρασί,» εἶπεν ὁ λύκος. «Ὄχι, ὄχι· θὰ μεθύσῃς.» Μωρὲ δός μου καὶ δὲν θὰ μεθύσω.» Τί νὰ κάμῃ ἡ ἀλωποῦ; τοῦ ἔδωσε καὶ κρασὶ καὶ ὁ λύκος ἤπιε καὶ ἐμέθυσε.

Ἀφοῦ ἐμέθυσεν ὁ κὺρ Νικόλας, εἶπε: «Κυρὰ Μαριόλα, τώρα μοῦ ἦλθεν ὄρεξις νὰ τραγουδήσω.» «Σιώπα, κὺρ Νικόλα, καὶ θὰ μᾶς καταλάβουν.» «Ὄχι· θὰ τραγουδήσω.» «Σιώπα σοῦ λέγω.» «Ὄχι· θὰ τραγουδήσω» καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδῇ. Τοὺς ἐκατάλαβαν λοιπὸν καὶ ἐσηκώθηκαν ὅλοι μὲ ξύλα καὶ μαγκούραις καὶ ἄρχισαν νὰ τοὺς κυνηγοῦν καὶ νὰ τοὺς κτυποῦν. Μάλιστα ὁ βιολιτζῆς ἔδωκε μίαν κατακεφαλιὰν τοῦ λύκου μὲ τὸ βιολί του. Δαρμένοι λοιπὸν καὶ ἐντροπιασμένοι ὥρμησαν καὶ ἔφυγαν. Ἀφοῦ πῆγαν μακρυά, ὁ κὺρ Νικόλας, πασαλειμμένος ἀκόμη μὲ τὸ γιαγοῦρτι, εἶπεν: «Εἴδες, κυρὰ Μαριόλα, τί παθαίνει ὁποιος πάει ἀκάλεστος 'στὸν γάμο;»

Εἰς ἐκεῖνο τὸ χωριὸ τοὺς ἔβγαλαν καὶ τραγοῦδι καὶ τὸ τραγουδοῦν ἕως τώρα:

Ἀκάλεστ' ἡ Μαριόλα
Μαζῆ μὲ τὸν Νικόλα
Σ τὸν γάμον 'πήγανε.
Ἀλλ' ἀπὸ 'κεῖ διωγμένοι
Καὶ ξυλοφορτωμένοι
Κακῶς ἐφύγανε.

Καλοί μου ἀναγνῶσται καὶ καλαί μου ἀναγνώστριαι! Ὁ λόγος τοῦ κὺρ Νικόλα: «Εἴδες τί παθαίνει ὁποιος πάει ἀκάλεστος 'στὸν γάμο;» ἐξηγεῖ καθαρὰ τὸ νόημα τοῦ μύθου. Εἶνε δὲ τοῦτο, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνακατονώμεθα εἰς τὰ ξένα πράγματα.

Α. Κνος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

70. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, φέγγει τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ οἱ δημόται, φίλοι μου, ἔχουν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Ἀθήνων.

71. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον, φίλε μου, σὲ φωτίζει.
Λαοὺς τὸ δεύτερον βασανίζει.
Τὸ σύνολόν μου φῶς σοῦ χαρίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Μπουμπουλίνας.

72. Στοιχειόγριφος.

Ξεύρετε κανένα ψάρι ποῦ χωρὶς κεφάλι ἂν μείνῃ
Πάραυτα ὡραία νῆσος τῆς Ἑλλάδος μας θὰ γίνῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

73. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ὄρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐγείρομαι εἰς ὕψη·
Θὰ μ' εὑρῇς ἐστὰς ἐκκλησίας ὁ λατμός μου ἂν μοῦ λείψῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκεανίδος Ἀχιλλέως.

74. Ἀναγραμματισμός.

Γέρων εἶμαι, πολὺ γέρων, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
Μεταβάλλομαι εἰς ἔργον ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

75. Αἴνιγμα.

Μὲ τὴν πρόθεσιν ἐπὶ πόσον εἶμ' ἀγαπητός·
Ἀνε' αὐτῆς ἂν ἔχω α... πόσον εἶμαι μισητός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαληνιαίας Θαλάσσης.

76. Αἴνιγμα.

Ἡ θέμις μ' ἔχει στέμμα της καὶ πράχηλον ὁ Ἄθως,
Ὁ Ζύθρας μ' ἔχει κόλπον του καὶ μέσην του τὸ ἄνθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως.

77. Ἐρώτησις.

Τί πρᾶγμα 'μοιάζει τοῦ γάτου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τόξου.

78. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ὁ ποντικὸς εἶνε ζῷον τετράποδον. — 2. Ἡ δύστηνος Πηνελόπη ἡσυχίαν δὲν εὕρισκεν. — 3. Οὐδὲν ἀγριώτερον ὠκεανοῦ ἐξηγριωμένου.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Σ. Γρηγοριάδου.

79. Φύρδην - μίγδην.

Ῥωκρομέα ταυρῶσ νονμερούσταυ νἕλολ αυέτοῦ
Ὁ νεφθορὸς Δῶνοφι γύγές δἶνώ ηκάτἔ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδος.

80. Πρόβλημα.

Ὁ Κωστάκης ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του ὁ ὁποῖος πρὸ μικροῦ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ κυνήγιον: «Πόσα πουλιὰ ἔφερες, μπαμπᾶ;» Ὁ πατὴρ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐξάγει ἀπὸ τὸν κυνηγετικὸν σάκκον του 18 πουλιὰ καὶ θέτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης λέγει: «Αὐτὰ εἶνε τὸ 1]3, τὸ 1]6 καὶ τὸ 1]10 τῶν πουλιῶν ποῦ ἔφερα.»

Πόσα πουλιὰ εἶχε φέρῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Μελίσσης.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τοῖς φύλ. τῆς 31 Αὐγούστου καὶ 15 καὶ 30 Τεβρίου Πνευματ. ἀσκήσεων.

29. Ἄνθος (Ἄν, θώς). — **30.** Ψιττακός (Ψ, Τ, Κώς). — **31.** Μυσία (Μῦς, Ἰα). — **32.** Κρόνος, ὄνος. — **33.** Σύζυγος, Ζυγός. — **34.** Ὅμβρος, Ἴμβρος.

35.
Ο Γ Ρ Α
Γ Λ Ω Ρ
Ρ Ω Μ Η
Α Ρ Η Σ

36.
Π Β Τ
Α Ε Α
Κ Υ Ρ Ο Σ
Α Ν Μ
Σ Η Λ

37. ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ (1. Παυσανίας. 2. Ἑλένη. 3. Ρόδον. 4. Ἶσις. 5. Ἀετός. 6. Νερόν. 7. Δρῦς. 8. Ρακή. 9. Ὅμηρος. 10. Σολωμός). — **38.** Δήμητρα, μίτρα. — **39.** Ἡ μὲν κάμηλος ἔχει ψύλλους, ἀλλ' ὁ ψύλλος δὲν ἔχει καμήλους. — **40.** Ὅποιος χαρίζει μὲ χαρούμενον πρόσωπον κάμνει διπλῆν τὴν χάριν. — **41.** Μολὼν λαβέ. — **42.** ΓΡΑΒΙΑ (1. Γαστούνη. 2. Ῥοσσίνης. 3. Ἀνδροῦτσος. 4. Βατιλεύς. 5. Ἰαπωνία. 6. Ἀϊδίνιον). — **43.** Νῆσος (Ν, σός). — **44.** Αὐγὴ (αυ, γῆ). — **45.** Ἐλάτη (Ἔλα, τῇ). — **46.** Σίελος (Σ, ἕλος). — **47.** Λέρος, Ἔρως. — **48.** Κρῖνος, κρῖκος. — **49.** Ὁ γραμματοκομιστής. — **50.** Ἄννα. — **51.** Τὸ γράμμα Α. — **52.** ΚΥΜΑ (1. Κάλυξ. 2. Ἰάκινθος. 3. Μαργαρίτης. 4. Ἄναρχος). — **53.** ΑΥΡΑ, ΑΡΗΣ (1. ΛαμίΑ. 2. ΥδωΡ. 3. ΡώμΗ. 4. ἈλέξανδροΣ).

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΕΝ ΤΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΡΩΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Ἐγκριθέντες διὰ τὴν δευτέραν τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων..... λεπτὰ 55

ΕΚΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ. Ἐγκριθεῖσα διὰ τὴν δευτέραν, τρίτην καὶ τετάρτην τάξιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων..... » 55

Κεντρικὴ ἀποθήκη τῶν ἄνω βιβλίων εἶνε ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. Πωλοῦνται δὲ εἰς τοὺς κ. κ. Βιβλιοπώλας, Διδασκάλους καὶ εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς ἀνταποκριτὰς ἡμῶν μὲ ἀνάλογον ἔκπτωσιν. Ἡ πώλησις γίνεται τοῖς μετρητοῖς.

ΑΝΕΥ ΑΝΘΡΑΚΟΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΥΡ

Εἶνε χειμὼν καὶ τὸ ψῦχος εἶνε ἐπαισθητόν, ὁ ἄνεμος σκορπίζει τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ἡ χλόη δὲν εἶνε πλέον πρασίνη, καὶ αἱ χλοεραὶ ἐκτάσεις φαίνονται ὡς τάπης τετριμμένος καὶ ἐφθαρμένος. Πνέει βορρᾶς δριμύτατος καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα τρέμουσιν ὑπὸ τοῦ ψύχους.

Ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ τὸ πῦρ τῆς ἑστίας εἶνε εὐεργετικώτατον καὶ μακάριοι ὅσοι δύνανται νὰ κάθηνται πέριξ αὐτῆς, θερμαινόμενοι ὑπὸ τῆς θερμότητος!

Ἄ! πόσον εἶνε καλὸν τὸ πῦρ!

Ἀλλ' ἐσκέφθητέ ποτε τί θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ἄφνης δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀνάψωμεν πῦρ!

Καὶ μόνον νὰ το συλλογίζωμαι ῥιγῶ· ἄνευ πυρὸς πῶς νὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ τοῦ ψύχους; Ὅσον θέλεις μένε κατάκλειστος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, τὸ ψῦχος θὰ εἶνε ὅπως καὶ ἔξω, καὶ θὰ κινδυνεύσῃς νὰ ἀποθάνῃς.

Ἀλλὰ μήπως εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχωμεν φαγητὸν ἄνευ πυρός;

Βεβαίως ὄχι· οὔτε ῥόφημα θερμόν, οὔτε κρέας, οὔτε γάλα, οὔτε ἄρτον!

Ἄνευ πυρὸς θὰ ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τρώγωμεν λάχανα καὶ χορτάρια ὅπως ὁ ὄνος καὶ συντροφιά, καὶ νὰ καταβροχθίζωμεν ὠμὰς σάρκας ὅπως τὰ σαρκοβόρα ζῷα, ὅπως οἱ γάτοι καὶ οἱ κύνες.

Ἀλλὰ καὶ πόσων ἄλλων πραγμάτων θὰ ἐστερούμεθα πλὴν τῆς τροφῆς καὶ τῆς θερμότητος!

Τὰ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, λίγοι, ἀξῖναι ἄροτρα διὰ τῶν ὁποίων σκάπτομεν καὶ ἀροτριῶμεν τὴν γῆν καὶ παράγονται τὰ διάφορα φυτὰ τὰ χρησιμεύοντα εἰς τροφήν μας πάντα ταῦτα τὰ ἐργαλεῖα κατεσκευάσθησαν διὰ τοῦ πυρός. Οἱ ὑφαντικοὶ ἱστοὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑφαίνονται τὰ ἐνδύματα μας, τὰ ψαλίδια διὰ τῶν ὁποίων κόπτονται, αἱ βελόναι διὰ τῶν ὁποίων ῥάπτονται, τὰ σίδηρα διὰ τῶν ὁποίων σιδηρώνονται καὶ στιλβώνονται, πάντα ταῦτα κατεσκευάσθησαν διὰ τοῦ πυρός καὶ δὲν θὰ τὰ εἴχομεν ἐάν μας ἔλειπε τὸ πῦρ.

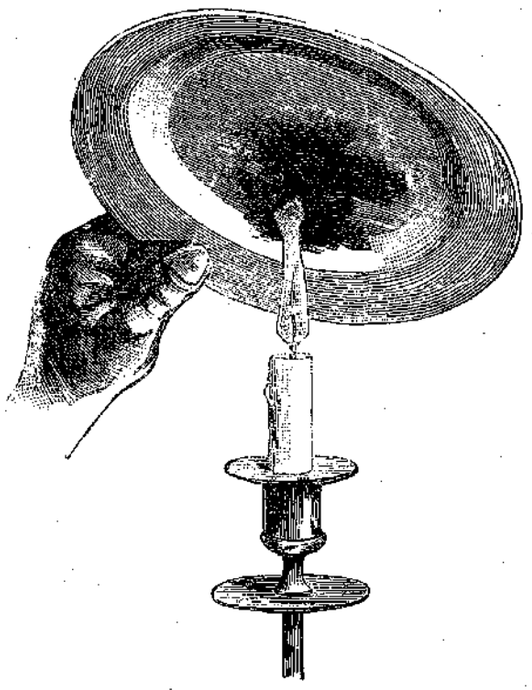

Τέλος ἄνευ τοῦ πυρὸς θὰ ἤμεθα ἀθλιώτεροι τῶν ἀλόγων ζώων καὶ θὰ ἀπεθνήσκομεν βεβαίως ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Λοιπὸν τὸ πολύτιμον τοῦτο δῶρον τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀπαραίτητον τοῦτο πῦρ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν εἰξεύρετε πῶς το προμηθευόμεθα, μὲ τί ἀνάπτομεν τὸ πῦρ.

— Χαρὰ 'ς τὴν ἐρώτησιν! θὰ μ' ἀποκριθῆτε. Ἀνάπτομεν πῦρ μὲ χίλια δύο πράγματα, μὲ ξύλα, ἄνθρακας, χαρτιά, ἄχυρα, τέλος πάντων μὲ ὅ τι πρᾶγμα εἰμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ.

— Λέτε; Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἀπατᾶσθε. Ἀπὸ ἓν μόνον πρᾶγμα ἀνάπτομεν πῦρ, μόνον ἀπὸ ἄνθρακα.

— Πῶς; δὲν ἀνάπτομεν πῦρ μὲ ξύλα ἢ μὲ χαρτία, μὲ ἔλαιον ἢ μὲ κηρίον;

— Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον, μικροί μου φίλοι. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰξεύρω τί σας λέγω. Πᾶν ὅ τι ἀνάπτει, παραδείγματος χάριν τὸ ξύλον, τὸ χαρ.

τίον. τὸ κηρίον κτλ. κτλ. ἀνάπτει διότι περιέχει ἄνθρακα. Ἄνευ ἄνθρακος δὲν ὑπάρχει πῦρ Βάλετε μίαν πέτραν εἰς τὸ πῦρ, δὲν θὰ ἀναψῃ, καὶ διατί τάχα δὲν θα ἀναψῃ; διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν περιέχει ἄνθρακα.

— Καλέ, μᾶς περιπαίζετε! Δέν μας λέτε καὶ ἄλλα ἀκόμη; Δέν σας πιστεύομεν, δέν σας πιστεύομεν. Ὁ ἄνθραξ δὲν εἶνε τὸ κάρβουνον; αἴ λοιπὸν τὸ κάρβουνον εἶνε πρᾶγμα κατάμαυρον, σκληρὸν καὶ ρυπαρόν Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ περιέχῃ ἄνθρακα το λευκότατον τοῦτο φύλλον τοῦ χαρτίου, τὸ λευκότατον τοῦτο κηρίον, τὸ ἔλαιον τῆς λυχνίας; Ἂν αὐτὰ εἶχον ἄνθρακα, δὲν θὰ ἐφαίνετο;

— Μὰ ἀλήθεια, μάτια πού τα ἔχετε! νά τα χαρῆτε! Ἔχετε μάτια, ἀλλά δὲν εἰξεύρετε πῶς πρέπει νὰ κυττάζετε, εἰ δὲ μὴ θά τον ἐβλέπετε τὸν ἄνθρακα.

— Πολὺ περίεργον εἶνε τοῦτο πάλιν!

— Καὶ ὅμως εἶνε πρᾶγμα ἁπλούστατον. Λάβετε πινάκιον λευκὸν καὶ καθαρὸν καὶ ψυχρὸν καὶ κρατήσατέ το ὀλίγον ὑπεράνω τῆς φλογὸς τῆς λυχνίας ἢ τοῦ κηρίου. Τί βλέπετε; Μαύρην σκόνην ἡ ὁποία ἁπλώνεται ἐπὶ τοῦ πινακίου, κολλᾷ ἐπ' αὐτοῦ, τὸ μαυρίζει... τὸ μαυρίζει σὰν... κάρβουνον. Καὶ πράγματι εἶνε κάρβουνον, ἄνθραξ· εἶνε ὁ ἄνθραξ τον ὁποῖον περιέχει τὸ ἔλαιον τῆς λυχνίας, τὸ κηρίον.

Τώρα ἀναστρέψατε τὸ πινάκιον. Θέσατε ἐντὸς αὐτοῦ φύλλα χάρτου λευκοῦ καὶ ἀνάψατέ το Τί βλέπετε;

— Παράξενον πρᾶγμα!

— Τί βλέπετε; τὸ φυλλον τοῦ λευκοῦ χαρτίου ἔγινε φύλλον χαρτίου μαύρου. Καὶ τὸ μαῦρον τοῦτο χαρτίον εἶνε ἄνθραξ. Ἦτο κρυμμένος ἐντὸς τοῦ λευκοῦ χαρτίου καὶ οἱ ὀφθαλμοί σας δέν τον ἔβλεπον. Τὸ πῦρ τον ἔκαμε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ φανερωθῇ.

Σᾶς φαίνεται παράξενον. Καὶ ἔχετε δικαιον διότι ποῦ νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ ἄνθραξ τὸ ρυπαρὸν τοῦτο κάρβουνον, κρύπτεται ἐντὸς τόσων ὡραίων πραγμάτων λευκῶν καὶ καθαρῶν ὡς τὸ χαρτίον, ἢ διαυγῶν καὶ ρευστῶν ὡς τὸ ἔλαιον;

Ἀλλὰ δὲν ἔχει τοῦτο μόνον ὁ ἄνθραξ. Τὸ πρόστυχον τοῦτο μαῦρον πρᾶγμα· τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου σχεδὸν ἐπεριφρονήσατε, εἶνε ἓν ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων καὶ πολυτιμοτάτων πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἐποίησεν ὁ Θεός.

Ὁ ἄνθραξ εἶνε εἷς ἐκ τῶν βασιλέων τῆς φύσεως.

Καὶ νὰ ἰδῆτε, τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι λαμβάνει ποικίλας καὶ διαφόρους μεταμορφώσεις. Εὑρίσκεται ἐντὸς μυρίων ὅσων οὐσιῶν ὅπου οὐδὲ ὑποπτεύετε κἄν. Ἡ ζάχαρις μάλιστα ἡ ζάχαρις ἡ λευκοτάτη εἶνε σχεδὸν ἁπλοῦς ἄνθραξ Το οἰνόπνευμα περιέχει πολλὴν ποσότητα ἄνθρακος, τὸ φωταέριον ὅλον σχεδὸν εἶνε ἐξ ἄνθρακος, ἄνθρακα περιέχει καὶ τὸ βούτυρον, καὶ τὸ ἄλλειμμα, καὶ τὰ φασόλια, καὶ ὁ οἶνος καὶ ὁ ἄρτος.

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε ἐὰν πρᾶγμά τι περιέχῃ ἄνθρακα;

Ῥίψατέ το εἰς τὸ πῦρ. Καὶ ἂν μὲν ἀνάψῃ εἶνε σημεῖον ὅτι περιέχει ἄνθρακα. Ὅσον δὲ περισσότερον ἄνθρακα περιέχει τόσον ἀνάπτει καλλίτερον. Ἐὰν δὲ ἐκβάλλῃ φλόγας ὅπως τὸ οἰνόπνευμα, τὸ χαρτίον τὸ ἄλλειμμα, ἀπόδειξις ὅτι σύγκειται μόνον ἐξ ἄνθρακος.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω δέν μου λέγετε θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ περιφρονῆτε τὸν ἄνθρακα;

(Παράφρασις.) ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν εἴς τινα κωμόπολιν τῆς Φωκίδος περιεφέρετο ἓν ἑλκεινὸν καὶ ῥακένδυτον ὄν, τὸ ὁποῖον κάποτε ἐψιθύριζεν ἀσυναρτήτους λέξεις. Ἦτο ὁ τρελλὸς τῆς κωμοπόλεως. Οἱ μεγάλοι ἐγίλων μὲ αὐτόν, τὰ παιδία τὸν ἐπείραζον. Τὸν ἀπεκάλουν *Μάνα*., ὁ δὲ τρελλὸς ὁσάκις ἤκουε τὸ παρανόμι τοῦτο ἐγίνετο μανιώδης ἐξ ὀργῆς· διὰ τοῦτο τὰ παιδία συναντῶντα αὐτὸν ἐπανελάμβανον μὲ κακεντρέχειαν: «Μάνα! Μάνα!» Τότε ὁ τρελλὸς τὰ ἐφοβέριζε μὲ τὸν γρόνθον του, ὥρμα κατόπιν των διὰ νὰ τὰ φθάσῃ· ἀλλὰ τὰ παιδία ἔτρεχον ἐλαφρὰ ὡς πτηνά, καὶ ἀφοῦ ἀπεμακρύνοντο ἤρχιζον πάλιν τὰς φωνάς.

Ὁ τρελλὸς ἐλάμβανε πέτρας ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τὰς ἔρριπτε κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν θυμόν του δὲν ἔβλεπε ποῦ τὰ ἔρριπτε, καὶ ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὰ παιδία τὰ ὁποῖα τὸν ἐπείραζον ἐκτύπα διαβάτην τινὰ ἢ ἐθραυε καμμίαν ὕελον. Τὸν ὕβριζον τότε καὶ τὸν ἐρράβδιζον τὸν δυστυχῆ, αὐτὸς δ' ἔκλαιε χωρὶς νὰ διαμαρτύρηται δι' ὅσα ἔπασχε.

Ἀλλ' ἂν κανεὶς δὲν τὸν ἐπείραζεν οὐδένα ἐπείραζεν ὁ τρελλός· τοὐναντίον μάλιστα τοὺς συμπαθοῦντας πρὸς αὐτόν, τοὺς συμπονοῦντας τὴν κατάστασίν του τοὺς παρετήρει μὲ βλέμμα εὐγνωμοσύνης. Τὸ δὲ περιεργότερον ἦτο ὅτι ἐν ᾧ ὑπέφερε τόσα ἐκ τῶν παιδίων ὑπερηγάπα τὰ παιδία. Ἂν ποτε ἀπήντα ἥσυχα καὶ φρόνιμα παιδία τὰ ὁποῖα δὲν τὸν ἀπεκάλουν *Μάνα*, ἐστέκετο, προσήλου ἐπ' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔκλαιε, τὰ δὲ δάκρυα ἐκεῖνα φαίνεται ὅτι τὸν ἀνεκούφιζον.

Ἡμέραν τινά, τὰ παιδία ἐσχόλαζον ἀπὸ τὸ σχολεῖον καθ' ἣν στιγμὴν ὁ τρελλὸς διήρχετο πρὸ αὐτοῦ. Ὁ τρελλὸς στηριχθεὶς εἰς θύραν τινὰ καὶ νομίζων ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπον τὰ παιδία, τὰ παρετήρει μὲ τὴν συνήθη ἀγάπην του. Ἀλλ' ἓν ἐξ αὐτῶν τὸν διέκρινε, ἔδωκε τὸ σύνθημα, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισαν ὅλα νὰ φωνάζουν: *Μάνα! Μάνα!*

Ὁ τρελλὸς κατ' ἀρχὰς προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὰ παιδία διὰ παρακλητικῶν νευμάτων νὰ σιωπήσουν· ἀλλ' αὐτὰ οὔτε εἰς τὰ νεύματά του οὔτε εἰς τὴν λύπην του ἔδιδον προσοχήν. Ὅσῳ περισσότερον τὸν ἐπείραζον αἱ κραυγαὶ των τόσῳ περισσότερον ἐφώναζον. Τὰ παιδία ἐνόμιζον ὅτι καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔμελλε νὰ θυμώσῃ ὁ τρελλός· αὐτὸς ὅμως δὲν ἐθύμωσε, οὐδὲ ἐκυνήγησε τὰ παιδία, ἀλλ' ἐτράπη εἰς φυγήν, τὰ δὲ παιδία παρηκολούθουν αὐτόν.

Τὸν εἶχον φθάσῃ· τὸ ἓν ἔσυρε τὸ καταξεσχισμένον φόρεμά του, τὸ ἄλλο τὸν ἐκτύπα, ἓν δὲ τὸ τολμηρότερον ἢ τὸ μοχθηρότερον ὅλων ἔσυρε μὲ δύναμιν τὰ μακρὰ κόκκινα μαλλιά, τὰ ὁποῖα ἔπιπτον εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ τρελλοῦ.

Ὁ δυστυχὴς ἐξέβαλε κραυγὴν πόνου καὶ ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ. Τὸ παιδίον ὥρμησε καὶ πάλιν καὶ ἔσυρε ἀκόμη δυνατώτερα τὴν κόμην· ἀλλ' ὁ τρελλὸς ἐστράφη ἔζαφνα, ἤπλωσε τὸν βραχίονά του καὶ συνέλαβε τὸ παιδίον.

Τὰ ἄλλα παιδία διὰ μιᾶς ἐσιώπησαν. Τὸ συλληφθὲν ἐπανελάμβανε διὰ γλυκείας φωνῆς: «Δὲν εἶμαι ἐγώ! δὲν εἶμαι ἐγώ!» ἀλλ' ὁ τρελλὸς δὲν τὸ ἄφινε, τὸ παιδίον ἐφοβήθη καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ Καὶ βεβαίως, δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ κλαίῃ ἀφοῦ εὑρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς τρελλοῦ· ἀλλ' οὗτος δὲν ἐφαίνετο θυμωμένος· ἔλεγε μάλιστα εἰς τὸ παιδίον·

— Μὴ φοβῆσαι· δὲν θὰ σὲ πειράξω!

Κρατῶν δὲ τὸν αἰχμάλωτόν του, μετέβη καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ μιᾶς πέτρας ἡ ὁποία ἦτο ἐκεῖ πλησίον· ἔπειτα ἐκάθισε τὸ παιδίον ἐπὶ τοῦ γόνατός του καὶ τῷ εἶπε·

— Πῶς σὲ λέν;

— Στάθη, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον τρέμον.

— Πόσων χρόνων εἶσαι;

— Ἐννέα.

— Ζῇ ἡ μάνα σου;

— Ναί.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾷς πολύ; καὶ σὰν πεθάνῃ θὰ λυπηθῇς πολύ, αἴ;

— Ναί, εἶπε καὶ πάλιν τὸ παιδίον.

— Ἄκουσε, Στάθη· θὰ σοῦ 'πῶ κάτι ποῦ θὰ τὸ θυμᾶσαι.

Τὰ ἄλλα παιδία ἀκούσαντα τοὺς λόγους τοῦτους ἐπλησίασαν καὶ ἐσχημάτισαν κύκλον πέριξ τοῦ τρελλοῦ· οὗτος δὲ ἐξηκολούθησε

— Ἐ τὸ χωριό μας, εἶνε τώρα — στάσου νὰ μετρήσω πόσα χρόνια — εἶνε τώρα εἴκοσι χρόνια, ναὶ εἴκοσι· ἕνα παιδὶ σὰν ἐσένα ἐννέα χρονῶν, ἐπερνοῦσε αὐτὸ τὸ δρόμο κ' ἐπήγαινε εἰς τὸ σχολεῖο. Τὸ λέγανε Γιάννη αὐτὸ τὸ παιδί, καὶ ἤτανε ὤμορφο 'σὰν καὶ σένα, καλοντυμένο 'σὰν καὶ σένα. Ἡ μάνα του ἤτανε χήρα, πτωχὴ γυναῖκα. καὶ ζοῦσε ἀπὸ τὴν δουλειὰ τῶν χεριῶν της. Μὰ ὁ Γιάννης ἤτανε μονάκριβο παιδί της, καμάρι της καὶ περηφάνεια της. Ὁ Γιάννης τ' ἀγαποῦσε τὰ γράμματα, ὁ δάσκαλος τὸν ἐπαινοῦσε κ' ἡ μάνα του μόνο ποῦ δὲν ἐπετοῦσε ἀπὸ τὴ χαρά της.

«Ἐκεῖνα τὰ χρόνια ζοῦσε 'ς τὸ χωριὸ ἕνας γέρος τρελλὸς διακονιάρης· καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὸν πειράζανε ὅπως τὰ τωρινὰ πειράζουνε ἐμένα. Ἐκεῖνος ὁ τρελλὸς ἤτανε κακός, γιατί 'ς τὸ παραμικρότερο πείραγμα ἐκτυποῦσε ἀλύπητα. Τὸν ἔλεγαν *Βοῦρλο*· ὅταν ἄκουε αὐτὸ τὸ παρανόμι ἀγρίευε σὰν ἐμένα ὅταν μὲ φωνάζετε *Μάνα!*

«Ὁ Γιάννης ἐπείραζε καὶ αὐτὸς τὸν τρελλό. Μιὰ μέρα τὸν εὑρῆκε 'ς τὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζῃ *Βοῦρλο! Βοῦρλο!* Ὁ τρελλὸς 'χύθηκε ἐπάνω του. Ὁ Γιάννης ἤτανε γρήγορος 'ς τὸ τρέξιμο, μὰ 'γλίστρησε κ' ἔπεσε. Πριχοῦ σηκωθῇ ὁ τρελλὸς τὸν ἐπρόφθασε καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ δίδῃ γροθιαίς, νὰ τοῦ δίνῃ κλωτσιαίς· τὸ παιδὶ αἱματοκυλίσθηκε κ' ἔμεινε 'πάνω 'ς τὲς πέτρες τοῦ δρόμου σὰν πεθαμένο.

«Τὸν ἐσήκωσαν τὸν Γιάννη καὶ τὸν ἐπῆγαν 'ς τὸ σπῆτι τους, κ' ἡ μάνα του ἔκλαψε, ἔκλαψε, ἔχυσε μαῦρα δάκρυα—Τί λές, Σταθη, δὲν ἔκλαψε ἡ μάνα του;

— Ὤ, ναὶ ἀπεκρίθη ὁ Στάθης.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθησαν ὅλα τὰ παιδία καὶ ἐπλησίασαν περισσότερον εἰς τὸν τρελλόν.

— Ἡ μάνα του ἔκλαψε, ἐξηκολούθησε ὁ τρελλός· μὰ 'λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ λύπη της ὅταν ὁ γιατρὸς τῆς εἶπε πῶς ὁ γυιός της ἀπὸ τὰ κτυπήματα ποῦ τοῦδωκε ὁ τρελλὸς 'πάνω 'ς τὸ κεφάλι μπορεῖ νὰ μείνῃ τρελλὸς 'ς ὅλη τὴ ζωή του. Ἀπὸ 'κείνη τὴν ἡμέρα τὸ μυαλὸ τοῦ Γιάννη ξεβιδώθηκε· ἔλεγε ἄλλα ἀντ' ἄλλων· 'γελοῦσε ὅταν ἔπρεπε νὰ κλαίῃ κ' ἔκλαιε ὅταν ἦταν ὥρα νὰ γελάσῃ.

«Ἡ καϊμένη ἡ μάνα τοῦ Γιάννη τέτοιο καϊμὸ τὸ 'πῆρε, ποῦ ἀρρώστησε καὶ 'πέθανε.

«Τὴν ἡμέραν ποῦ πῆγαν νὰ τὴν θάψουν 'ς τὸ νεκροταφεῖο, ὁ Γιάννης ἐπῆρε ἕνα κλαδὶ κ' ἐχόρευε τριγύρω 'ς τὸ κυβοῦρι κ' ἐφώναζε *Μάνα! Μάνα!*

«Τὴν ἔθαψαν τὴ μάνα τοῦ Γιάννη καὶ ὁ Γιάννης ἔμεινε ἔρημος 'ς τὸν κόσμο· εἶχε ἕνα ἐξάδερφο καὶ αὐτὸς τὸν 'πῆρε 'ς τὸ σπῆτι του· μὰ ἦτανε φτωχός, δουλευτὴς ἄνθρωπος καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ βλέπῃ τί ἔκανε ὁ Γιάννης. Ὁ Γιάννης ὁλογυρνοῦσε 'ς τοὺς δρόμους κ' ἔκανε ὅ,τι τοῦ καταίβαινε· Ἂν πεινοῦσε ἐδιακόνευε καὶ οἱ διαβάται ποῦ γελοῦσαν μὲ τὴς τρέλλες ποῦ ἔκανε τοῦ ἔδιδαν ἕνα κομμάτι ψωμί. Κ' ἔτσι ἐκατάντησε ζητιάνος.

«Μιὰ 'μέρα κάποιος 'θυμήθηκε τὴ φωνὴ ποῦ ἔσυρε ὅταν ἐχόρευε τριγύρω 'ς τὸ κυβοῦρι τῆς μάνας του καὶ τὸν ἐφώναξε *Μάνα*· ἐκαλάρεσε 'ς ὅλους τὸ παρανόμι κι' ἀπὸ τότε τὸν φωνάζουν *Μάνα*...»

Ὁ τρελλὸς ἔπαυσεν ἐνταῦθα τὴν διήγησίν του καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του οἱ ὁποῖοι ἦσαν δακρυσμένοι.

— Ὁ Γιάννης, ὁ μικρὸς Γιάννης, εἶπεν ὁ Στάθης, σὺ ἤσουν!

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ τρελλός, τὸ εὔμορφα ἐκεῖνο παιδάκι εἶμαι ἐγὼ τώρα, ὁ τρελλός, ὁ διακονιάρης. Νοιώθεις τώρα, Στάθη, γιατί ἀγριεύει ὁ τρελλὸς σὰν ἀκούει αὐτὸ τὸ παρανόμι ποῦ τοῦ θυμίζει τί ἔκαμε σιμὰ 'ς τὸ πεθαμένο κορμὶ τῆς μάνας του;

— Ναί, νοιώθω, εἶπεν ὁ Στάθης.

— Ναί, νοιώθομεν, εἶπε τὸ μεγαλείτερον ἐκ τῶν παιδίων· ἀλλὰ μὴ σὲ νοιάζῃ· δὲν θὰ σὲ φωνάζομε πλειὰ *Μάνα*· θὰ σὲ λέμε Γιάννη.

Καὶ ἐπανέλαβον ὅλα:

— Ναί, ναί, θὰ σὲ λέμε Γιάννη.

— Ἀλήθεια; ἀλήθεια; εἶπεν ὁ τρελλὸς ἀφήσας κατὰ γῆς τὸν μικρὸν Στάθην καὶ ὑψώσας τὰς χεῖράς του μετ' εὐτυχίας· θὰ μὲ λέτε Γιάννη; Ἄχ! τί χαρά μου! Θὰ μὲ φωνάζετε μὲ τὸ ὄνομα ποῦ μ' ἐφώναζε τόσο γλυκὰ ἡ καϊμένη ἡ μανοῦλά μου ὅταν μ' ἔσφιγκε 'ς τὴν ἀγκαλιά της. Ναί, ναί, νὰ μὲ λέτε Γιάννη, καὶ νὰ μὴ μὲ πειράζετε πλειά, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ κτυπῶ κανένα, γιατὶ θὰ φοβοῦμαι μὴν κάνω κανενὸς ἀπὸ σᾶς ὅ,τι μ' ἔκανε ἐμένα ὁ ἄλλος ὁ τρελλὸς καὶ γίνω αἰτία καὶ πεθάνῃ ἡ μάνα του. Νὰ μὴ μὲ πειράζετε! κι' ὅταν στέκωμαι καὶ σᾶς κυττάω νὰ μή με περιπαίζετε. Σᾶς κυττάω ἔτσι μὲ πόνο γιατὶ θυμᾶμαι τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουν κ' ἐγὼ παιδὶ σὰν καὶ σᾶς καὶ μ' ἀγαποῦσε ἡ μάνα μου, ἐμένα ποῦ δὲν μ' ἀγαπᾷ κανένας τώρα.

— Θὰ σ' ἀγαποῦμε ἡμεῖς! εἶπεν ὁ Στάθης.

Καὶ τὰ ἄλλα παιδία ἐπανέλαβον·

— Ναί, ναί, θὰ σ' ἀγαποῦμε.

— Θὰ μ' ἀγαπᾶτε; ὤ, Θεέ μου! τί καλὰ παιδιὰ ποῦ εἶσθε! ἀνεφώνησεν ὁ τρελλός.

Τότε ἓν ἐκ τῶν παιδίων εἶπε.

— 'Σ τὸ καλό, Γιάννη.

Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐπανέλαβον.

— 'Σ τὸ καλὸ Γιάννη, 'ς τὸ καλό!

— 'Σ τὸ καλό, εἶπεν οὗτος διὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

Τὰ παιδία ἀπεμακρύνθησαν, ἓν δὲ ἐξ αὐτῶν στραφὲν εἶδε τὸν τρελλὸν σκουπίζοντα μὲ τὸ ἄκρον τῆς χειρίδος του ἐν δάκρυ, τὸ ὁποῖον εἶχε κυλίσῃ ἐπὶ τῆς ἰσχνῆς παρειᾶς του· τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι τὸν ἤκουε νὰ ψιθυρίζῃ:

— Τὰ καϊμένα! θὰ μὲ λένε Γιάννη!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὰ παιδία ἐφύλαξαν τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχον δώσῃ εἰς τὸν δυστυχῆ τρελλόν. Ἂν κανὲν ἐκ τῶν ἄλλων παιδίων ἐτολμοῦσε νὰ φωνάξῃ αὐτὸν καὶ πάλιν *Μάνα*, τὰ παιδία ἐκεῖνα τῷ διηγοῦντο τὴν ἱστορίαν τοῦ Γιάννη. Ἀλλ' ἂν ἦτο παιδίον μὲ κακὴν καρδίαν καὶ ἐξηκολούθει νὰ πειράζῃ τὸν τρελλόν, οἱ φίλοι τοῦ Γιάννη τὸν ἠνάγκαζον νὰ μεταβάλῃ διαγωγήν.

Τὸ ὄνομα *Μάνα* περιῆλθεν εἰς ἀχρηστίαν καὶ μετά τινα καιρὸν ἐλησμονήθη καθ' ὁλοκληρίαν.

— Καλημέρα, Γιάννη, ἔλεγον τὰ παιδία εἰς τὸν τρελλὸν ὅταν τὸν ἀπήντων· καὶ ὁ Γιάννης ἐλάμβανε τὴν χεῖρά των καὶ ἔσφιγγεν αὐτὴν εἰς τὴν πλατεῖαν χεῖρά του.

Ἐφ' ὅσον τὸ ὄνομα *Μάνα* ἐλησμονεῖτο, τόσον καὶ ἡ παραφροσύνη τοῦ τρελλοῦ ὠλιγόστευεν. Μάλιστα μετά τινα καιρὸν ἠδύνατο νὰ ἐργάζεται ὁ Γιάννης καὶ νὰ κερδίζῃ ὀλίγα χρήματα καὶ δὲν ἦτο πλέον ἠναγκασμένος νὰ ἐπαιτῇ.

Σήμερον ὁ Γιάννης εἶνε βοσκὸς ἑνὸς μεγάλου ἀγροτικοῦ κτήματος τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν Στάθην. Οὐδέποτε βοσκὸς ἐφύλαξε μὲ περισσοτέραν προσοχὴν τὸ ποίμνιόν του.

Ἀκόμη ἀπομένει ὀλίγη τρέλλα εἰς τὸ μυαλὸν τοῦ δυστυχοῦς ποιμένος ἀλλ' ἡ μικρὰ αὕτη τρέλλα εἶνε ὅλως διόλου ἀκίνδυνος, ὅπως θὰ ἰδῆτε.

Ὅταν ὁ κορυδαλὸς πετᾷ εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ φαιδρὸν κελάδημά του, ὁ Γιάννης ἀποτείνεται εἰς τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος φυλάττει ἄγρυπνος πλησίον του καὶ τῷ λέγει·

— Μουργό μου, μὴ θαρρεῖς πῶς ἡ γλυκεὰ αὐτὴ φωνὴ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ; Ὄχι· μὴν τὸ θαρρεῖς! ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶνε τῆς μανούλας μου ποῦνε 'ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανό, ἐκεῖ ποῦνε οἱ ἄγγελοι, καὶ μοῦ λέγει:

Γιάννη μου, Γιαννάκη μου,
φῶς μου καὶ καρδιά μου
καὶ χρυσὸ παιδάκι μου
καὶ παρηγοριά μου!
Πότε πότε θἄρθ' ἡ ὥρα
νἄρθῃς μέσ' 'ς τὴν ἀγκαλιά μου
νὰ σὲ σφίξω 'ς τὴν καρδιά μου!
Ἄχ καὶ νἄταν τώρα,
Γιάννη μου, Γιαννάκη μου!

(Ἐν Χαιδελθέργῃ)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 137.)

— Ἴσως διότι ἦτο πεπρωμένον νὰ ἐπέλθουν ὅλα αὐτὰ τὰ δυστυχήματα, εἶπεν ὁ Σαΐτ, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ πλέον διὰ τὸ παρελθόν· ἀλλά, χαριεστάτη νεράϊδα, λάβε με πλησίον σου εἰς τὸ ἅρμα σου τὸ νεφελοειδὲς καὶ μετ' δύο λεπτὰ θὰ εὕμεθα εἰς Βαλσόραν πλησίον τοῦ γέροντος πατρός μου, ὅπου θὰ περιμείνω μὲ ὑπομονὴν νὰ παρέλθουν καὶ οἱ ἓξ μῆνες οἱ ὁποῖοι ὑπολείπονται ἕως οὗ συμπληρώσω τὰ εἴκοσιν ἔτη.

Ἡ μάγισσα ἐμειδίασεν ἀλαφρῶς καὶ εἶπε μετὰ στεναγμοῦ.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΛΗΣΤΑΙ ΚΥΙΘΥΡΙΣΑΝ ΟΛΙΓΑΣ ΛΕΞΕΙΣ (Σελ. 154)

«Καλὰ ὡμίλησες, πτωχέ μου Σαΐτ, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ὅ τι ἐπιθυμεῖς. Ἀφοῦ πλέον ἄφησες τὴν πατρίδα σου, δὲν δύναμαι νὰ κάμω κανὲν θαῦμα. Ἐφ' ὅσον εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Καλοὺμ-Μπέη, δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀπελευθερώσω, διότι καὶ αὐτὸς εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν προστασίαν ἰσχυρᾶς μαγίσσης ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἀσπονδοτέρα σου ἐχθρά.

— Λοιπὸν δὲν ἔχω μόνον φίλην μάγισσαν ἀλλὰ καὶ ἐχθράν; Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει; Ἀφοῦ σᾶς σᾶς ἐπανεῦρον, καλή μου προστάτις, δὲν φοβοῦμαι πλέον τὰς μοχθηρὰς ἐνεργείας τῆς ἄλλης, καὶ ἂν δὲν δύνασθε ἀκόμη νὰ μὲ ἀποσπάσητε ἀπὸ τὰς ὄνυχάς της, σᾶς εἶνε τοὐλάχιστον ἐπιτετραμμένον, νομίζω, νὰ μὲ βοηθῆτε διὰ τῶν συμβουλῶν σας. Εἰπέτε μοι λοιπόν πόν, ἂν θὰ κάμω καλὰ νὰ ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν Καλίφην Χαροὺν-αλ-Ρασίτ. νὰ τῷ διηγηθῶ τὰς περιπετείας μου καὶ τῷ ζητήσω τὴν συνδρομήν του. Εἶνε ἄνθρωπος σοφὸς καὶ δίκαιος καὶ θὰ

μὲ προστατεύσῃ ἐναντίον τοῦ Καλοὺμ-Μπέκ.

— Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Χαροὺν εἶνε σοφός, ἀλλ' εἶνε ἄνθρωπος, εἶπε στενάζουσα ἡ μάγισσα. Ἐμπιστεύεται εἰς τὸν ἀλλάρχην του τὸν Μεσσοὺρ καθὼς εἰ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, καὶ ἔχει δίκαιον διότι πολλάκις τὸν ἐδοκίμασε καὶ τὸν εὗρε πιστόν. Δυστυχῶς καὶ ὁ Μεσσοὺρ δεικνύει παρομοίαν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν Καλοὺμ-Μπέκ, εἰς τοῦτο δὲ ἔχει ἄδικον διότι ὁ ἔμπορος εἶνε μοχθηρὸς ἄνθρωπος, ἂν καὶ συγγενὴς τοῦ Μεσσοὺρ· ὁ Καλοὺμ-Μπέκ εἶνε πλήρης ἀπὸ πανουργίας. Μόλις ἐπανῆλθετε ἐδῶ, προβλέπων τί ἠδύνατο νὰ συμβῇ, ἔπλασε μῦθον τινα περὶ σοῦ τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν του. Οὗτος τὰ διηγήθη εἰς τὸν καλίφην, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν παντὸς πράγματος τὸ ὁποῖον συμβαίνει εἰς τὴν πόλιν, δύνασαι δὲ νὰ φανταισθῇς ὅτι ἡ περιγραφὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμαν διὰ σὲ δὲν εἶνε πολὺ κολακευτική Κατὰ συνέπειαν, πτωχέ μου Σαΐτ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ κατιώρθωνες νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἡ ὑποδοχή σου δὲν θὰ ἦτο καλή, διότι ὁ ἡγεμὼν καὶ ὁ ὑπουργός του εἶνε προκατειλημμένοι ἐναντίον σου καὶ δὲν θὰ ἐπίστευον οὔτε λέξιν ἐκ τῆς ἀληθεστάτης ἱστορίας σου.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φρικῶδες, εἶπε περίλυπος ὁ Σαΐτ. Εἶμαι λοιπὸν καταδικασμένος ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀκόμη νὰ ἦμαι ὑπάλληλος τοῦ μυσαροῦ αὐτοῦ Καλοὺμ-Μπέκ! Δὲν δύνασθε λοιπόν, καλή μου προστάτις, νὰ μοὶ κάμετε μίαν χάριν; Ἀνετράφην εἰς τὸ ἐπάγγελμα τῶν ὅπλων καὶ ἡ μεγαλειτέρα μου εὐχαρίστησις εἶνε ἡ ξιφασκία. Οἱ εὐγενέστεροι νέοι τῆς πόλεως παρσδίδονται καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα εἰς παρομοίας διασκεδάσεις, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τις ὡραίαν ἐνδυμασίαν καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ εἶνε καταστάσεως εὐτελοῦς ὅπως λάβῃ μέρος εἰς αὐτάς· ὑπάλληλος τῆς ἀγορᾶς θὰ ἐξεδιώκετο ἀγενῶς. Ἂν λοιπὸν κατορθώσητε νὰ εὑρίσκω ἐδῶ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἕνα ἵππον, ἐνδύματα, ὅπλα καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ διακρίνεται τὸ πρόσωπόν μου...

— Πολὺ καλά, διέκοψεν ἡ νεράϊδα. Ἡ ἐπιθυμία σου εἶνε εὐγενής. Ὁ πατὴρ τῆς μητρός σου ἦτο ὁ ἀνδρειότερος πολεμιστὴς ὅλης τῆς Συρίας, καὶ τὸ πνεῦμα του φαίνεται ἀναγεννώμενον εἰς σέ. Παρατήρησον λοιπὸν καλὰ τὴν οἰκίαν αὐτήν, ἑκάστην δὲ ἑβδομάδα θὰ εὑρίσκῃς ἐδῶ ἕνα ἵππον καὶ δύο ἱππικόμους, ἐνδύματα κατάλληλα, ὅπλα, καὶ τέλος ὕδωρ τι ἐκ τοῦ ὁποίου σταγόνες τινες ἐπὶ τοῦ προσώπου σου θὰ σὲ καθιστοῦν ἀγνώριστον εἰς ὅλους τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ τώρα, Σαΐτ, ἀγαπητόν μου τέκνον, ὑγίαινε. Ἔχε ὑπομονήν, εἴθε δὲ ἡ φρόνησις καὶ ἡ ἀρετὴ νὰ σὲ παρακολουθοῦν πάντοτε, πρὸ πάντων δὲ ὁποίαν δήποτε δοκιμασίαν καὶ ἂν πρόκειται ἀκόμη νὰ ὑποστῇς, μὴ ἀπελπίζεσαι. Ὅσον δήποτε μεγάλαι καὶ ἂν εἶνε αἱ ἀνθρώπιναι ἀθλιότητες, ἡ ἀγαθότης τοῦ ἀλλάχ εἶνε ἀκόμη μεγαλειτέρα »

Ὁ νεανίας ἀπεχαιρέτισε τὴν μάγισσαν μετὰ μεγάλων ἐνδείξεων ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ, καὶ ἀφοῦ ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ὁδόν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα ὅπου ἔφθασεν ἀκριβῶς εἰς στιγμὴν ὅπως ἐξαγάγῃ τὸν κύριόν του ἀπὸ κρίσιμον θέσιν. Θορυβώδης συνάθροισις ὑπῆρχε πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ ἐμπόρου ὅστις εἶχε ζωηρὰν συζήτησιν μετὰ δύο ἀτόμων. Πολλοὶ ἀγυιόπαιδες, ἐλκυσθέντες ἐκ τοῦ θορύβου, ἐπήδων περὶς αὐτοῦ περιπαίζοντες αὐτὸν μὲ διαφόρους μορφασμούς· οἱ αὐθαδέστεροι δὲ αὐτῶν τὸν ἔσυρον ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του, πρὸς μεγάλην διασκέδασιν τῶν διαβατῶν. Ἰδοὺ τὸ αἴτιον τῆς κωμικῆς ἐκείνης σκηνῆς.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Σαΐτ, ὁ Καλοὺμ εἶχε λάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ καταστήματος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐσταμάτα οὔτε προσεῖχεν εἰς νὰ τσακίσματα τοῦ πιθήκου ἐκείνου. Ἐν τῷ μεταξύ, δύο ἄνθρωποι εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν τὴν ὁποίαν διέτρεξαν πολλάκις περιφέροντες πανταχόθεν τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἐάν ἀνεζήτουν τι· τὰ βλέμματά των ἔπεσαν καὶ ἐπὶ τοῦ Καλοὺμ-Μπέκ Οὗτος, ὅστις τοὺς ἔβλεπεν ἀφ' ὅτου εἰσῆλθον καὶ παρετήρει τὴν στενοχωρίαν των, ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἐξ αὐτῶν καὶ τοὺς ἐκάλεσε διὰ φωνῆς ἐπαγωγοῦ: «Ἀπὸ ἐδῶ, ὡραῖοι κύριοι, ἀπ' ἐδῶ! τί ζητεῖτε; θὰ εὕρητε εἰς τὸ καταστημά μου ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, ὡραῖα σάλια, τάπητας, ὑφάσματα...

— Καλέ μου ἄνθρωπε, εἶπεν εἷς ἐκ τῶν δύο διακόπτων τὸν Καλοὺμ, εἶνε ἀνωφελὲς νὰ φωνάζῃς· τὰ ἐμπορεύματά σου δύνανται νὰ εἶνε ὡραῖα, ὅπως τὸ λέγεις, ἀλλ' αἱ γυναῖκες μας εἶνε ἰδιότροποι, καὶ τώρα εἰς τὴν πόλιν μας εἶνε τοῦ συρμοῦ αἱ γυναῖκες νὰ μὴν ἀγοράζουν φορέματα παρὰ ἀπὸ τὸν ὡραῖον Σαΐτ· αὐτὸν ζητοῦμεν πρὸ μιᾶς ὥρας, χωρὶς νὰ τὸν ἀνακαλύπτωμεν. Δεῖξε μας λοιπὸν ποῦ εἶνε, καὶ ἄλλοτε ἀγοράζομεν ἀπὸ τὸ κατάστημά σου.

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! ἀνέκραξε περιχαρὴς ὁ Καλοὺμ-Μπέκ. Ὁ προφήτης σᾶς ὡδήγησεν ἀκριβῶς εἰς αὐτόν. Ζητεῖται τὸν ὡραῖον Σαΐτ; Εἰσέλθετε λοιπὸν διότι ἐδῶ εἶνε τὸ κατάστημά του.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς ἡ εἷς ἐκ τῶν δύο ἀνθρώπων ἤρχισε νὰ γελᾷ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Καλοὺμ Μπέκ· ἀλλ' ὁ ἕτερος νομίσας ὅτι ἐτόλμησε νὰ τοὺς ἐμπαίξῃ, δὲν ἔμεινε σιωπῶν, ἀλλὰ ἤρχισε νὰ τὸν ὑβρίζῃ. Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ πείσματος, ὁ Καλοὺμ προσεκάλεσε γείτονας τινὰς καὶ τοὺς ἐζώρκισε νὰ ὁμολογήσωσιν ἂν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄλλο κατάστημα γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Ἐμπορικὸν τοῦ ὡραίου ἐμπόρου*». Ἀλλ' οἱ γείτονες οὗτινες τὸν ἐφθίνουν διὰ τὴν ὑβριν του, ἰσχυρίσθησαν ὅτι δὲν ἐγνώριζον τίποτε· οἱ δὲ δύο ἄνθρωποι προχωρήσαντες τότε κατὰ τοῦ γέροντος κουχηματίου, ὅπως τὸν ὠνόμαζον, ἡτοιμάσθησαν νὰ τῷ δώσουν ἓν καλὸν ζυλοκόπημα ὅπως μὴ ἀστειεύηται ἄλλοτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ Καλοὺμ περιτυλιγμένος ἐντὸς τῶν σολίων καὶ τῶν πέπλων του, τὰ ὁποῖα ἐφοβεῖτο μήπως κατὰ τὸν συνωστισμὸν ἐκεῖνον σχισθοῦν, μόλις ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ καλέσῃ συνδρομὴν ἤρχισε νὰ ἐκβάλῃ φοβερὰς φωνὰς αἱ ὁποῖαι συνεκάλεσαν πρὸ τοῦ καταστήματός του πολὺν κόσμον, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ὅμως οὐδεὶς ὑπερασπιστὴς εὑρέθη· Ἐπειδὴ ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν πόλιν ὡς διάσημος φιλάργυρος καὶ ἀρχιπανοῦργος, ὅλοι οἱ περιϊστάμενοι ἠσθάνοντο ἀληθῆ χαρὰν βλέποντες αὐτὸν προσβαλλόμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἤδη ὁ εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τὸν εἶχε συλλάβῃ ἐκ τῆς γενειάδος ὅταν ἠσθάνθη τὸν ἑαυτόν του ἀνυψωθέντα διὰ χειρὸς ἰσχυρᾶς καὶ καταρριφθέντα χαμαὶ μετὰ τόσης ὁρμῆς ὥστε τὸ σαρίκιόν του ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐνῷ τὰ ὑποδήματά του ἔφυγαν μακράν.

Τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἂν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Καλοὺμ, εὐχαρίστως θὰ ἐχειροκρότει, ἐξέβαλε ψιθυρισμοὺς *δυσαρεσκείας*, ὁ δὲ σύντροφος τοῦ καταριφθέντος, περιέφερε πέριξ λυσσαλέα βλέμματα, ζητῶν ἐκεῖνον ὅστις ἐτόλμησε νὰ ἐγείρῃ τὴν χεῖρα κατὰ τοῦ φίλου του. Εὑρεθεὶς ὅμως ἀπέναντι ὑψηλοῦ καὶ ῥωμαλέου νέου, ἔκρινε συνετώτερον νὰ μὴ ἐρεθίσῃ τὰ πράγματα περισσότερον· βοηθήσας δὲ τὸν φίλον του νὰ ἐγερθῇ, ἀπεμακρύνθησαν ἀμφότεροι ὅσον ἠδύναντο ταχύτερον, χωρὶς νὰ ἀγοράσουν οὔτε σάλια οὔτε πέπλα ἀπὸ τὸν ὡραῖον ἔμπορον ὅστις μὲ τρόπον τόσον δυσάρεστον ἐγνωρίσθη πρὸς αὐτούς.

— Μαργαριτάρι τῶν ὑπαλλήλων! ἤλιε τῆς ἀγορᾶς! ἐφώναξεν ὁ Καλοὺμ παπαζόρων τὸν νέον πρὸς τὸ κατάστημα, ἦλθες ἐγκαίρως. Δέκα λεπτὰ βραδύτερον καὶ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν δὲν θὰ ἐλάμβανον ἀνάγκην κουρέως διὰ τὴν γενειάδα μου· πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ ἀνταμείψω;

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, ἡ καρδία καὶ ἡ χεὶρ τοῦ Σαΐτ ὑπήκουσαν εἰς ἀκουσίαν κίνησιν συμπαθείας· Μόλις ὅμως παρῆλθε τὸ αἴσθημα αὐτό, μετενόει σχεδὸν διότι ἐπηλλαξε τὸν γέροντα ἀπὸ ἓν καλὸν μάθημα. Ὀλίγαι τρίχες ὀλιγώτεραι εἰς τὴν γενειάδα του θὰ τὸν καθίστων μαλακώτερον ἐπί τινας ἡμέρας. Ἐν τούτοις ἐζήτησε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὰς εὐνοϊκὰς διαθέσεις τοῦ ἐμπόρου καὶ τῷ ἐζήτησεν, ὡς ἀμοιβὴν νὰ τῷ παραχωρῇ ἐλευθέραν μίαν ἑσπέραν κατὰ πᾶσαν ἑβδομάδα. Ὁ Καλοὺμ συνέκατένευσε, διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ νέος ἦτο ἀρκετὰ φρόνιμος ὥστε νὰ μὴ φύγῃ ἄνευ χρημάτων.

Ὁ Σαΐτ ἐπέτυχεν ὅ,τι ἐπεθύμει· τὴν ἑπομένην τετάρτην, ἡμέραν καθ' ἣν οἱ εὐγενεῖς νέοι συνηθροίζοντο εἰς πλατείαν τινὰ τῆς πόλεως, ὅπως παραδοθοῦν εἰς τὰς πολεμικὰς των ἀσκήσεις, εἰδοποίησε τὸν προϊστάμενόν του ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἐλεύθερος τὴν ἑσπέραν καὶ διευθυνθὴν ἐσπευσμένος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς προστάτιδός του. Μόλις ἤγγισε τὸ πλήκτρον τῆς θύρας πάραυτα αὕτη ἠνοίχθη. Οἱ ὑπηρέται ἐφαίνοντο ἐναμένοντες τὴν ἄφιξίν του, διότι, χωρὶς κἂν νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ ἐξηγηθῇ, τὸν προσεκάλεσαν νὰ ἀνεβῇ τὴν ὡραίαν μαρμαρίνην κλιμακα καὶ τὸν εἰσήγαγον εἰς μεγαλοπρεπῆ θάλαμον. Ἐκεῖ τῷ παρουσίασαν κατ' ἀρχὰς ἐντὸς ἀργυροῦ δοχείου τὸ ὕδωρ μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο ἀγνώριστος. Ὁ Σαΐτ ἔνιψεν ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον καὶ ἐκύταξεν ἔπειτα ἐντὸς κατόπτρου, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ἑαυτόν· τὸ χρῶμά του ἔγινε μελαγχρινόν, ὡραία μαύρη γενειὰς ἀνεφύει εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐφάνη κατὰ δέκα ἔτη τοὐλάχιστον πρεσβύτερος.

Μετὰ τοῦτο οἱ δοῦλοι τὸν ὡδήγησαν εἰς ἕτερον θάλαμον ὅπου τὸν περιέμενεν ἐνδυμασία πλήρης καὶ πλουσιωτάτη. Ἐκτὸς τοῦ σαρικίου ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος, ἔχοντος εἰς τὴν κορυφὴν θύσανον ἐκ σπανίων πτερῶν συνδεδεμένων διὰ πόρπης ἀδαμαντίνης, ἐκτὸς εὐρέως μανδύου ἐξ ἐρυθροῦ μεταξωτοῦ χρυσοποικίλτου, ὁ Σαΐτ εὗρεν ἐκεῖ ἀλυσιδωτὸν θώρακα τόσον ἐντέχνως ἐπεξειρ-

γασμένον ὥστε καίτοι παρεῖχεν ἐλευθερίαν κινήσεως εἰς ὅλον του τὸ σῶμα, ἦτο συγχρόνως τόσῳ στερεὸς ὥστε οὔτε λόγχη οὔτε ξίφος ἠδύνατο νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Δαμασκινὴ σπάθη, ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ἐκ βελούδου θήκης συνεπλήρου τὴν πολεμικὴν ἀποσκευὴν τοῦ ἡμετέρου ἥρωος. Ἀφοῦ ἐνεδύθη, διευθύνετο πρὸς τὴν θύραν ὅτε δοῦλος τις μαῦρος τῷ ἐνεχείρισεν ἐκ μέρους τῆς οἰκοδεσπίνης λεπτὸν μεταξωτὸν μανδήλιον, καὶ τῷ διεβίβασε συγχρόνως τὴν πληροφορίαν ὅτι ἤρκει νὰ σπογγίσῃ ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου μανδηλίου διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ αὐθωρεὶ καὶ τὸ μελαγχροινὸν χρῶμα καὶ ἡ γενειάς.

Τρεῖς ἵπποι πολυτελῶς ἐπισαγμένοι, ἀνέμενον εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας· ὁ Σαΐτ ὥρμησεν ἐπὶ τοῦ ὡραιοτέρου καὶ τοῦ μᾶλλον θυμοειδοῦς, οἱ ἱπποκόμοι του ἵππευσαν τοὺς ἄλλους δύο, καὶ ὅλοι ὁμοῦ διευθύνθησαν πρὸς τὸν τόπον τῶν ἀγώνων.

Ἡ συνάθροισις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀνδρειοτέρων νέων τῆς Βαγδάτης, μεταξὺ δὲ αὐτῶν δὲν ἀπῃξίουν νὰ συναγωνισθοῦν εἰς τὸν δρόμον ἢ τὴν λόγχην καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ τοῦ καλίφου.

«Ο ΣΑΪΤ ΕΚΥΤΤΑΤΕΝ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΟΠΤΡΟΥ ΑΙ ΜΟΛΙΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΕΝ ΕΑΥΤΟΝ» (Σελ. 151).

Ὅταν ὁ Σαΐτ παρουσιάσθη εἰς τὸ στάδιον, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου βεζύρου ἔτρεξε καλπάζων εἰς συνάντησίν του, ἀκολουθούμενος ὑπό τινων φίλων, καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τὸν νέον, τὸν ἐκάλεσε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνάς των, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα του· ὁ Σαΐτ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ γνωρισθῇ ἀπὸ τοῦδε, καὶ ἀπεκρίθη ἁπλῶς ὅτι ὠνομάζετο Ἀλμανζὸρ καὶ ἤρχετο ἐκ Καΐρου, ὅτι ἐταξείδευε μεταβαίνων εἰς Μέκκαν καὶ ὅτι τόσῳ εἶχον ἐπαινέσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν εἰς τὰ ὅπλα ἐπιτηδειότητα τῶν νέων τῆς Βαγδάτης, ὥστε δὲν ἐδίστασε καὶ αὐτός, ὁ ὁποῖος τόσον ἠρέσκετο εἰς παραμοίας ἀσκήσεις νὰ παρεκκλίνῃ τῆς ὁδοῦ του, ὅπως λάβῃ μέρος ἂν τὸν ἐδέχοντο εἰς τοὺς ἀγῶνάς των.

Ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ χάρις τοῦ Σαΐτ-Ἀλμανζόρ, τὸν κατέστησαν ἀμέσως εὐπρόσδεκτον. Χωρὶς νὰ ζητήσωσι περισσοτέρας πληροφορίας, τῷ παρουσίασαν λόγχην καὶ τὸν προσεκάλεσαν νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἐκ τῶν δύο στρατοπέδων, διότι ἡ ὁμήγυρις διῃρεῖτο εἰς δύο ὁμάδας, αἱ ὁποῖαι ὤφειλον ν' ἀγωνισθοῦν πρῶτον ἡ μία κατὰ τῆς ἄλλης καὶ κατόπιν ἕκαστος μόνος κατὰ μόνου.

Ἀλλά, ἐὰν τὸ θελκτικὸν ἐξωτερικὸν τοῦ Σαΐτ ἐπροκάλεσε τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτοῦ, αὕτη ηὔξησεν εἰς ὕψιστον βαθμόν, ὅταν ἠδυνήθη νὰ ἐπιδείξῃ τὴν θαυμασίαν δεξιότητά του. Ὁ ἵππος του ἦτο ταχύτερος πτηνοῦ, καὶ ἡ σπάθη του ἔλαμπεν εἰς τὴν χεῖρά του ὡς ἀστραπή· ἐχειρίζετο τὸ δόρυ ὡς ἂν ἐκράτει πτερόν, καὶ μεθ' ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ ἵππου του, τὰ βέλη του ἔφθαναν εἰς τὸν σκοπὸν τόσον ἀσφαλῶς ὡς ἐὰν οἱ πόδες του ἐστηρίζοντο ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἀφοῦ κατὰ τὸν κοινὸν μετὰ τῶν συντρόφων του ἀγῶνα ἔκαμε τινα ἀνδραγαθήματα, ὁ Σαΐτ ἐφάνη μόνος εἰς τὴν κονίστραν καὶ ἐνίκησεν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς μᾶλλον διασήμους πολεμιστὰς τοῦ ἀντιθέτου στρατοπέδου, τοῦθ' ὅπερ τῷ παρέσχε τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ ἀνακηρυχθῇ παμψηφεὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀγώνων.

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ὅλην τὴν Βαγδάτην δὲν ἐγίνετο λόγος παρὰ περὶ τοῦ νέου καὶ ὡραίου ξένου. Ὅσοι τὸν εἶδον, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἡττηθέντες, ἐκάμνον λόγον περὶ τῶν εὐγενῶν τρόπων του, τῆς κομψότητός του, τῆς ἀνδρείας του κτλ. Ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν, καὶ πολλάκις αὐτὸς ὁ Σαΐτ ἐνθουσιασμένος ἤκουε τοὺς ἐπαίνους του φθάνοντας μέχρι τοῦ καταστήματος τοῦ Καλοὺμ-Μπέκ. Ἐλυποῦντο μόνον διότι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν κατοικίαν τοῦ εὐγενοῦς Ἀλμανζόρ, ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο τὸ ὁποῖον κεριέβαλε τὸν νεαρὸν ἱππέα, ηὔξανεν ἔτι μᾶλλον τὰ θέλγητρα τὰ ὁποῖα τὸ πρόσωπόν του, ἐξερεθίζον τὴν κοινὴν περιέργειαν, ἐνέπνεε.

Κατὰ τοὺς ἑπομένους ἀγῶνας, ὁ Σαΐτ εὗρεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μαγίσσης ἐνδυμασίαν καὶ ὅπλα ὡραιότερα ἢ τὴν πρώτην ἡμέραν. Τὴν φορᾶν αὐτήν, οἱ περισσότεροι κάτοικοι τῆς Βαγδάτης συνωθοῦντο εἰς τὰ πέριξ τῆς κονίστρας, καὶ ὁ καλίφης δὲ αὐτὸς ἠθέλησε νὰ θεωρήσῃ τοὺς ἀγῶνας ἐκ τινος παραθύρου τοῦ παλατίου του. Καθὼς ὅλοι οἱ παρευρεθέντες, καὶ αὐτὸς ἐθαύμασε τὴν ἱκανότητα τοῦ Σαΐτ, ὅταν δὲ οἱ ἀγῶνες ἐτελείωσαν, ἠξίωσε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν νικητὴν διὰ τῆς βασιλικῆς του χειρὸς βαρεῖαν χρυσῆν ἅλυσσον, ὡς δεῖγμα τῆς ζωηρᾶς εὐαρεσκείας του.

«Ο ΣΑΪΤ ΔΙΗΥΘΥΝΘΗ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ» (Σελ. 152)

Ἐπὶ τέσσαρας ἤδη μῆνας ὁ Σαΐτ ἐπροκάλει διὰ τῶν ἄθλων του τὸν θαυμασμὸν τῆς πόλεως, ὅτε ἐσπέραν τινα, ἐπανερχόμενος οἴκαδε ἐκ τῶν ἀγώνων ἤκουσε φωνὰς τῶν ὁποίων ὁ ἦχος τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. Πρὸ αὐτοῦ ἐβάδιζον βραδέως τέσσαρες ἄνθρωποι κρυφομιλοῦντες. Ὁ Σαΐτ ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ ὅταν αἴφνης ἀνεγνώρισεν, ὄχι ἄνευ ἀνησυχίας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι συνδιελέγοντο εἰς τὴν μυστηριώδη διάλεκτον τῆς φυλῆς τοῦ Σελίμ. Γνωρίζων τὰς συνηθείας των, ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ὅτι εἰσῆλθον διὰ νὰ διαπράξωσι κλοπήν τινα, ἡ πρώτη του δὲ κίνησις ἦτο ν' ἀπομακρυνθῇ ταχέως ἀπὸ τοιούτων ληστῶν, σκεφθεὶς ὅμως ὅτι θὰ τῷ ἦτο ἴσως δυνατὸν νὰ παρακωλύσῃ τοὺς κακοὺς σκοπούς των, ἤλλαξε γνώμην καὶ ἐπλησίασε περισσότερον προσπαθῶν νὰ ἀκούσῃ τὴν συνωμοσίαν των.

«Ὁδὸς ἀγορᾶς, εἶπεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ἐπαναλαμβάνων τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρὸς τὸν πύντροφόν του· ἀπόψε, μετὰ τοῦ βεζύρου.

— Καλά! εἶπεν εἷς ἄλλος, ὁ βεζύρης δὲν μὲ τρομάζει, διότι φαίνεται μέτριος πολεμιστής· διὰ τὸν καλίφην ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει, διότι εἶναι [illegible] καὶ θὰ εἶνε καλὰ ὡπλισμένος, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ τὸν παρακολουθοῦν καὶ ἀρκετοὶ σωματοφύλακες.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ ὄχι, ἀπήντησεν ὁ τρίτος, διότι ὁσάκις τὸν συνήντησαν καὶ τὸν ἀνεγνώρισαν τὴν νύκτα, ἦτο πάντοτε μόνος μὲ τὸν μέγαν βεζύρην ἢ τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον του. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν τίποτε νὰ φοβώμεθα, καὶ δυναμεθα ἀπόψε νὰ τὸν συλλάβωμεν, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὸν βλάψωμεν διόλου.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ὁ θάνατός του ἠμπορεῖ νὰ μᾶς κοστίσῃ ἀκριβὰ καὶ προτιμώτερον θὰ εἶνε νὰ τὸν ἔχωμεν εἰς τὴν διάκρισίν μας διὰ νὰ λάβωμεν ὅ,τι λύτρα θέλομεν. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον προτείνω ἐγὼ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπόν μας χωρὶς κινδύνου:. Νὰ προσποιηθῶμεν κατὰ μέτωπον ψευδῆ προσβολὴν καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ νὰ τὸν συλλάβωμεν ἐκ τῶν ὄπισθεν διὰ τῆς θηλειᾶς. Δὲν ὁμιλῶ περὶ τοῦ συντρόφου του· αὐτὸς ἐκρέμασεν ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, ὥστε θὰ κάμωμεν καὶ

ἡμεῖς ὁ κέφι μας καὶ θὰ πνίξωμεν ἕνα βεζύρην

— Σωστό! εἶπον οἱ ἄλλοι τρεῖς γελῶντες διὰ τὴν βάναυσον αὐτὴν εὐφυΐαν. Εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ὁ γέρω-Σελίμ, δὲν θὰ κάμῃ ὡραιότερον κατόρθωμα. Λοιπόν, εἴμεθα σύμφωνοι, εἰς τὰς ἕνδεκα, εἰς τὴν ὅλην τῆς ἀγορᾶς, προσέθηκε γαμηλοφώνως. Καὶ ἀποχωρισθέντες ἔλαβον ἕκαστος ἰδίαν διεύθυνσιν.

Περιδεὴς δι' ὅσα ἤκουσεν, ὁ Σαΐτ ἐσκέφθη κατ' ἀγὸς νὰ σπεύσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ εἰδοποιήσῃ τὸν καλίφην περὶ τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον διέτρεχεν. Ἀλλ' ἐνῷ ἐβάδιζε, τῷ ἦλθον κατὰ νοῦν οἱ λόγοι τῆς μαγίσσης Ἀνεμνήσθη τί τῷ εἶχεν εἰπῆ περὶ κακῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας εἶχε διαβιβάσῃ πρὸς τὸν καλίφην περὶ αὐτοῦ ὁ Καλούμ· ἐσυλλογίσθη ὅτι πιθανὸν θὰ τὸν εἰρωνεύοντο διὰ τὰς ἀποκαλύψεις του ἢ μᾶλλον θὰ προσεποιοῦντο ὅτι διακρίνουν διάβημα τυχοδιώκτου ζητοῦντος νὰ παρεισαχθῇ πλησίον τοῦ καλίφου. Καὶ ἐὰν τὸν ἐφυλάκιζον διότι ἐγνώριζε περισσότερα ἀπὸ τὴν ὀστυνομίαν; . Ὁ Σαΐτ ἀνέστειλε τὸν δρόμον του καὶ ἔκρινεν ὅτι θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸ ξίφος του ὅπως σώσῃ προσωπικῶς τὸν καλίφην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν λῃστῶν.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καλούμ-Μπέκ, ὁ ἥρως μας ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων ἑνὸς τζαμίου καὶ ἀνέμενε μέχρι τῆς νυκτός. Διευθύνθη τότε πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀγορᾶς, παρετηρήσας δὲ εἰς τὸ μέσον περίπου αὐτῆς βαθεῖαν τινα γωνίαν τοίχου, ἐκρύβη ὄπισθεν ἠδύνατο καλλίτερον. Μετὰ μίαν περίπου ὥραν, οἱ ὀφθαλμοί του, οἱ ὁποῖοι παρετήρουν τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, διέκριναν δύο σκιὰς προχωρούσας βραδέως καὶ μετὰ περισκέψεως. Ὁ Σαΐτ ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε ὁ καλίφης καὶ ὁ βεζύρης, ὅταν ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς τὰς δύο χεῖρας καὶ δύο ἄλλαι σκιαὶ ἔσπευσαν ἀμέσως ἐκ τινος στενῆς παραπλεύρου ὁδοῦ. Οἱ τέσσαρες λῃσταί, διότι ἀναμφιβόλως ἦσαν αὐτοί, ἐψιθύρισαν ὀλίγας λέξεις καὶ ἐχωρίσθησαν, τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐτοποθετήθησαν ὄχι μακρὰν τοῦ Σαΐτ, ἐνῷ ὁ τέταρτος, ἐνδρεύων, περιεπάτει κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς συντρόφους του τὴν προσέγγισιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους περιέμενον.

Μόλις εἶχε διέλθει ἡμίσεια ὥρα, βήματα ἀντήχησαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀγορᾶς. Ὁ ἐνεδρεύων ἐξέβαλε συμπεφωνημένην κραυγήν, καὶ οἱ τρεῖς λῃσταὶ ἐξῆλθον ἐκ τῆς κρύπτης των. Πάρουτα ὅμως ὁ Σαΐτ, ἐξαγαγὼν τὴν δαμασκηνὴν σπάθην του, ὥρμησε κατὰ τῶν λῃστῶν μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ, κραυγάζων δυνατά. «Θάνατος! θάνατος! εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ μεγάλου Χαρούν», καὶ διὰ τῆς πρώτης προσβολῆς ἐξάπλωσε τὸν ἕνα εἰς τοὺς πόδας του. Δύο ἄλλοι ἠσχολοῦντο νὰ κρατήσωσι καὶ ἀφοπλίσωσι τὸν καλίφην τὸν ὁποῖον εἶχον κατορθώσῃ νὰ συλλάβωσι διὰ τῆς θηλειᾶς. Ὁ Σαΐτ ὥρμησε κατ' αὐτῶν μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς, ὥστε δι' ἑνὸς κτυπήματος ἔκοψε τὸ σχοινίον τῆς θηλειᾶς καὶ τὴν χεῖρα τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο λῃστῶν. Εἰς τὴν κραυγὴν τὴν ὁποίαν ἐξέβαλεν ὁ ἀκρωτηριασθείς, ὁ ἄλλος ἐκ τῶν συντρόφων ὅστις ἐμάχετο μετὰ τοῦ βεζύρου ἔσπευσε διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἢ τὸν ἐκδικήσῃ· ἀλλ' ὁ καλίφης, ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὸν Σαΐτ εἶχεν ἐπὶ τέλους ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν, ὁ ἀνδρεῖος Χαρούν ἀνεμίχθη τότε εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ἐγχειρίδιόν του τὸ ἔβύθισε μέχρι τῆς λαβῆς εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἐφορμήσαντος. Ὁ τέταρτος λῃστὴς ἐτράπη εἰς φυγήν, ἡ δὲ θέσις ἔμεινεν ἐλευθέρα· ὁλόκληρος ἡ μάχη δὲν διήρκεσε πλέον τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ.

— Μὰ τὸν Ἀλλάχ! αὐτὸ καταντᾷ ἀπίστευτον, εἶπεν ὁ καλίφης προχωρῶν πρὸς τὴν ἥρωά μας, καὶ αὐτὴ ἡ παράτολμος προσβολὴ καὶ ἡ αἰφνιδία εὐτυχὴς ἐπέμβασίς σου, μὲ ἐκπλήττουν· Ἀλλὰ πῶς γνωρίζει ποῖος εἶμαι καὶ πῶς ἔμαθες τὰ σχέδια τῶν ἀθλίων αὐτῶν;

— Ἀρχηγὲ τῶν πιστῶν, ἀπεκρίθη ὁ Σαΐτ, εὑρισκόμην ἀπόψε εἰς τὴν ὁδὸν Ἐλ-Μαλέκ, οἱ δὲ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν ἐνώπιον μου καὶ ὡμίλουν εἰς διάλεκτον τὴν ὁποίαν ἔμαθα ἄλλοτε. Σκωμότουν μεταξύ των νὰ σᾶς συλλάβουν αἰχμάλωτον καὶ φονεύσουν τὸν βεζύρην. Δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ εὑρεθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐτοιμάζοντο νὰ σᾶς προσβάλλουν. Ἦλθα, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, κατώρθωσα νὰ σᾶς σώσω.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου νέε, εἶπεν ὁ Χαρούν· ὁ τόπος αὐτὸς δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ μακρὰν συνομιλίαν, καὶ διὰ τοῦτο λάβε τὸ δακτυλίδιον αὐτὸ καὶ φέρε μας ἐκ νέου αὐτὸ αὔριον εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἐκεῖ θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἀνέσει περὶ τοῦ συμβάντος αὐτοῦ καὶ περὶ σοῦ, καὶ θὰ ἴδωμεν τί δυνάμεθα νὰ κάμωμεν διὰ σέ. Ἂς ἀναχωρήσωμεν, βεζύρη, διότι τὸ μέρος δὲν εἶνε ἀσφαλὲς καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διέφυγε δύναται νὰ ἐπανέλθῃ μὲ περισσοτέρους συντρόφους. Ἀρκοῦν αὐτὰ δι' ἀπόψε, αὔριον δὲ θὰ καθορίσωμεν τὰ πάντα.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Χαρούν, ὁ δὲ βεζύρης πρὶν ἀπομακρυνθῇ μετὰ τοῦ κυρίου του, ἐπλησίασε τὸν Σαΐτ καὶ ἐγχειρίζων αὐτῷ βαρὺ βαλάντιον, τῷ εἶπε: «Λάβε αὐτὸ πρὸς τὸ παρόν, καὶ αὔριον θὰ ἐπανιδωθῶμεν.»

Τρελλὸς ἀπὸ χαρά, ὁ Σαΐτ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προϊσταμένου του, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς μὲ ὕβρεις ἀπὸ τὸν ἄπληστον ἔμπορον ὅστις ἐνόμιζεν ἤδη ὅτι ὁ ὑπάλληλός του εἶχε φύγῃ, καὶ ὑπελόγιζε γογγύζων τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν ὡς ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῆς θὰ ὑφίστατο.

Ἐν τούτοις ὁ Σαΐτ ὅστις εἶχεν ὑπολογίσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ βαλαντίου του, καὶ τὸ εὗρε πλουσίως ἐφωδιασμένον, ἄφηνε τὸν Καλοὺμ νὰ ὑβρίζῃ ἐλευθέρως, διότι ἦτο ἀσφαλὴς πλέον ὅτι ἠδύνατο ὁπότον ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του· ὅταν ὁ ἔμπορος ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ, ὁ Σαΐτ χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του, ἠρκέσθη νὰ τῷ εἴπῃ καθαρὰ καὶ συντόμως, νὰ εὕρῃ ἄλλον ὑπάλληλον διότι αὐτὸς εἶχε πλέον βαρυνθῇ τὰς ὕβρεις του καὶ τὰς προσβολάς του καὶ ὅτι ἐσκόπει ν' ἀπέλθῃ αὐθωρεί. «Δύνασαι, εἶπεν εἰς τὸν ἔμπορον μετὰ βλέμματος ὑψίστης περιφρονήσεως, δύνασαι νὰ κρατήσῃς τοὺς μισθούς μου. Δὲν μοὶ ὀφείλεις τίποτε· ὑγίαινε». Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε τῆς θύρας χωρὶς ὁ Καλούμ, ἄφωνος ἐξ ἐκπλήξεως, νὰ σκεφθῇ νὰ ἀντιτταθῇ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΡΑΦ.

(Κατὰ τὸν Γερμανὸν **Χαουφ**)

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ κὺρ Ἀντώνης ἦτον κανατᾶς. Ἐκατοικοῦσεν εἰς ἕνα μικρὸ σπιτάκι μέσα εἰς μίαν αὐλήν. Εἶχεν ἕνα γάϊδαρον ποῦ τὸν ἔλεγαν Μάρκον, καὶ ἕνα πετεινὸν ποῦ τὸν ἔλεγαν Κουκουρίκον. Ὁ Μάρκος ἦτον καλὸν καὶ ὑπομονητικὸν ζῷον, μόνον ὀλίγον ὀκνηρόν, καὶ διὰ τοῦτο καμμίαν φορὰν τὸν ἐρράβδιζεν ὁ κὺρ Ἀντώνης διὰ νὰ περιπατῇ· ἀλλέως ἐπερνοῦσε καλὴν ζωήν, διότι ὁ κὺρ Ἀντώνης δὲν τὸν ἐκτυποῦσε χωρὶς ἀνάγκην καὶ ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ μὴ πεινᾷ καὶ νὰ μὴ διψᾷ.

Ὁ Μάρκος καὶ ὁ Κουκουρίκος εἶχαν φιλίαν καὶ ἀγάπην μεταξύ των. Ὅταν ὁ Μάρκος, φορτωμένος κανάταις, στάμναις καὶ λαγήναις, ἔβγαινε μὲ τὸν κὺρ Ἀντώνη, ὁ Κουκουρίκος ἔμενεν εἰς τὴν αὐλὴν στενοχωρημένος καὶ ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν πότε νὰ γυρίσουν. Ὅταν ἔβλεπε πάλιν τὸν Μάρκον ἔτρεχεν ἀπὸ μακρὰν διὰ νὰ τὸν ἀπαντήσῃ καὶ ἐφώναζεν ἀπὸ τὴν χαράν του. Καὶ ὁ Μάρκος ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι καὶ συχνὰ ἔσκυπτε καὶ ἐχάδευε τὸν Κουκουρίκον.

Εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς ἦτον ἕνα σανιδένιο χώρισμα, καὶ αὐτὸ ἦτον τὸ ἀχούρι τοῦ Μάρκου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐπερνοῦσεν ὁ Μάρκος τὴν νύκτα, ἀλλὰ δὲν ἦτον ποτὲ μόνος· εἶχε καὶ σύντροφον. Καὶ ποῖος ἦτον ὁ σύντροφος; Ὁ ἀγαπημένος φίλος του ὁ Κουκουρίκος. Ὅταν ἦτον ἡ ὥρα νὰ κοιμηθοῦν, ὁ Κουκουρίκος ἀνέβαινεν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Μάρκου καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ἀνεβασμένος ὅλην τὴν νύκτα ὡς ὅπου ἔβγαινεν ὁ ἥλιος, καὶ ὁ Μάρκος ἦτον πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι ἔχει τὸν φίλον του κοντά του.

Μίαν Κυριακὴν ὁ Μάρκος ἐπεριπατοῦσε ἀργά, ἀργὰ εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἔκαμνε τὰ παιγνιδάκια του μὲ τὸν Κουκουρίκον. Ἤξευρεν ὅτι δὲν θὰ ἔβγουν νὰ πουλήσουν καὶ εἶπε· «Φίλε μου, ἔρχεσαι νὰ ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν ἔξω εἰς τὰ χωράφια; Ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ ὡραῖος». «Ἔρχομαι» εἶπεν ὁ Κουκουρίκος καὶ ἐβγῆκαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς καὶ ἄρχισαν νὰ περιπατοῦν. Εἰς τὸν δρόμον ποῦ πήγαιναν ὁ

Μάρκος εὕρισκε καὶ ἔτρωγε χορταράκια καὶ ἄλλαις πρασινάδαις, καὶ ὁ Κουκουρίκος ἐσκάλιζε τὴν γῆν καὶ εὕρισκε σκουληκάκια καὶ σπειράκια.

Ἐκεῖ ποῦ περιπατοῦσαν ἀπάντησαν ἕνα λάκκον. Ὁ Μάρκος δὲν ἐπρόσεξε καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὸν λάκκον. Ἔκαμε νὰ ἔβγῃ, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε. Ὁ Κουκουρίκος εἶδε τὸ κακὸν καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ. Ἔτρεχεν ἄνω κάτω ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν βοηθήσῃ; Ἔξαφνα ἀφίνει τὸν Μάρκον καὶ τρεχᾶτος πηγαίνει καὶ εὑρίσκει τὸν κὺρ Ἀντώνη. Ἐφώναζε καὶ τὸν ἐτραβοῦσεν ἀπὸ τὰ φορέματά του. Ὁ κὺρ Ἀντώνης ἦτο καθισμένος εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς εἰς τὸν ἥλιον ἐπειδὴ ἦτον χειμῶνας. Ὅταν εἶδε τὸν πετεινὸν χωρὶς τὸν γαϊδαρον τοῦ ἐφάνη παράξενον. Ἀπὸ τοῦτο καὶ ἀπὸ τὰ καμώματα τοῦ Κουκουρίκου ἐκατάλαβε πῶς κάτι τρέχει καὶ ἐσηκώθη. Ὁ Κουκουρίκος ἐμπρός, ὁ κὺρ Ἀντώνης ὀπίσω, ἔφθασαν εἰς τὸν λάκκον καὶ ηὗραν τὸν καϊμένον γαϊδαρον. Ὁ κὺρ Ἀντώνης τὸν ἔβγαλεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ οἱ τρεῖς μαζῆ, ἐμπρὸς ὁ Κουκουρίκος καμαρωμένος καὶ εὐχαριστημένος, εἰς τὴν μέσην ὁ Μάρκος καὶ ὕστερα ὁ κὺρ Ἀντώνης, ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι τους.

Ἐπέρασε κάμποσος καιρὸς καὶ μίαν νύκτα ἐμβῆκε κρυφὰ μία νιφίτσα διὰ νὰ φάγῃ τὸν Κουκουρίκο, ποῦ ἦτον, καθὼς πάντοτε, ἀνεβασμένος εἰς τὴν ράχιν τοῦ Μάρκου. Ὁ Κουκουρίκος τρομαγμένος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ ἐξύπνησεν ὁ Μάρκος. Ἡ νιφίτσα τὰ ἐχρειάσθηκε καὶ ἔτρεξε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ὁ Μάρκος ἐπρόφθασεν, ἐσήκωσε καὶ τὰ δύο ὀπισινά του πόδια καὶ ἐκλότσησε τόσον δυνατὰ τὴν νιφίτσα, ποῦ ἔμεινε σκοτωμένη 'ς τὸν τόπο.

Α. Κ—ος.

Σημειωσις της Διαπλασεως. Τί φανερόνει αὐτὸς ὁ μῦθος; Η **Διαπλασις** ἰφίνει νὰ τὸ ἐννοήσωσιν οἱ ἀγαπητοί της μικροὶ ἀναγνῶσται καὶ αἱ ἀγαπηταί της μικραὶ ἀναγνώστριαι, καὶ προσκαλεῖ αὐτοὺς νὰ πέμψωσιν ἐγγράφως τὰς κρίσεις των, μέλλουσα νὰ δημοσιεύσῃ τὴν καλλίστην αὐτῶν.

ΑΥΡΙΟΝ... ΑΥΡΙΟΝ...

Μικρὰ μικρὰ καὶ κομψὴ δεσποινυλλὶς ἐπέταξε πλησίον τῆς λίμνης τῶν κύκνων ἐντὸς τοῦ Ἀνακτορικοῦ κήπου, ὡραίαν πρωίαν τῆς ἀνοίξεως.

«Χαῖρε, λαμπρότατε ἥλιε, ὡραία φύσις, χαῖρε!» ἔλεγε μετὰ χαρᾶς καὶ ἐξηκολούθει νὰ πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης ἐπὶ τῆς χλόης, ὁλόκληρον σύνταγμα μυρμήκων κατεγίνετο εἰς ἐργασίας μετὰ δραστηριότητος καὶ φιλοπονίας μυρμηκικῆς.

«Ὦ! ὦ!!» ἀνεφώνησε σκωπτικῶς ἡ δεσποινυλλίς, ποῖοι εἶσθε σεῖς αὐτοῦ κάτω, σιγχαμένα κατάμαυρα ζωῦφια, ποῦ ἀπ' ἐδῶ ὑψηλὰ φαίνεσθε ὡς μία κηλὶς ἐπάνω εἰς τὴν δροσερὰν χλόην; Τί βλακίες εἶν' αὐτές! Τρέχετε ἐπάνω κάτω τάχα ὅτι ἐργάζεσθε, μὰ καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί ἐργασίαν κάμνετε! Καὶ ἔπειτα εἶνε σήμερον καιρὸς δι' ἐργασίαν; Ἐλᾶτε μαζί μου νὰ πηδήσωμεν καὶ νὰ χορεύσωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν.

— Εὔμορφή μου κόρη, ἀπεκρίθη μετὰ πικρίας γέρων μύρμηξ, καταγινόμεθα νὰ κτίσωμεν κατοικίαν στερεάν.

— Κατοικίαν στερεάν! Καὶ τί νὰ τὴν κάμετε, παρακαλῶ;

— Νὰ ἀποθηκεύσωμεν τὰς ζωοτροφίας μας διὰ τὸν χειμῶνα, καὶ νὰ εἴμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ ὅταν ἔλθῃ ἡ νύξ, ἡ καταιγίς, ἡ χάλαζα, τὸ ψῦχος.

— Ἄ! τί κάθεσθε καὶ μου ψάλλετε; Προσβάλλετε τὸν λαμπρόταταν τοῦτον ἥλιον ὅταν προβλέπετε τόσας συμφοράς.

— Ὦ! ὦ!! ὑπέλαβον πολλοὶ μύρμηκες σύροντες κάρφη καὶ ἄλλα διάφορα μικρὰ πράγματα πολὺ μικρότερα τοῦ σώματός των, βέβαια ὁ ἥλιος εἶνε λαμπρότατος καὶ θερμὸς τώρα, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν μεθαύριον...

— Χαίρετε! χαίρετε!! φρονιμώτατοι κύριοι, ἔχετε ὑγίειαν! ἀνεφώνησεν ἡ μωρὰ δεσποινυλλίς. Καθὼς βλέπω ἡμεῖς δὲν συνεννοούμεθα, δὲν συμφωνοῦν αἱ ἰδέαι μας... χαίρετε.

Καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος ἐπέταξεν εἰς τὸ λαμπρότατον ἄνθος τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης νυμφαίας.

Οἱ μύρμηκες ἔσεισαν ἁπλῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν εἶπον τίποτε.

Ἐν τούτοις ὁ καύσων ἐγίνετο ἐπαισθητότερος καὶ εἰς τὸν ὁρίζοντα συνεπυκνοῦντο νέφη ἀπειλητικά.

Καὶ οἱ μὲν μύρμηκες ἐξακολούθουν ἐργαζόμενοι μετὰ σπουδῆς, ἡ δὲ κυκνόπτερος δεσποινυλλὶς ἐχαροπήδα ταλαντευομένη ὑπὸ τῆς δροσερᾶς αὔρας.

Ἀλλὰ περὶ λύχνων ἀφὰς τοῦτέστι τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀνάπτομεν τοὺς λύχνους, οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς δεσποινυλλίδος ἐθαμβώθησαν ὑπὸ λάμψεως ἥτις οὐδόλως ὡμοίαζε πρὸς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. Βροντὴ τρομερὰ ἠκούσθη καὶ ἡ δεσποινυλλὶς ἀνεσκίρτησεν ὑπὸ φόβου καὶ παρευθὺς βροχὴ ῥαγδαιοτάτη ἐξέσπασεν ἐκ τοῦ μέσου τῶν μαύρων συννέφων.

Σκότος βαθύτατον, πίσσα!

Ἡ δύσμοιρος δεσποινυλλὶς ἔχασε καὶ τὴν ζωηρότητά της καὶ τὴν εὐθυμίαν της καὶ μόλις φωτιζομένη ὑπὸ τῶν συχνῶν ἀστραπῶν προσεπάθει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης.

Τέλος μετὰ πολλὰ κατώρθωσε νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης. Ἐκεῖ πλησίον βλέπει σκοτεινὸν ὑπόγειον, ὁρμᾷ εἰς αὐτὸ καὶ λιποθυμεῖ...

Τὰ «σιγχαμένα κατάμαυρα ζωῦφια» ἐκάθηντο εἰς τὸ βαθύτατον μέρος τῆς μυρμηκιᾶς των καὶ ἐδείπνουν εὔθυμα καὶ φαιδρὰ χωρὶς νὰ τὰ μέλῃ περὶ τῆς βροχῆς.

Μικρὸς μύρμηξ προχωρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ προφυλάξεως μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς μυρμηκιᾶς καὶ προσκόπτει εἰς ἄμορφον μικρὸν ὄγκον κάθυγρον καὶ ψυχρόν.

— Μάνα μου! τρέξετε! Τί πρᾶγμα εἶνε τοῦτο; ἀνεφώνησεν ἔντρομος.

Αἴφνης ἡ καταιγὶς εἶπε παύσῃ, καὶ ἡ γλυκυτάτη σελήνη ἐμειδία ἀπὸ τοῦ λάμποντος οὐρανοῦ.

Οἱ μύρμηκες ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς τοῦ συναδέλφου των ἔδραμον ἔντρομοι καὶ αὐτοί. Καθὼς δὲ εἶδον τὸν ἄμορφον ἐκεῖνον ὄγκον ἀνεκάγχασαν σκωπτικῶς.

— Ἄ! ἄ! ἄ! Νά την ἡ εὔμορφη δεσποινυλλίς.

Οἱ καγχασμοὶ τῶν μυρμήκων ἐζωγίνησαν τὴν λιπόθυμον δεσποινυλλίδα, ἥτις ἀνεφώνησε μετὰ φωνὴς ἀσθενοῦς:

— Ποῦ εἶμαι; ποῦ ἔπεσα;

Ἔπειτα αἴφνης ἀναγνωρίσασα τοὺς μαύρους ἐργάτας εἶπε:

— Ἄ! λυπηθῆτέ με, ἀδέλφια, μὴ με φάγετε, σᾶς παρακαλῶ! μὴ με διώξετε, μὴ με...

— Καὶ τί μας ἐνόμισες, λαφρόμυαλη; εἶπεν ὁ πρωϊνὸς γέριον μύρμηξ. Ὅστις ἐργάζεται λυπεῖται τὸν πλησίον του. Ἔ! σεῖς αὐτοῦ, τί κάθεσθε καὶ χάσκετε; Πιᾶστε την καὶ συρτὲ την μέσα νὰ μὴ παγώσῃ.

Οἱ μύρμηκες ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ἔσυραν τὴν δεσποινυλλίδα εἰς τὸν θερμὸν διάδρομον καὶ τῆς ἔδωκαν νὰ φάγῃ ὀλίγον.

— Ἄ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀνεφώνησεν ἡ δεσποινυλλὶς συνελθοῦσα. Ἄ! τί καλὰ ποῦ εἶνε ἐδῶ! Τί καλὰ που ἐλέγετε!

Τί εὐτυχία νὰ προνοῇ κανεὶς τὸ πρωὶ καὶ νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἑσπέραν καὶ νὰ κτίζῃ τὴν ἡμέραν διὰ νὰ ἔχῃ νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα! Θέλετε νὰ με μάθετε νὰ κτίσω καὶ ἐγὼ μίαν καλύβην;.. ἀλλὰ χωρὶς νὰ κοπιάσω παλύ.

— Μάλιστα, μάλιστα, μετὰ χαρᾶς, ἀπεκρίθησαν οἱ νεώτεροι μύρμηκες προθύμως, ἀλλ' οἱ πρεσβύτεροι ἀντήλλασον βλέμματα καὶ μειδιάματα πονηρά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρωὶ πρωὶ οἱ μύρμυκες ἐπανέλαβον τὰ ἔργα των. Ὁ θέλων νὰ τρώγῃ ὀφείλει νὰ ἐργάζεται.

Ἔπρεπε νὰ κάμωσί τινας ἐπισκευάς, νὰ διορθώσωσι βλάβας τινας τῆς βροχῆς. Πᾶσα ἡμέρα ἔχει καὶ τὸν κόπον της.

Ἡ δεσποινυλλὶς ἔχαιρε βλέπουσα τὸν λάμποντα ἥλιον καὶ μετὰ χαρᾶς παρετήρει τοὺς ἐργαζομένους μύρμηκας.

— Λοιπόν; εἶπον πρὸς αὐτὴν οἱ νεώτεροι, θὰ την ἀρχίσῃς τὴν καλύβην; Ἔλα, γρήγορα εἰς ἔργον!

— Μαλιστα, μάλιστα, τώρα ἀμέσως . . . ἂς περάσῃ ὀλίγη ὥρα .. εἶπεν ἡ δεσποινυλλὶς καὶ ἐπέταξεν ἐπί τινος ἄνθους.

— Ἔλα λοιπόν! ἔλα νὰ ἐργασθῆς καὶ ἔπειτα παίζεις. Τὰ ἐλησμόνησες τὰ χθεσινά σου βάσανα; . . .

— Μαλιστα, μάλιστα . . . αὔριον ὅμως, αὔριον . . . αὔριον, ἔλεγεν ἡ δεσποινυλλὶς καὶ ὁλονὲν ἀπεμακρύνετο περιστρεφομένη καὶ πετῶσα ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος.

«ΑΥΡΙΟΝ!» λέγουν οἱ φυγόπονοι καὶ ὀκνηροί, καὶ δὲν σκέπτονται τι δύναται νὰ συμβῇ αὔριον.

«ΑΥΡΙΟΝ!» ἔλεγε καὶ ἡ δεσποινυλλίς.

Ἀνέτειλεν ὅμως ἡ αὔριον καὶ φεῦ! νέα καταιγὶς ἐξερράγη, νέα βροχὴ ραγδαία, νέαι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί! Ἀλλὰ πολὺ φοβερώτεραι τῶν χθεσινῶν.

Ἡ μωρὰ καὶ ἀνόητος δεσποινυλλὶς παρεσύρθη ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ μετὰ φρικώδη ἀγωνίαν ὁλοκλήρου τῆς νυκτὸς εὑρέθη τὸ πρωὶ παλιν λιπόθυμος· ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ, τὴν κατεβρόχθισε λαίμαργος χρυσόμυια.

Π. Ι. Φ.

ΜΕΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ Ο ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΣ ΟΓΚΟΣ

Τί θὰ ἐλέγετε ἐὰν ἠκούετε ὅτι ἀγέλη πιθήκων ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἀγέλην ἐλεφάντων; δὲν θὰ ἠσθάνεσθε τὸ αὐτὸ ὡς ἐάν σας ἔλεγον ὅτι ἀγέλη χηνῶν κατεδίωξεν ἀγέλην βοῶν;

Ὁ λόγος εἶνε διότι ὁ ἐλέφας καὶ τοι εἶνε μεγαλόσωμος, μεγαλοκέφαλος, καὶ ἔχει φοβεροὺς ὀδόντας καὶ παχύτατον δέρμα δὲν εἶνε ὅμως γενναῖος.

Καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος τὸν φοβίζει.

Δὲν εἰξεύρω νὰ σας εἴπω ὁποῖα ἦσαν τὰ ζῷα ταῦτα κατὰ τοὺς χρόνους κηθ' οὓς ὁ Πύρρος ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου καὶ οἱ Καρχηδόνιοι καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο τοὺς ἐλέφαντας εἰς τὸν πόλεμον καὶ ἔστηναν ἐπὶ τῶν νώτων αὐτῶν πύργους ὑψηλοὺς ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκλείοντο στρατιῶται· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῶμεν σήμερον ἐλέφαντας εἰς τοὺς σημερινοὺς πολέμους διότι ἡ ἐκπυρσοκρότησις πυροβόλου ὅπλου κατατρομάζει αὐτούς.

Πόσον διαφέρουσιν οἱ ἵπποι τοὺς ὁποίους ζωογονεῖ ἡ ὀσμὴ τῆς πυρίτιδος, οἵτινες ἐν τῇ μάχῃ φαίνονται νοοῦντες τί θέλει ὁ κύριός των, ὑπακούουσιν εἰς τὴν φωνήν του καὶ κατὰ τὸν θόρυβον τῆς μάχης συμμετέχουσι τῶν κινδύνων του καὶ συναποθνήσκουσι μετ' αὐτοῦ!

Καὶ σήμερον ἔτι μεταχειρίζονται οἱ Ἰνδοὶ τοὺς ἐλέφαντας εἰς τὸν πόλεμον, ἀλλὰ μόνον πρὸς μεταφορὰν τῶν τηλεβόλων. Τὰ δύσπνα πλάσματα τὰ τόσον δειλὰ θὰ ἔτρεμον καθ' ὑπερβολὴν ἐὰν ἠσθάνοντο τί εἶνε τὰ βαρέα ταῦτα πράγματα, τὰ ὁποῖα ὅμως βαρύνουσι τὰ νῶτα τῶν ἐλεφάντων ὄχι περισσότερον παρ' ὅσον βαρύνει τοὺς ὤμους των ἓν πτερόν.

Ἀκούσατε τί διηγεῖται περιηγητής τις.

Οἱ ἐλέφαντες διέρχονται πυκνόν τι δάσος ἐν Ἰνδίαις, δάσος ἀδιάβατον· ἀλλ' αὐτοὶ κατορθώνουσι νὰ ἀνοίξωσι δίοδον διὰ τῶν χονδρῶν καὶ ὀγκωδῶν ποδῶν των καὶ τῶν ἰσχυρῶν προβοσκίδων των. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἀπαιτεῖται καὶ μεγάλη σοφία ἐκριζώνουσι δένδρα τινὰ μετὰ ἐπιδεξιότητος τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει οὐδὲ ὁ ἄριστος στρατιώτης τοῦ μηχανικοῦ.

Πλεῖστα δὲ ὅσα δάση τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀφρικῆς ὡς μόνους δρόμους ἔχουσιν ὅσους ἔχουσιν ἀνοίξῃ οἱ ἐλέφαντες.

Λοιπὸν οἱ ἐλέφαντες ὁδεύοντες ἀγεληδὸν διέρχονται μέγα τι δάσος. Φθάνουσιν εἴς τι μέρος ὅπου εἶχον στρατοπεδεύσῃ μυριάδες πιθήκων, ἐπὶ τῶν δένδρων, τῶν ὁποίων ἡ μὲν σκιὰ προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, οἱ δὲ εὔχυμοι καρποὶ χρησιμεύουσιν ὡς τροφὴ λεπτοτάτη καὶ ὡς ποτὸν ἐξαίρετον, διότι εἰξεύρετε ὅτι ὁ κοκκοφοῖνιξ περιέχει εἶδος ἀμυγδάλου νοστιμωτάτου καὶ ρευστὸν δροσερὸν καὶ εὐῶδες ὁμοιάζον πρὸς τὸ γάλα.

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας φύεται ὁ κοκκοφοῖνιξ ἔχουσι πλείστας ὅσας ὠφελείας

ἐξ αὐτοῦ· οὐ μόνον εὑρίσκουσιν ἐν αὐτῷ τὴν τροφήν των, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνδύματά των, τὴν κατοικίαν των τὰ ἔπιπλά των καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ φάρμακά των. Ἡ ξυλικὴ αὐτοῦ χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν τῆς κατοικίας, τὰ δὲ φύλλα εἰς τὴν ἐπιστέγασιν αὐτοῦ. Αἱ ἶνες τοῦ φυτοῦ τούτου χρησιμεύουσιν ὡς νήματα διὰ νὰ ὑφαίνωσι τὰ ὑφάσματα των, διὰ νὰ πλέκωσι τὰ δίκτυά των καὶ τὰς χορδὰς τῶν τάξων των τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὰ εἶνε κατεσκευασμένα ἐκ ξύλου κοκκοφοίνικος ὡς καὶ τὰ βέλη.

Τὸ πλοιάριον διὰ τοῦ ὁποίου διαπερᾷ τις ποταμοὺς γίνεται ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου τούτου. Ἐκ δὲ τοῦ καρποῦ ἐξάγει ἔλαιον πρὸς φωτισμὸν ὁσάκις ἀποφασίζει νὰ ἐπιδείξῃ πολυτέλειαν καὶ νὰ ἀνάψῃ λυχνάριον, ἢ ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν του ἢ ὡς χρίσμα ὁσάκις χάριν ἰατρικῆς θεραπείας ἔχει χρείαν νὰ ἐντρίψῃ τὸ ἄρρωστον σῶμά του.

Τώρα πρέπει νὰ σας εἴπω ὅτι οἱ πίθηκοι εἶνε οἱ χειρίστοι τῶν ἁρπάγων καὶ καταστροφέων. Δὲν ὑπάρχει ζῷον ἐπιφέρον τόσας καταστροφὰς ὅσας οἱ πίθηκοι. Δὲν ἀρκοῦνται μόνον νὰ ἀφανίζωσι τοὺς ὡρίμους καρποὺς ἀλλὰ κόπτουσι καὶ σκορπίζουσι καὶ τοὺς ἀώρους, θραύουσι τοὺς κλώνους τῶν δένδρων, ἀποσπῶσι τὸν φλοιὸν καὶ φθείρουσι τὸ δένδρον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε εἶνε λίαν ἀμφίβολον ἂν θὰ ἀνθέξῃ νὰ ζήσῃ καὶ τὸ ἑπόμενον ἔτος. Τί τους μέλει αὐτούς! ἀρκεῖ νὰ διασκεδάσωσι.

Ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλην μανίαν, νὰ παίζωσι τὸν πετροπόλεμον διὰ τῶν καρύων τοῦ κοκκοφοίνικος. Φαντάσθητε λοιπὸν ὁποία θραῦσις γίνεται ὁσάκις εἴτε παίζωσιν εἴτε πολεμοῦσι.

Εἶνε δὲ οἱ κοκκοφοίνικες ὅπλα πολεμικὰ ἀβλαβέστατα, μάλιστα δὲ ὅταν ἔχωσιν ἀντίπαλον ἐχθρὸν πελώριον ὡς φέρ' εἰπεῖν τὸν ἐλέφαντα, τὸν ὁποῖον ναὶ μὲν δὲν φονεύουσιν, ἀλλὰ ὅπως δήποτε τρέπουσιν αὐτὸν εἰς φυγήν.

Οἱ πονηροὶ καὶ κακεντρεχεῖς πίθηκοι διασκεδάζουσι καθ' ὑπερβολὴν ῥίπτοντες χαλάζαν κοκκοφοινίκων κατὰ τῶν ζωντανῶν ἐκείνων πελωρίων ὄγκων οἵτινες τολμῶσι νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ δάση ὅπου αὐτοὶ διασκεδάζουσι. Καὶ δὲν ἔχουσι μὲν δύναμιν καὶ ὁρμὴν ἀλλ' ὅμως εἶνε ἐπιδεξιώτατοι καὶ εὐστροφώτατοι.

Τώρα σεῖς, μικροί μου ἀναγνῶσται, θὰ εἴπητε: «Ἂν ἐγὼ ἤμην ἐλέφας θὰ συνελάμβανα μὲ τὴν προβοσκίδα μου ἕνα ἐκ τῶν πονηρῶν αὐτῶν πιθήκων καὶ θὰ τὸν ἔρριπτα μακράν, νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ μὴ νομίζῃ ὅτι εἶνε εἰς αὐτοὺς συγχωρημένον νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ προσβάλλουν μεγάλα ζῷα ὡς τοὺς ἐλέφαντας!

Ναί, ἀλλὰ οἱ ἐλέφαντες δὲν καταδέχονται νὰ προσέξωσιν εἰς αὐτούς, διότι τέλος πάντων οἱ κοκκοφοίνικες δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσον ἐπίφοβα ὅπλα, εἶνε τόσον ἐλαφρὰ πράγματα πτραβαλλόμενα πρὸς τὸ παχύδερμον δέρμα τῶν ἐλεφάντων.

Ἀλλὰ σας βεβαιῶ ὅτι οἱ ἐλέφαντες ὑποφέρουσι τὰς προσβολὰς τῶν πιθήκων οὐχὶ ἐκ μεγαλοψυχίας καὶ μεγαλοψυχίας, ἀλλὰ ἐκ δειλίας, ναὶ ἐκ δειλίας. Διότι πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὁ ἐλέφας εἶνε ζῷον δειλότατον.

Καὶ βεβαίως ἐὰν τὸ ζῷον τοῦτο τὸ τόσον ὀγκῶδες καὶ πελώριον εἶχε καὶ ἀνάλογον γενναιότητα καὶ θάρρος, ἐξάπαντος θὰ ἦτο ἐπιφοβώτατον. Οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ τῷ ἀντισταθῇ, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐπρονόησε καὶ δὲν τὸν ἔπλασεν ἀνδρεῖον.

Λυποῦμαι ὅμως πολὺ εἰς λογαριασμόν του καὶ πολλὴν χαρὰν θὰ ἠσθανόμην, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σας βεβαιώσω ὅτι ὁ ἐλέφας ἔχει ἀρετὴν τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἔχει, δυστυχῶς.

Οὐδεὶς ἐπὶ γῆς τέλειος, καὶ μετὰ πόνου ψυχῆς σας λεγω ὅτι ὁ ἐλέφας πάν ἄλλο εἶνε ἢ γενναῖος.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω ὅ τι εἶπον ἐν ἀρχῇ·

«Μέτρον τῆς ἀξίας δὲν εἶνε ὁ ἐξωτερικὸς ὄγκος».

Ι. Π. Φ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ἡ **ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ** ἡτοιμάζετο μετὰ χαρᾶς νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς φίλους της ὅτι ὁ ἐκ τῶν πρωτίστων αὐτῆς συνεργατῶν κ. Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης ἀπῆλθε μετὰ τῆς συζύγου του κυρίας Σταματίνας εἰς Γερμανίαν χάριν ἰδιαιτέρων μελετῶν. Ἀλλ' αἴφνης καὶ παρ' ἐλπίδα ἔμαθεν αὐτὴ πρώτη τὸν θάνατον ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ προσφιλεστάτου πατρὸς αὐτοῦ, Παναγιώτου Κουρτίδου, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ κατὰ πάντα σεβαστοῦ. Τῆς συμφορᾶς ταύτης ἡ θλιβερὰ ἀγγελία κατετραυμάτισε τὴν καρδίαν τοῦ φιλοστόργου υἱοῦ, ὅστις ἐκ Χαϊδελβέργης, ἔνθα νῦν διατρίβει, ἐπέστειλε πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς **ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ** ἐπιστολὴν μεστὴν υἱικοῦ φίλτρου καὶ καλῶν διδαγμάτων. Τῆς ἐπιστολῆς ταύτης δημοσιεύομεν κατωτέρω δύο περικοπὰς διότι νομίζομεν ὅτι δύνανται κάλλιστα νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ὑπόδειγμα καὶ παραμυθία ἐν τοιαύτῃ δεινῇ συμφορᾷ

«Εἰς τὰς μεγάλας λύπας (γράφει) αἰσθάνεται κανεὶς τί θὰ εἴπῃ νὰ εἶνε καλός· ἡ ἀγαθότης εἶνε ῥάβδος ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζομεν τὰ κλονούμενα βήματά μας, ὅταν ἐπισκήπτῃ ἡ δυστυχία· ἂς εἴμεθα καλοί, πολὺ πολὺ καλοὶ καὶ ἂς ἀγαπώμεθα. Ὅταν κρυώνουν συσφίγγονται καὶ θερμαίνονται, καὶ ὅταν λυποῦνται συσφίγγονται καὶ παρηγοροῦνται.»

Καὶ κατωτέρω προσθέτει:

«Διὰ νὰ ἀταλλάγω ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς λύπης ἐπέβαλα εἰς τὸν ἑαυτόν μου νὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς μου· ἀντὶ ὀδυνηρᾶς καὶ ἀκάρπου ἀγρυπνίας ἐπέβαλα εἰς τὸν ἑαυτόν μου χρήσιμον ἀγρυπνίαν· εἰργάσθην διὰ τὴν **ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ** ἀπὸ τοιαύτην ἐργασίαν προῆλθεν «*Ὁ τρελλὸς*» τὸν ὁποῖον λαμβάνεις».

Καὶ ἐν τῇ ὀδυνηρᾷ στιγμῇ τῆς συμφορᾶς του πάλιν τὴν **ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ** ἐνθυμήθη ὁ προσφιλέστατος συνεργάτης, ἐν αὐτῇ ἐζήτησε παραμυθίαν τῆς θλιψεώς του ἧς βεβαίως θὰ μετάσχωσι πάντες οἱ ἐν τῇ **ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ** ἀναγινώσκοντες τὰ χαριέστατα αὐτοῦ ἔργα.

Ἰδίᾳ δὲ ὁ Διευθυντὴς αὐτῆς διπλῆν αἰσθάνεται θλῖψιν, διότι ὁ μακαρίτης ἦτο καὶ πενθερὸς τῆς ἀδελφῆς του κυρίας Σταματίνας Α. Κουρτίδου Ἀλλὰ καταπνίγων τὸ ἴδιον ἄλγος εὐχεται πρὸς τὸν Ὕψιστον νὰ παραμυθήσῃ τοὺς ἐν τῇ ξένῃ φιλτάτους αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ συμφορᾷ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

81. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα ζῶον τὸ δεύτερόν μου,
Νερό, κρασί, ἢ λάδι βάζουν 'ς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκύπνδος Ἀχιλλέως.

82. Συλλαβόγριφος.

Ἀντωνυμίαν μεθ' ἑνὸς ἄρθρου ἐὰν συνδέσῃς
Ὑπείθετον τῆς Δήμητρος θεᾶς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Λύρας.

83. Στοιχειόγριφος

Μὴ γνωρίζεις ἕνα ζῷον, ποῦ δυὸ γράμματα ἂν τοῦ βγάλῃς
Εἰς ἀντωνυμίαν, φίλε, παρευθὺς τὸ μεταβάλλεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

84. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι δένδρον τι ὡραῖον καὶ 'ς τὰ δάση μέσα κεῖμαι.
Ἂν τὴν κεφαλήν μ' ἀλλάξῃς ἄλλο δένδρον πάλιν εἶμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Μπουμπουλίνας.

85. Αἴνιγμα.

Ποιὰ μάννα κάνει τὰ παιδιὰ
Κ' εὐθὺς τὰ καταπίνει;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγνῆς Περιστερᾶς.

86 Πρόβλημα.

Ποῖος εἶνε ὁ διψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποίου τὰ ψηφία προσθετόμενα δίδουσιν ἄθροισμα 15, ἀντιστρεφόμενα δὲ ἀποτελοῦσιν ἕτερον διψήφιον ἀριθμὸν μικρότερον τοῦ πρώτου κατὰ 9;

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Ι. Ζώτου.

87. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μελλούσης βασιλίσσης εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

1 Κόλπος τῆς Ἑλλάδος. 2 Ὄροι τῆς Θεσσαλίας. 3. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 4. Κράτος τῆς Εὐρώπης 5 Ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θολοῦ Ποταμιοῦ.

88. Ἐλλειποσύμφωνον

Ὀ*ου*—ἐ*ι*ει*—*ά—*ά*ῆ*—*ί*ου*—*α*ό*—*ι—*ε*ε—*ε*ι—αὐ*ῶ*—*ιό*ι—ά**ἡ—*ῆ*—*ἔ*—*ι*ία*—εἶ*ε—ό—ἔ*αι*ο*—*ῆ*—*ἐ—ἔ***α* ἡ—*α*η*ο*ία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχοβόλου Ἔαρος.